

Giới thiệu Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc

Trốn tình thì lại tình theo, đến với truyện Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc của tác giả Mai Từ là một câu chuyện tình yêu nhưng tình yêu rất tàn khốc.

Cô luôn nghĩ rằng mình sẽ có thể giữ lấy tình yêu nhưng cô đã sai tình yêu phải đến từ hai phía!

Vậy tình yêu tàn khốc là gì? Mời quý độc giả theo dõi truyện sẽ có câu trả lời cho riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Mở đầu

Chàng trai đang ở trước mắt cô, tóc đen thoảng che lại cái trán, che giấu con người thâm thúy sâu xa, ánh mắt không hề để trên những người xa lạ trong nhà này. Linh Lung mỉm cười ngẩng đầu, biểu tình điệu ngoan, đẩy lòng lại kinh ngạc, hẳn tuyệt không để ý mình và mẹ xâm nhập sao?

“Xin chào, anh Ngự Quân.” Linh Lung ngại ngùng cúi mặt, nhỏ giọng phun ra câu nói đó.

“Xin chào, hoan nghênh em!” Thanh âm của hắn bình thản, nếu không phải Linh Lung có sức quan sát sâu sẽ không phát giác hắn thật lạnh nhạt khi nói những lời này.

Tựa hồ hiểu được cái gì, ánh mắt cô chợt lóe, biểu tình lại nhảy mắt biến trở về nguyên trạng, vì thế liền ngẩng đầu lên, sùng bái nhìn anh mới của cô, “Cám ơn anh Ngự Quân, Linh Lung nhất định sẽ làm em gái tốt của anh Ngự Quân!”

“Được rồi!” Thượng Quan Tấn không kiên nhẫn vẫy vẫy tay, “Đều lên lầu đi thôi.”

Linh Lung nghe nhắc tới chính mình, liền ngọt ngào nói một tiếng: “Cám ơn ba!” Vừa nhu thuận theo mẹ đi lên lầu, vừa nghe được mẹ oán giận.

“Thật là, thế nhưng không có ai đến giúp chúng ta chuyển hành lý, xem ra nơi này thực cần chỉnh đốn thật tốt.”

Linh Lung liếc liếc mắt thấy ánh mắt soi mói của mẹ, mới cảm thấy bà và cha kể thật sự rất xứng đôi. Cô vẫn cười, không còn nghĩ tiếp nữa. Nhưng người anh mới kia, cô liếc liếc bóng dáng hắn ở dưới lầu một cái, bất luận là về mặt hay là động tác, đều tràn ngập quý khí và cao ngạo, có tư thế khiến người ta kính trọng. Chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng vẻ mặt đã có lực uy hiếp như vậy, đối với việc hắn không có biểu hiện ra sự khinh miệt nào, trong lòng Linh Lung không biết vì sao lại sợ hãi, lại có một tia cảnh giác với hắn.

Từ ngày đó, Khúc Linh Lung mười lăm tuổi biến thành Thượng Quan Linh Lung, thiên kim nhà Thượng Quan.

Chương 1

Bước vào căn phòng được bao phủ bởi sắc hồng và được trang trí bởi những món đồ tinh xảo, trong lòng Linh Lung không khỏi cười lạnh, song cô vẫn tươi cười nói với người giúp việc: “Cám ơn”. Đợi cho người giúp việc rời khỏi, Linh Lung mới có thể trút bỏ được bộ mặt giả dối khi này.

Trong cuộc sống không phải lúc nào mọi việc cũng có thể như ý nên đôi lúc cô phải khoác lên một bộ mặt giả dối. Để tránh khỏi những rắc rối không đáng có cô đã tập cho mình thói quen đeo 1 bộ mặt tươi cười ngây ngô với người khác để che dấu tính cách bản thân

“Haiz...” cô thở dài. Thượng Quan Tấn thoát nhìn cũng không có ý không hoan nghênh cô, mà Thượng Quan Ngự Quân cũng vậy, trong lòng có lẽ cũng xem nhẹ mẹ con cô nhưng với cô dù sao đây cũng chỉ là 1 ngôi nhà tạm thời. Chỉ còn 3 năm, sau 3 năm cô có thể tự lập không cần sống mà phải nương theo sắc mặt người khác nữa. Chỉ cần nghĩ vậy cô liền cảm thấy hoàn cảnh hiện tại vẫn không đến nỗi quá tệ.

Vất vả cả ngày, Linh Lung rốt cuộc cảm thấy mệt mỏi. Lấy tay che miệng ngáp dài cô quyết định đi tắm rồi đi ngủ. Sau vài lần mẹ cô tái giá, cô đã học được cách thích ứng với hoàn cảnh mới

Trong khi đó, Thượng Quan Tấn ở thư phòng, Thượng Quan Ngự Quân ngồi trên sofa đan hai tay vào nhau nhìn cha đứng cạnh cửa sổ. Ánh trăng mờ nhạt soi rọi vào cử sở, khuôn mặt Ngự Quân trông rất bình tĩnh nhưng trong mắt lại ánh lên 1 tia nhìn nghi hoặc.

Hắn rút cuộc mất kiên nhẫn hỏi: “Cha trẻ như vậy kêu con đến không phải chỉ là để ngắm cảnh với cha chứ?”

Thượng Quan Tấn quay lại nhìn ngọn đèn nói: “Con không tán thành cha lấy Khúc Nghiên sao?”

Thượng Quan Ngự Quân không trả lời lại nói: “Đây là việc riêng của cha con không có quyền can thiệp”

“Haha” hân bật cười, đôi mắt lóe lên một ánh sáng: “Cha là một thương nhân, sẽ không tự dung làm điều không có lợi.

“Sao?” Thượng Quan Ngự Quân mỉa mai hỏi: “Vậy lần kết hôn này có lợi ích gì?” Trong mắt hân, Khúc Nghiên Không hề có giá trị lợi dụng gì, lấy cha hân chẳng qua chỉ vì tiền, mà cha hân cũng vì mê luyến sắc đẹp của người phụ nữ đó.

“Chuyện của Triển Phát là do bà ta làm”

Ông chủ trước của Triển Phát có quan hệ với Khúc Nghiên, gần đây công ty do bị lộ bí mật nên mới dẫn tới phá sản, sau đó tập đoàn Thượng Quan mua lại công ty Triển Phát gây ra lũng đoạn thị trường.

“Người đã có thể phản bội 1 chủ tử cũng có thể phản bội lại cha” thanh âm Thượng Quan Ngự Quân trầm thấp không chút cảm xúc nói.

“Cha sẽ không để cho bà ta có cơ hội tiếp xúc đến việc cơ mật của công ty” Thượng Quan Tấn đi đến bàn làm việc ngồi xuống và xem tài liệu, dường như muốn kết thúc cuộc trò chuyện. “Cha chỉ cần 1 người phụ nữ thôi, Khúc Nghiên sẽ không uy hiếp đến con, cha sẽ không để cho bà ấy mang thai” Ông muốn con trai hiểu được mục đích của lần nói chuyện này. “Nhưng trái lại con cũng đừng động vào bà ấy và con gái của bà ta, cha không muốn trong nhà có những lời dèm pha”.

Thượng Quan Ngự Quân đứng lên, không hề tức giận lại thản nhiên nói: “Họ không đủ bản lĩnh làm cho con hứng thú”.

Không hề để ý đến chuyện liên quan đến Khúc Nghiên, hân chỉ không muốn chuyện đời tư của cha hân làm ảnh hưởng tới công việc và đời tư của hân, mà cô gái Linh Lung đó, tên còn đẹp hơn người nữa phần, bằng tư sắc của cô muốn hấp dẫn hân e rằng quá sớm

Bỗng truyền đến tiếng gõ cửa

“Vào đi” Thượng Quan Tấn tiếp tục xem tài liệu không buồn ngẩng đầu lên nói.

“Tấn, em hầm canh anh nêm thử đi” Khúc Nghiên tiến vào, mặc bộ sườn xám tôn lên được dáng người xinh đẹp, thấy Ngự Quân liền nhiệt tình nói với hân: “Ngự Quân cũng đến nêm thử đi”

Thượng Quan Ngự Quân sớm đã thu hồi vẻ mặt lạnh nhạt và ánh mắt không có ý tốt, không lạnh không nóng khước từ: “Không cần, ba, con về phòng”.

Thượng Quan Tấn gạt đầu ngẩng lên nhìn con trai ra khỏi phòng mới nói với Khúc Nghiên: “bày đặt làm gì, em cũng trở về phòng đi”

Thượng Quan Tấn không phải là người ham mê sắc đẹp, khi kết hôn cùng hân tuy rằng có giao dịch nhưng bà vẫn nghĩ Thượng Quan Tấn đam mê sắc đẹp của bà là chủ yếu.

Nét mặt bà hiện lên tia trào phúng và chua xót, đàn ông cuối cùng vẫn giống nhau, một khi phụ nữ đã thuộc về họ thì bọn họ sẽ rời khỏi. Giống như 16 năm trước, người ấy làm cho bà mang thai rồi liền rời đi.

Khi bà tiến tới cửa chuẩn bị rời đi, Thượng Quan Tấn đột nhiên lên tiếng: “Về sau việc này cứ để cho người giúp việc làm, hôn lễ tiến hành cả ngày em cũng mệt rồi nghỉ ngơi trước đi, anh sẽ về phòng sau”

Khúc Nghiên ngạc nhiên trong nháy mắt, tựa hồ khó mà tin được câu nói kia của ông là quan tâm bà.

“Đã biết, Tấn” bà đóng cửa lại rồi khỏi thư phòng

Đi ngang qua phòng của con gái, bà nhẹ nhàng đặt tay trên nắm cửa.

Bà muốn xem con gái đã thích ứng chưa, nhưng cô lại do dự vì không biết nên nói như thế nào.

Ngay khi bà muốn rời đi, cánh cửa đột nhiên mở, Linh Lung 1 tay cầm khăn tắm, 1 tay cầm nắm cửa, tựa như hiểu được sự bối rối trong mắt mẹ cô.

Ngay lập tức Linh Lung tươi cười để đánh tan bối rối.

“Mẹ, con vừa thấy bóng của người sau cánh cửa, có phải mẹ sợ sẽ đánh thức con hay không, con chưa có ngủ”. Linh Lung vội né sang: “Mẹ, vào trong đi”

Khúc Nghiên bước vào nhìn phòng của con gái hỏi: “con có thích không, là mẹ nói trang trí phòng màu hồng đó”

"Tốt lắm a!" Linh Lung vừa đứng ở trước gương chải tóc, vừa nhìn mẹ bên trong gương nói tiếp: "Phòng thực tình xảo, con đoán bạn học của con đều phải ghen tỵ nổi điên!"

"Chuyện chuyển trường, Tấn... Ba con... Đầu giúp con chuẩn bị tốt, ngày kia là có thể bắt đầu đi học. Nghe nói là trường học quý tộc rất có danh tiếng." Bởi vì không biết nên xưng hô Thượng Quan Tấn như thế nào ở trước mặt con gái mà không xấu hổ, Khúc Nghiên gục đầu xuống, không có nhìn con gái tươi cười ngọt ngào trong gương.

“Thật không? Không nghĩ ba nhanh như vậy đã lo xong thật tốt” Linh Lung biết rất rõ mẹ xấu hổ. Cô miễn cưỡng tươi cười, cô cẩn thận để không đụng

chạm vào vấn đề làm cho mẹ cô xấu hổ. nếu không phải đã hiểu rõ mọi thứ, có thể cô cũng cười vui vẻ và thoải mái khi kêu Thượng Quan Tấn tiếng “ba”, và mẹ cô cũng không khó xử

“Linh Lung...” Khúc Nghiên muốn nói lại thôi, cẩn thận đánh giá con gái, “Con...”

Linh Lung xoay người, “Có gì không?”

Khúc Nghiên nhìn trong mắt con gái ánh lên 1 tia do dự nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại. Trường hợp nào bà cũng đã từng trải qua, nhưng trước mặt con gái và lại không thể nói chuyện lưu loát được dù con gái chỉ mới 15 tuổi

“Mẹ có việc gì? Có việc gì muốn nói với con thì nói đi?” Linh Lung khó hiểu nhìn mẹ cô

“Con cảm thấy Thượng Quan Ngự Quân thế nào?”

Linh Lung lập tức hiểu được mục đích của mẹ cô, cho dù mẹ cô không nói cô cũng biết hẳn không thể là đối tượng của cô. Che dấu dưới bộ mặt tươi cười của hẳn là diện mạo gì cô cũng không muốn biết. Lại mỉm cười lần nữa, cô không suy nghĩ bình luận: “Thực nhả nhậ, điềm đạm, là người tốt, nhưng sao mẹ lại hỏi vậy?”

“Con thích nó sao? Ý mẹ là con có muốn nó làm anh của con không?” Khúc Nghiên cẩn thận hỏi

“Đúng vậy. Con có nói sẽ làm 1 người em gái tốt, chỉ hy vọng anh ấy cũng thích con làm em gái mình.”

“Tốt lắm!” Khúc Nghiên yên tâm, đứng lên, “Con cũng ngủ đi, mẹ về phòng đây.”

“Dạ! Mẹ ngủ ngon” Linh Lung nhu thuận đưa bà tới cửa

Vào thời gian trước, Linh Lung đã phát hiện mẹ cô rất miễn cảm với chuyện của bà, không thể đối mặt với cô, nguyên nhân là ở cô, úc trước khi cô vừa sinh ra cha của cô đã bỏ rơi mẹ con cô, để lại cho mẹ cô cuộc sống nghèo khó và nhục nhã, không chồng mà lại có con. Mẹ cô rất muốn yêu thương cô nhưng lại không thể đối mặt với khuôn mặt tương tự cha cô mà không có chút oán hận

Linh Lung thờ dãi, vén rèm cửa sổ, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ trải bóng về phía xa...

Cô gái kia...

Thượng Quan Ngự Quân thấy “cô em gái mới” đứng trước cửa sổ hình bán nguyệt dài sát sàn trong phòng, cô gái đó mặc bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng, thân đứng lạng dưới ánh trăng, mái tóc đen xõa dài trải theo đường cong trên cơ thể.

Linh Lung... thực là một cô gái bình thường, cũng không có kế thừa dung mạo xinh đẹp của mẹ, tầm thường đến độ người khác khó có thể nhớ được. Cho dù hôm nay đã thấy cô, cũng đã nói nhiều chuyện, nhưng hẳn vẫn không thể nhớ được bộ dáng của cô

Đột nhiên, xa xa cô quay đầu đi, biểu tình có chút giật mình. Phòng hẳn và cô đều có 1 cửa sổ hình bán nguyệt gần như trong suốt [nguyên bản là hình tròn lớn gần như trong suốt, mà diễn tả ở trên lại nói là hình bán nguyệt potay.com], chỗ hẳn có thể nhìn thấy cô và cô cũng có thể nhìn thấy hẳn. Sau đó rất nhanh cô mỉm cười với hẳn, gật nhẹ đầu, nụ cười đó thật lạ lắm

Không biết điều thuốc đã chảy gần hết lúc nào, làm phỏng tay hẳn. Thượng Quan Ngự Quân dập tắt thuốc, sau đó xoay người vào trong phòng nhấn vào cái nút trên tường, chiếc rèm cửa sổ hoa lệ chậm rãi khép lại. Vào thời điểm cô mỉm cười với hẳn, hẳn không có biểu tình gì và cũng không có động tác nào đáp lại. Một cô gái mảnh khảnh, bình thường làm cho hẳn ngay cả diện mạo của cô cũng không nhớ được [niệm nói không nhớ mà sao cứ đề cập tới vãi dị ta?]

3 năm sau [chớp mắt cái nhanh ghê chưa]

Một cô gái tóc dài lẳng lẳng ngồi dựa vào cửa sổ cửa hàng Mc Donald’s. Cô thực sự là một cô gái bình thường, ngoại trừ đôi mắt bình tĩnh và hàng lông mi dài thì không còn gì hấp dẫn hơn trên người cô ấy, nhưng cô trông rất thần nhiên – tự đắc làm người khác không thể không chú ý đến. Không khí yên lặng nơi cô có chút không thích hợp với không khí náo nhiệt xung quanh, nhưng hai hình ảnh này vẫn cứ hòa hợp một cách thần kỳ

Hút 1 ngụm nước, cô vừa nâng tay sửa cái kính trên mặt vừa nhũu mảy nghĩ

Bọn họ lại trễ sao? Cô nhìn ra ngã tư đường ngoài cửa sổ

“Linh Lung!” có vài nam nữ vọt vào Mc Donald’s lớn tiếng kêu cô

Linh Lung nhìn về phía họ, rồi mỉm cười: “các bạn trễ nha”

Đứng mũi chịu sào là Trần Châu bạn tốt nhất của Linh Lung, theo sau Trần Châu là bạn trai của cô, còn có Lâm Kiến Vũ

“Nói Trần Châu là đúng lắm, đều là cô lẻ mề đó, ra ngoài một xúu mà làm như đi thi hoa hậu, sửa soạn phiền phức lắm” Kiến Vũ cười nói

Trần Châu liếc hẳn 1 cái thâm nghĩ sau này không bao giờ giúp hẳn của Linh Lung nữa xem hẳn còn dám hăm hại cô nữa không

Sau khi 3 người gọi cơm xong, liền ngồi xuống bên cạnh Linh Lung. Trần Châu liền nói: “Sao nhìn cậu đột nhiên rất nghiêm túc? Đã đến lúc?”

“Đã đến lúc?” Linh Lung không nói gì nhưng Kiến Vũ lại lên tiếng: “Lại nữa... nghe nói cái lão Thượng Quan kia lại muốn tìm cho Linh Lung 1 đối tượng tốt”

“Linh Lung, sao cậu không nói gì?” 3 người nghiêm túc nhìn Linh Lung “nếu cậu quyết định 3 chúng tôi nhất định dốc hết sức tương trợ. Liền theo đúng ý cậu”

Linh Lung đùa giỡn với ông hút, khuôn mặt bình tĩnh nở ra nụ cười: “Cám ơn”

“Vậy là cậu quyết định chuyển ra ngoài?”

“Uh” Linh Lung nhẹ nhàng gật đầu: “Đại thể cứ như vậy mà tiến hành, bọn họ còn chưa biết mình đã gửi thư lên trường đại học, học bổng của trường đại học cũng đủ cho tiền học của mình, còn chút tiền thừa lại thuê 1 nhà trọ cũng không thành vấn đề. Trường hợp xấu nhất, mình còn một ít tiền để dành, cũng có thể làm thêm”

“Thực ra 4 người chúng ta thuê 1 nhà trọ có 3 phòng là lợi nhất. Vừa vặn chúng ta thi cùng 1 trường đại học, có thể cùng nhau ở chung 1 chỗ. Mình và a Tân 1 phòng, Linh lung và Kiến Vũ mỗi người ở một phòng” Trần Châu đề nghị: “tiền thuê nhà trọ chia làm 4, mỗi người đều có lợi hơn 1 chút”

“Đó không phải là một chủ ý tồi” Kiến Vũ gật đầu đồng ý: “4 người ở cùng 1 chỗ sẽ tiện chiều cố lẫn nhau. Không biết là... người mẹ quý tộc của Linh Lung có thể đồng ý hay không?”

“Đúng vậy, 1 cô gái... đúng là không tiện ở chung với quý phong lưu như cậu?”

“Này, cậu cũng không cần quá kiêu ngạo nha, cậu và Ngô Tân không phải cũng ở chung sao?”

“Mình và Ngô Tân đã đính hôn, đợi cho học xong đại học sẽ kết hôn”

Ngô Tân và Linh Lung nhìn nhau, hai người đều bất đắc dĩ cười khổ, 2 người kia cứ ở cùng 1 chỗ liền sẽ âm ỹ

“Được rồi, Linh Lung cậu cho rằng như vậy được không?” Ngô Tân hỏi

“Mình có cái gì lo lắng” Linh Lung cười nói, những người bạn này cô đã quen từ trước khi vào nhà Thượng Quan rồi: “Nhưng bây giờ mình còn chưa chuyển ra được, mình chưa nói với họ nói chuyện này. Mặc dù... nhất định chuyển ra ngoài về sau không liên quan với nhau, nhưng dù sao mẹ mình ở nhà Thượng Quan, mình không muốn làm cho bà khó xử”

Kỳ thực Linh Lung nghĩ không ra cô muốn chuyển ra khỏi nhà Thượng Quan sẽ có gì cản trở, dù sao cô cũng chỉ là con riêng, Thượng Quan Tân kỳ thực không có lý do gì muốn giữ cô. Nhưng mà, sau 3 năm bố thí, hẳn có thể muốn cô lấy hôn nhân trả lại hay không? Mẹ cô sẽ không phản đối ý đó, mẹ cô rất mong gả được cô vào gia đình giàu có - quyền thế để củng cố địa vị chính mình. Hiện tại rời khỏi nhà Thượng Quan 1 chỗ dựa vững chắc như vậy, về sau tất cả đều dựa vào chính mình, mẹ cô có thể nghĩ cô quá ngu dốt hay không?

“Về sau, Linh Lung, nếu cậu thật sự độc lập như lời cậu nói, chỉ sợ rằng sẽ chịu rất nhiều khổ sở” Ngô Tân nhẹ nhàng nhắc nhở

“Cậu đang nói cái gì! Nếu Linh Lung không chuyển ra như lời nói, tương lai mới là chịu khổ. Cậu muốn cô ấy gả cho 1 ông lão có tiền, bị lợi dụng sao?” Trần Châu liếc mắt nhìn Ngô Tân trừng trừng

“Đúng” Linh Lung đồng ý: “Thượng Quan Tân là 1 thương nhân, sẽ không làm chuyện lỗ vốn. Ông ấy nuôi mình 3 năm, tốt bụng cho mình 1 cái họ, mình không biết trả ông ấy thế nào. Nếu ông ấy thật sự yêu cầu mình lấy hôn nhân báo đáp ông ấy, mình không có lý do gì để cự tuyệt. Đó là lý do mình muốn chuyển đi khi vừa đủ 18t, cho dù sau này sẽ chịu khổ, cũng hơn là sau này mất đi sự tự do, cả ngày bị nhốt trong biệt thự xa hoa không tự đứng lên được”

“Vậy cậu tính nói như thế nào với Thượng Quan Tân?” Kiến Vũ do dự 1 lúc lâu, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi

Linh Lung ngẩn ra, sau đó bất đắc dĩ nói: “Mình cũng không biết”

Mercedes Benz vốn chạy trên đường với tốc độ khá nhanh, nhưng giờ khắc này lại kẹt trong dòng xe cộ đông đúc trong thành thị. Tài xế ngồi đối diện với chủ nhân phía sau càng thêm lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể chuyển động chậm chạp như ốc sên. Ai! Thời điểm tan tầm

Thượng Quan Ngự Quân buông xấp tài liệu công ty xuống, xuyên thấu qua cửa kính thủy tinh trong suốt nhìn dòng người qua lại thật náo nhiệt phía ngoài xe đường như khác với không gian tồn tại của hắn

Một năm trước, cha hắn giao lại quyền hành ở công ty cho hắn, còn ông thối lui về phía sau hậu trường. Nếu không phải vì bệnh tim tái phát, cha hắn làm sao chịu để lại quyền hành trong công ty sớm vậy. Trên hội đồng quản trị cũng không ai dám phản đối, có thể thấy được ngày thường cha hắn bá đạo cỡ nào.

Ngay từ lúc tiếp quản công ty, hắn đã có thể hiểu được vì sao cha hắn lãnh khốc, cũng mới hiểu được nhờ như vậy cha hắn mới có thể trở thành bá chủ trong ngành thương mại. Hắn biết cha hắn để hắn tùy ý thay đổi, trở nên giống như ông ấy lãnh khốc tàn nhẫn, đối với người thân cận nhất cũng phải đề

phòng. Hắn là con của ông, dòng máu chảy trong người cũng là của ông, ở trong ánh mắt phức tạp của cha hắn, hắn cảm giác được khí phách bị kiềm nén càng ngày càng thoát khỏi chiếc mặt nạ ôn hòa của mình.

“Tiên sinh” tài xế phía trước xoay đầu lại, “cô gái ngồi dựa vào cửa sổ Mc Donald’s kia... hình như là tiểu thư”

Thượng Quan Ngự Quân hồ hững nhìn theo hướng tài xế chỉ. Trong lúc nhất thời hắn không dám khẳng định đó có phải là Thượng Quan Linh Lung không. Ba năm qua cô cơ hồ không lưu lại ấn tượng gì trong tâm trí hắn, hắn cho rằng cô là 1 cô gái mảnh khảnh có mái tóc dài đen nhánh, nhưng khi thấy cô mỉm cười hắn mới xác định đúng là cô

Đột nhiên, Thượng Quan Ngự Quân phá lệ lên tiếng: “Anh cảm thấy tiểu thư là người như thế nào?”

Tài xế ngạc nhiên trong chốc lát, rồi trả lời: “Cô chủ... thực là 1 cô gái ngọt ngào, đối đãi với người hầu thực tốt, rất dễ gần”

“Ngọt ngào?”

“Vâng, đặc biệt khi tiểu thư cười thật ngọt ngào làm người khác không thể không thương yêu” tài xế cười nói

Thượng Quan Ngự Quân lạnh lùng nhếch nhẹ môi, cô không phải ngọt ngào như vậy. Dưới nụ cười dịu dàng của cô là cơ trí mà không thể dùng từ ngọt hình dung được.

Kéo trí nhớ về ba năm trước, khi Khúc Nghiên vừa vào nhà Thượng Quan, người hầu đối với mẹ con cô mặc dù không phải là khi dễ nhưng cũng không hề thân thiện, nói chung là xem nhẹ họ không có chỗ dựa vững chắc. Hắn cùng ba biết rõ tình cảnh họ nhưng cũng không có để ý tới, chỉ thờ ơ đối đãi. Nhưng thâm thoát, tất cả người hầu đều qua lại tốt với Thượng Quan Linh Lung.

Lúc ấy hắn không có để ý, hiện tại đột nhiên nhớ tới mới thấy Thượng Quan Linh Lung không phải ngây ngô chân chất như vậy.

Đột nhiên hắn nhớ tới đêm đầu tiên nhìn cô ở cửa sổ trong suốt hình bán nguyệt, thân hình gầy gò của cô đứng lặng dưới ánh trăng trông thật cứng cỏi, trong mắt tràn ngập sự chính chắn, lạnh lạnh nói không nên lời. Khi quay lại, trong mắt có chút kinh ngạc, khuôn mặt mang nét tươi cười nhợt nhạt không hề phòng bị, nụ cười đó không hề ngọt ngào, nhưng hắn vẫn cảm nhận được sự khác biệt trong ánh mắt

Vốn nghĩ cô bình thường làm cho hắn xem nhẹ, nhưng không có nghĩ trong lần đối mặt tích tắc đó cô đã lưu lại trong trí nhớ nhợt nhạt của hắn

Dù là cái nhìn chăm chú rất ngắn ngủi nhưng biểu tình than mặt giữa cô và bạn cũng khiến hắn thấy chính mình thật lạnh lùng.

“Tiên sinh” tài xế cắt ngang dòng suy nghĩ của Thượng Quan Ngự Quân: “Phía trước là đèn xanh chúng ta có cần chờ tiểu thư cùng về”

Hắn hoàn hồn lại, liếc mắt nhìn cô bên cạnh bạn, cuối đầu cầm lấy tài liệu tiếp tục coi

“Không cần, lái xe đi” thanh âm bình thản, che giấu tất cả cảm xúc nãy giờ trong đó

Tài xế do dự nhìn Thượng Quan Ngự Quân qua kính chiếu hậu, liền tăng tốc, nhấn ga đi tiếp

Linh Lung nghĩ, nên nói trước cho mẹ cô quyết định muốn chuyển đi ra ngoài của cô, rồi sau đó lại cảm thấy với tính cách của mẹ cô chắc chắn sẽ lại hô to gọi nhỏ và nằng cô bị điên. Như thế chỉ bằng nói trước mặt Thượng Quan Tấn, cho dù mẹ có muốn mắng cô, cũng sẽ nể mặt hắn mà kiềm chế bớt một chút.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô quyết định nói trong bữa tối.

“Cái gì?” đúng như cô dự đoán ngạc nhiên nhất là mẹ cô.

Khúc Nghiên kinh ngạc trừng mắt nhìn con gái của mình, “Con muốn chuyển đi ra ngoài? Chuyển đi nơi nào?”

“Con và mấy người bạn học dự định chuyển đến nhà trọ, cách trường học không xa lắm.” Linh Lung điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục ăn cơm.

“Trong nhà có tài xế, mỗi ngày có thể đưa con đến trường. Một mình con đi ra ngoài, ăn ở đều phải tự mình lo liệu, trong nhà có người hầu hầu hạ con.”

Linh Lung buông chén không xuống, bên cạnh lập tức có người hầu tiến lên lấy thêm cơm cho cô, cô nhẹ nhàng lắc đầu.

Chờ người hầu đem bát đĩa trước mặt đi, cô mới ngẩng đầu lên, như không để ý tới thái độ của mẹ, lại nhìn thẳng Thượng Quan Tấn nói:

“Con đã đủ mười tám tuổi, đã đến lúc cần tự lập, cho nên con muốn chuyển ra ngoài, ở chung với bạn cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Thượng Quan Tấn cũng buông bát đĩa, kinh ngạc phát hiện cô gái trước mắt lại có ánh mắt sắc bén như vậy. Ông hiểu rõ đối tượng cô muốn nói là ông, chứ không phải mẹ của cô.

“Xem ra non đã quyết định.” Thượng Quan Tấn cũng không hề chậm trễ nhìn thẳng cô, vừa xem đã hiểu cách nắm Linh Lung trong lòng bàn tay mình. Gì càng già càng cay, ông đã biết nguyên nhân vì sao cô vội vã muốn chuyển ra ngoài.

“Ồ chung với bạn trai sao?”

Ông vừa nói dứt lời, Khúc Nghiên liền hít một hơi hỏi: “Ài? Chàng trai đó là ai?”

“Chúng con phân phòng ra ở, hơn nữa ở cùng còn có 1 cô gái.”

Linh Lung ào não khi bị ông hỏi trực tiếp, ông hiển nhiên biết nhắc tới vấn đề này, mẹ cô càng ngăn cản nghiêm trọng hơn.

“Oh? Cho nên, không phải bởi vì chuyện bạn trai?” Thượng Quan Tấn không có biểu tình, nhưng lại chờ đợi cô rơi vào bẫy của ông vì những lời nói của chính mình.

“Con còn chưa có bạn trai, con chỉ muốn chuyển ra ngoài, đi học thuận tiện hơn, cũng có thể rèn luyện chính mình, không phải bởi vì chuyện bạn trai.”
Linh Lung có dự cảm không tốt, cảm thấy đề tài này là Thượng Quan Tấn cố ý dẫn cô thảo luận.

“Linh Lung cũng vừa đủ tuổi, nên có bạn trai.” Thượng Quan Tấn mỉm cười: “Trước nên tìm bạn trai, rồi hãy bàn lại chuyện chuyển ra ngoài sau, lúc đó chuyển đi ra ngoài cũng có người gần gũi thường xuyên chăm sóc, chúng ta mới có thể yên tâm.”

Trái tim Linh Lung “đông” chìm xuống, “Con còn chưa muốn...”

“Ba con nói không sai, một mình con chuyển ra ngoài, chúng ta cũng không yên tâm.” Khúc Nghiên hung hăng trừng mắt liếc con gái một cái, làm cho Linh Lung nuốt xuống những lời muốn nói.

“Ngự Quân, con cũng biết nhiều người trong giới làm ăn, hãy giới thiệu cho Linh Lung 1 người thích hợp!” Khúc Nghiên sợ còn có biến cố, lập tức đưa ra quyết định.

Linh Lung nhìn thấy chính mình bị sắp đặt, không khỏi hối hận mình thật khờ khạo, tưởng rằng mình kiên trì, Thượng Quan Tấn muốn giữ cũng không có biện pháp. Nhưng cô rốt cuộc vẫn không ngờ được thủ đoạn của Thượng Quan Tấn, hơn nữa lại có mẹ cô đồng tình, chính mình dù một trăm năm cũng đừng mong rời khỏi nhà Thượng Quan! Nghe mẹ mình vội vàng tìm cho mình một người bạn trai, cô đột nhiên chuyển tầm mắt qua người Thượng Quan Ngự Quân.

Mọi người đều dừng tầm mắt trên người Thượng Quan Ngự Quân, hần chỉ rất bình tĩnh ngẩng đầu liếc Linh Lung nói: “Con sẽ lưu ý.”

Linh Lung sững sốt, khi hần nói chuyện với cô, ánh mắt tựa hồ buồn bã, hình như ám chỉ cho cô điều gì đó.

Cô vốn đang muốn nói thêm, nhưng lại nuốt xuống lần nữa.

“Lão gia, tới giờ uống thuốc rồi.” Thím Trữ giúp việc nhắc nhở Thượng Quan Tấn.

“Uh, đưa thuốc và nước đến thư phòng cho tôi.” Nói xong, hần liền chống gậy chậm rãi bước lên cầu thang.

Khúc Nghiên thấy thế, cũng đi đến giúp đỡ Thượng Quan Tấn đang dần khuất ở lối rẽ trên lầu, chỉ còn lại Linh Lung cùng Thượng Quan Ngự Quân lặng lẽ ngồi ở bên cạnh bàn ăn.

Linh Lung ngẩng đầu lên, phức tạp nhìn Thượng Quan Ngự Quân, không hề nguy trang vẻ ngoài thân thiện, mà trực tiếp hỏi hần: “Vừa rồi anh muốn nói gì với em, phải không?”

Thượng Quan Ngự Quân châm một điếu thuốc, đứng dậy đi đến trước cửa sổ.

Trái tim Linh Lung đột nhiên động, cổ họng có phần khó rạo. Yên tĩnh một cách bất thường lại ở trong phòng với hần, làm cho cô có phần khó chịu. Ba năm qua, hần lãnh đạm với cô làm cho cô an tâm, bọn họ mặc dù ở trong cùng 1 mái nhà nhưng lại như hai đường thẳng song song, không cùng xuất hiện.

“Em quá ngây thơ rồi.” Thanh âm hần trầm thấp lại có làm xúc, làm cho người ta không thể phân rõ tâm tình của hần. Thanh âm vang vọng trong đại sảnh vắng lặng, bất ngờ làm cho bầu không khí quanh bọn họ lúc đó càng thêm thần bí, “Cha tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì không có ích.”

Cô cũng đứng lên, phần nộ làm cho cô xiết chặt nắm tay: “Em có thể dùng phương thức khác trả lại, nhưng không phải là hôn nhân của em!”

Thượng Quan Ngự Quân bắt đầu nhìn cô, tựa hồ không hiểu sự kiên trì với “hôn nhân” của cô.

“Kỳ thật chuyện này đối với em cũng không có gì không tốt, dù sao tình yêu chỉ có thể duy trì trong 1 thời gian ngắn, cuộc sống sung túc mới là điều mà bao nhiêu người thèm muốn. Em có cơ hội này, cố gắng đừng mù quáng.”

Linh Lung không cam tâm khuất phục: “Em muốn không chỉ là hôn nhân, em muốn là tự do. Em muốn có quyền tự do lựa chọn.”

“Rõ ràng mẹ của em không nghĩ vậy.”

“Đây là châm chọc sao?” Chẳng lẽ từ ba năm trước khi mẹ con cô đến đây, hần đã hận họ, che dấu suốt ba năm đến bây giờ mới có cơ hội chế nhạo cô?

“Không phải.” Thanh âm thực cứng nhắc, âm điệu không hề chế nhạo cũng không có giả tạo. Hắn không cần làm cho tâm tình không tốt của cô thêm phiền chán.

Thượng Quan Ngự Quân quan sát Linh Lung, cô gái này có 1 nụ cười dịu dàng và vẫn còn quá trẻ tuổi, trong lòng không chịu được những lời nói công kích. Nhưng nhìn cô rất nhanh trấn tĩnh, đã thể hiện rõ sự thông minh. Chờ cô lại ngẩng đầu, trên khuôn mặt đã bình tĩnh lại.

“Anh sẽ giúp em chứ?” Linh Lung nhỏ giọng hỏi, toát ra một tia cầu xin.

Giúp cô? Thượng Quan Ngự Quân liếc qua cô với ánh mắt lạnh lạnh. Hắn không có lý do gì để giúp cô, dựa theo tính hắn ngày thường, sớm đã cự tuyệt. Vậy mà nụ cười nhạt của cô đối với hắn dưới ánh trăng lại làm hắn do dự một lúc lâu.

“Anh sẽ giúp em chứ?” Linh Lung hỏi lại, đến gần thêm 1 bước.

“Không biết.” Hắn lạnh lùng trả lời, không muốn nhìn nét mặt của cô, mặc cho hai chữ lạnh như băng quanh quẩn trong đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tinh Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Ông ta không cho phép?!” Lâm Kiến Vũ cơ hồ muốn nhảy dựng lên, “Ông ta dựa vào cái gì! Cậu là người tự do.”

Linh Lung không thể làm gì, giải thích: “Mình đương nhiên là người tự do, nếu không có sự đồng ý của mình, ông ấy không thể bức mình làm cái gì. Nhưng, sự tình không phải đơn giản như vậy... Mẹ của mình dù sao cũng là vợ của ông ấy, mà mình cũng xác thực thiếu ông ấy một phần ân tình...”

“Mẹ của cậu!” Kiến Vũ tức giận đến đỏ mặt tía tai, “Bà quan tâm cậu sao? Bà đồng ý để chuyện tình cảm của cậu bị Thượng Quan Tấn chi phối chỉ sợ là vì chính bà!”

Hắn vừa mới nói ra những lời này, liền lập tức hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình. Rõ ràng biết đây là nỗi khổ trong lòng của Linh Lung, sao hắn còn muốn nhắc tới? Hắn vụng trộm nhìn sắc mặt của Linh Lung, chỉ thấy cô hạ thấp mi mắt, im lặng không biết suy nghĩ cái gì.

Trần Châu hung hăng trừng mắt liếc nhìn Kiến Vũ một cái, mới nói với Linh Lung: “Vậy... Làm sao bây giờ? Kiến Vũ cũng đã tìm được phòng ở rồi.”

“Các cậu chuyển vào trước đi.” Linh Lung phiền não cực kỳ. Lần đầu cô không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào, cô vốn nghĩ đến Thượng Quan Tấn cho dù không đồng ý, nhưng cũng sẽ không trực tiếp phản bác, nếu ông ta để cho cô chuyển đi ra ngoài trước, cho rằng cô căn bản không có cách nào tự độc lập đến một lúc nào đó sẽ tự động dọn trở về, vậy là tốt đẹp.

Nhưng mà, Thượng Quan Tấn rất cáo già, còn mình lại quá ngây thơ, mặc kệ mình làm cái gì đều có thể bị hắn nhìn thấu. Sau lần nói chuyện trước thì đã chứng thực chuyện chuyển ra ngoài là không thể nào được, nếu thật sự muốn độc lập, cô chỉ có kiên quyết vùng lên. Nhưng cô cũng không muốn làm cương quan hệ của mình và cha kế, cũng không tưởng muốn hoàn toàn nâng chuyện này lên bàn cân, mà mẹ của cô... nhất định sẽ làm loạn không cho mình rời đi... Lực cản trước mắt thật mạnh, Linh Lung có chút nản lòng.

Lúc này Ngô Tân mới nói: “Cậu nói Thượng Quan Tấn đã bắt đầu muốn xem xét đối tượng giúp cậu, biết là ai không?” Nói xong câu đó, hắn buồn cười nhìn Kiến Vũ đang phồng mang trợn má.

“Thượng Quan Tấn đang đàm phán một vụ làm ăn rất quan trọng với Kim Thị, nghe nói nếu tiến hành dự án này cũng phải mất năm năm, hai bên cũng không tin tưởng lẫn nhau lắm, hắn từng nói với mình, muốn mình gặp Kim đại thiếu gia.”

Ngô Tân còn chưa có cơ hội nói cái gì, Kiến Vũ liền vỗ bàn nhảy dựng lên, “Kim gia là sắc quý! Lần trước mình nhìn thấy hắn, bên người dẫn theo bốn cô gái. Người như vậy sao Linh Lung lại có thể gặp được!”

“Đúng vậy, chỉ có Lâm đại thiếu gia cậu thì Linh Lung mới có thể gặp được phải không?” Trần Châu chế nhạo, vốn chỉ là hay nói giỡn, lại ngạc nhiên thấy vẻ mặt Kiến Vũ đỏ bừng, một câu cũng không có phản bác.

Linh Lung cũng ngẩng đầu lên, bởi vì vừa rồi đùa giỡn hơi xấu hổ, nghĩ rằng Lâm Kiến Vũ vốn nhanh mồm nhanh miệng, sao bây giờ không giải thích tiếng nào?

“Kỳ thật...” Kiến Vũ đánh vỡ trầm mặc, “Lâm gia ở trên thương trường tuy rằng không thể hô phong hoán vũ, nhưng danh tiếng vẫn là có một chút. Nếu... Cậu ở chung với mình... Cũng có thể coi là một phương án tạm thời.” Nói xong, Kiến Vũ miễn cưỡng ho hai tiếng, vụng trộm liếc phản ứng của Linh Lung.

Nhìn thấy bộ dáng trong lòng yêu nhưng khó mở miệng của hắn, Ngô Tân không khỏi làm bạn với hắn nhiều năm mà lắc đầu. Nhìn ở là bạn bè, hắn có

nên giúp đỡ hay không?

“Linh Lung, hử.” Hấn sửa sang lại tiếng nói, “Kỳ thật đề nghị của Kiến Vũ cũng không tồi, cậu ngắm lại xem.”

Nhìn bọn họ diễn trò, Linh Lung làm sao có thể không hiểu? Cô đã sớm biết Kiến Vũ thích mình nhưng vẫn không có dũng khí nói ra, kỳ thật cô cũng tò mò hẳn rốt cuộc muốn im đến bao lâu. Nhìn bộ dáng xấu hổ ngượng ngùng của hấn, hai má Linh Lung hơi ửng đỏ, cô cũng thích Kiến Vũ sao? Tuy rằng tính tình hấn hơi nóng nảy, đôi khi làm việc không chịu suy nghĩ, nhưng hấn thiết tình với mình, đáng yêu giống như một đứa nhỏ.

“Ngu ngốc.” Cô nhỏ giọng nói.

“Hử?” Kiến Vũ đang xấu hổ nên không chú ý gạt đầu, “Ngu ngốc... Là mình?”

Lúc này, Trần Châu thật sự nhìn không được, “Ngu ngốc đương nhiên là cậu! Linh Lung người ta đã đồng ý!”

Ngô Tần rốt cuộc nhìn không được chợt cười ra tiếng, Trần Châu cũng đã cười. Kiến Vũ cũng nhìn Linh Lung hi hi cười rộ lên, mình cũng không khỏi ha ha cười ra tiếng. Nói như vậy, Linh Lung đồng ý kết giao với hấn?

Đêm khuya trên đường cao tốc không một bóng người, một chiếc xe thể thao màu bạc chợt lướt qua giống như tên vừa rời dây, phía sau lại có một chiếc xe thể thao màu đen gắt gao đuổi theo.

Vượt qua đèn đường, trên cửa kính xe chiếc xe thể thao màu đen rõ ràng xuất hiện một khẩu súng lục lạnh như băng. Chủ nhân không chút do dự bóp cò súng, viên đạn xé gió bắn ra, nhưng lại không bắn trúng. Xe thể thao màu bạc thoáng chốc né tránh, xe cả vào chướng ngại vật bên đường làm kéo ra một tia lửa dài, trong nháy mắt chiếu sáng hai chiếc xe.

“Đáng chết!” Thượng Quan Ngự Quân chủ nhân chiếc xe thể thao màu bạc thảm rùa một tiếng.

Bởi vì vừa rồi tránh đi viên đạn mà chậm một chút nên làm cho sát thủ phía sau có cơ hội vượt lên tới.

Khi xe thể thao màu đen cơ hồ song song cùng xe thể thao màu bạc, bỗng nhiên đụng vào xe thể thao màu bạc. Thượng Quan Ngự Quân vừa không chế được tay lái, vừa quan sát sát thủ. Mặt nạ màu đen, tóc màu đen, trong phút chốc va chạm hấn không thể nhìn rõ ràng người đó rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Cho dù đang ở trên đường sinh tử, hấn vẫn có thể tiếp tục duy trì bình tĩnh, nhanh chóng xác định tình huống hiện tại. Lúc tài xế tới đón hấn, hấn vẫn đang có công việc, ở công ty đến 11 giờ, cho nên hấn quyết định tự lái xe về nhà. Người muốn giết hấn, chắc là người thân cận bên hấn, nếu không làm sao có thể biết rõ ràng nhất cử nhất động của hấn? Từ từ lúc cha hấn phát bệnh tim, lúc hấn tiếp nhận công ty không hề thiếu nguyên lão ở công ty không phục hấn, ngầm trái với mệnh lệnh của hấn, vì thế hấn cắt bỏ rất nhiều hạng người cây già lên mặt.

Là bọn hấn sao? Vài tuần lễ trước cũng có một cuộc bắn tia tương tự, nhưng đều đã sớm được giải quyết, hấn không có để lộ ra tin tức chính là chờ người chủ mưu phía sau hành động một lần nữa.

Xe thể thao màu bạc lại bị xe thể thao màu đen chặn đầu, súng lục màu đen đã nhắm ngay Thượng Quan Ngự Quân đang ngồi ở chỗ lái. Ngay tại thời điểm chỉ mình treo chuông này, Thượng Quan Ngự Quân khẩn cấp bẻ tay lái, xe nghiêng đi ra ngoài, đuôi xe đụng vào xe thể thao màu đen, hai chiếc xe đồng thời ngoặt tay lái về hướng ven đường, lốp xe ma sát trên mặt đất kéo ra một tràn thanh âm dài.

Lúc xe thể thao đụng vào lề đường sát thủ liền chuẩn ra khỏi ghế lái. Trong nháy mắt súng lục chỉ hướng chỗ điều khiển của xe thể thao màu bạc, cô kinh ngạc phát giác mục tiêu đã không ở trong xe. Cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, song phía sau lưng cô lại hiện lên sát khí run người, trên cổ ạnh lẻo, cô ném súng xuống, thông thả xoay người.

Thượng Quan Ngự Quân nhặt súng lục lên, thu hồi chủy thủ. Một tay hấn kéo hạ mặt nạ của sát thủ, thời điểm nhìn thấy ánh mắt cô hơi rung động. Cặp con ngươi mát lạnh kia vô cùng quen thuộc.

“Là ai phái cô tới?” Hấn nheo mắt đánh giá nữ sát thủ trước mắt, thanh âm trong đêm tối lộ ra lãnh khốc.

Sát thủ quay đầu đi, thanh âm khàn khàn vang lên: “Muốn bắn muốn giết, cứ tự nhiên làm gì cũng được.”

Thượng Quan Ngự Quân đến gần bên tai của cô, thanh âm lạnh lùng bay ở trong không khí có biến hoá kỳ lạ: “Nói với hấn, tôi sẽ tìm ra hấn, hấn chỉ cần chờ đợi.”

Nói xong, hấn gỡ bỏ đạn trong súng lục ra, trả lại súng không cho nữ sát thủ, xoay người đi về phía xe thể thao của mình.

Nữ sát thủ ngạc nhiên nhìn bong bóng hấn, không tin hấn có thể dễ dàng buông tha cô như vậy.

“Anh... Thả tôi như vậy?”

Thượng Quan Ngự Quân quay đầu, trên khuôn mặt là tươi cười lãnh đạm, “Đúng, tôi buông tha cho cô.”

Chỉ trong nháy mắt từ lãnh khốc đã biến thành lạnh nhạt, Thượng Quan Ngự Quân rốt cuộc là một đối thủ thế nào? Nữ sát thủ nhìn xe đi xa, không khỏi trầm nghĩ. Bỗng nhiên, cô phát giác trên quần áo màu đen của chính mình có nhiều điểm ẩm ướt, nhẹ nhàng ngửi thử, dĩ nhiên là có mùi máu.

Này... Không phải máu của cô.

Đêm khuya Linh Lung vẫn chưa có ngủ, đang tiếp tục làm bài luận văn ở trên máy tính. Gỡ những chữ còn lại, cô miễn cưỡng đuổi người, bụng sôi ùng ục lên tiếng kêu nhắc nhở cô đã 7 - 8 giờ chưa có ăn cơm. Đứng dậy, cô muốn xuống lầu làm gì đó cho mình ăn, đột nhiên bên ngoài có tiếng phanh cấp tốc làm cho cô tò mò vén rèm cửa sổ ra, là ai trẻ như vậy mới trở về?

Chỗ dừng xe trong vườn hoa cũng cách phòng không xa, đèn trong vườn hoa loáng thoáng chiếu ra bộ dáng trên xe.

Xe của Thượng Quan Ngự Quân?

Trẻ như vậy sao tài xế có thể không mở đèn xe?

Đang kỳ quái, Linh Lung đột nhiên nhìn thẳng chiếc xe chậm rãi đi vào gara xe kia...

Đèn sau xe đã tắt, thân xe cũng méo mó nghiêm trọng, kính thủy tinh hai bên xe cũng đã vỡ nát, trên thân xe màu bạc cũng có rất nhiều vết xước.

Hắn có thể lái được một chiếc xe như vậy trở về, thật đúng là kỳ tích.

Tai nạn xe cộ sao?

Linh Lung đoán, hắn có bị thương không? Thượng Quan Tấn và mẹ, còn có người hầu đều đã ngủ, cô có nên xuống lầu nhìn xem hay không?

Đang suy nghĩ, bên ngoài “Đông” một tiếng làm cho cô lại nhú mồm nhìn chăm chú. Thượng Quan Ngự Quân lao đảo đi ra từ trong gara, tay trái ôm vai phải, ngọn đèn mờ mờ nhìn xuống thấy không rõ lắm tình huống của hắn.

Hắn bị thương!

Linh Lung không do dự nữa, vọt tới phía trước ngăn tủ lấy thuốc ra rón ra rón rén đi xuống dưới lầu.

Cái chìa khóa chết tiệt sao lại không đút vào được! Máu trên tay dính vào kim loại làm cho cái chìa khóa trơn vào ổ không được. Thượng Quan Ngự Quân lại nguyên rùa, nhẫn nại cũng sắp hết.

Đúng lúc này, cửa lớn mở ra. Mở cửa là Thượng Quan Linh Lung.

“Anh có khỏe không?” Linh Lung cẩn thận nói, đưa tay đi dịu hắn, sờ lên tay hắn, cảm giác láng mịn làm cho cô sùng sốt. Nhưng mà cô lập tức lấy lại phản ứng, kéo hắn vào nhà.

“Sao em còn chưa ngủ?” Thượng Quan Ngự Quân có chút kinh ngạc khi đến mở cửa là cô. Nhưng mà như vậy cũng tốt, hắn cũng không muốn cho người hầu biết, chỉ càng thêm loạn.

“Đang làm luận văn.”

Linh Lung không có mở đèn, mượn ánh sáng mờ mờ của đèn đêm, cô nhẹ giọng hỏi hắn: “Anh bị thương nghiêm trọng không? Muốn em gọi ba và thím Trữ dậy hay không?”

“Không cần.” vết thương trên cánh tay hiện tại vẫn còn đỏ máu, âm điệu hắn vẫn vững vàng, “Đến nhà ăn đi.”

Bởi vì sức nặng của hắn, Linh Lung có phần đỡ không nổi, cho nên đành phải nói: “Mình em không đỡ anh được.” Cô liếc liếc mắt nhìn vết thương trên cánh tay hắn, không nghĩ tới mảnh vỡ thủy tinh sắc bén như vậy, có thể xé một lỗ hồng trên bộ âu phục, bởi vì nhiệt độ trong phòng, máu có xu thế chảy nhiều hơn, thỉnh thoảng lại rơi xuống vài giọt ở trên mặt đất.

Thượng Quan Ngự Quân nghe xong lời của cô ngẩn ra, lúc này mới phát hiện cô thật nhỏ, một nửa trọng lượng cơ thể của mình dồn lên cô đã không chịu nổi. May mắn nhà ăn ngay tại trước mắt, hắn buông cô ra, bắt lấy khung cửa, lê vài bước liền thở hổn hển ngồi ở trên ghế.

Linh Lung tùy tay rót một ly rượu mạnh, đưa đến trước mặt hắn, “Uống đi có lẽ sẽ tốt hơn.”

Từ vừa rồi đến giờ cô đều bình tĩnh, làm cho Thượng Quan Ngự Quân không khỏi nhìn cô bằng ánh mắt khác, nhưng hắn cũng không có biểu lộ tán thưởng ra.

“Cám ơn.” Hắn ngửa đầu nuốt rượu xuống.

“Nhìn vết thương của anh rất sâu, anh xác định không cần đến chỗ bác sĩ?”

Linh Lung vừa xé bỏ phần âu phục dính vết máu loang lổ ở gần vết thương, vừa thực tình nói.

“Không, anh không muốn người khác biết chuyện này.”

Linh Lung cảm kéo đang chuẩn bị cắt bỏ những phần vải gần vết thương trên bộ âu phục, nghe được lời hấn nói kinh ngạc ngẩng đầu “Vì sao?”

Thượng Quan Ngự Quân chỉ trầm mặc.

Linh Lung lập tức hiểu được chuyện hôm nay đại khái có liên lụy đến cơ mật nhất của thương nghiệp, vì thế bình tĩnh thuần túy áy náy nói: “Thực xin lỗi, em không nên hỏi.”

“Anh đang đợi người đứng phía sau tự động hiện thân, hiện tại để cho cảnh sát nhúng tay vào sẽ bứt dây động rừng.” Hấn không biết vì sao lại muốn giải thích với cô, sau khi nói xong lại hung hăng nhíu mày.

“Em làm anh đau...” Nhìn đến vết thương máu chảy đầm đìa, cô khẽ giật mình.

Tuy rằng cô không sợ máu, nhưng vết thương nặng như vậy cô vẫn là lần đầu tiên đứng tới, “Em không biết xử lý vết thương sâu như vậy như thế nào. Ngộ nhờ có thủy tinh cắm ở trong thịt thì phiền toái, vẫn là đi bác sỹ cẩn thận xử lý mới tốt.” Cô buông kéo, đem quần áo dính máu của hấn bỏ vào bao. Thoáng rủi mi mắt xuống, ngăn tầm mắt nhìn phần thân trên không có quần áo của hấn. Linh Lung tuyệt cũng không phải không hiểu biết khác phái, nửa phần trên trần trụi của con trai cũng có phần riêng tư.

Nhưng mà, cô phát giác từ khi cố ý tránh tầm mắt khỏi hấn, lại nhận ra cổ họng có chút khàn khàn.

“Không sao, em cứ xử lý. Ngày mai anh sẽ đi tìm bác sỹ riêng.”

Thanh âm hấn trầm thấp nhưng lại rất kiên định làm cho Linh Lung vô cùng kinh ngạc, hấn chẳng lẽ không lo lắng cô lỡ sơ sẩy cái gì? Đến lúc vết thương bị nhiễm trùng người chịu chính là hấn. Cô liếc mắt nhìn hấn, sắc mặt hấn đã có chút tái nhợt, lại vẫn đang kiên trì đưa cánh tay bị thương ở trước mặt cô.

“Em lấy những mảnh thủy tinh ra trước, thấm thêm cồn, sẽ rất đau, anh ráng chịu đựng.” Cô dùng một cái nhíp có thể kẹp được những mảnh thủy tinh nhỏ để gấp ra, đem miếng bông ở trên có cồn nhẹ nhàng bôi lên chung quanh miệng vết thương, cẩn thận quan sát sắc mặt hấn, “Nếu đau, anh có thể nói cho em biết.”

Đột nhiên một tiếng sấm vang lên, chỉ chốc lát sau bên ngoài liền trút mưa to xuống. Mưa động ở trên cửa sổ, ánh trăng mờ ảo chiếu vào, làm trên tường cũng xuất hiện bóng hình mờ ảo. Không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng mưa va vào cửa sổ, tạo nhịp điệu vọng lại bên trong, có thể nghe được tiếng vọng lại rõ ràng.

Linh Lung không nói gì, trên tay bận rộn, đem băng gạc màu trắng một vòng một vòng quấn ở trên cánh tay hấn. Nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, cô phát hiện hấn đang nhìn cô, không biết như thế nào, tay cô run lên, băng gạc màu trắng bị rơi xuống mặt đất. Cô lo sợ không yên cúi đầu vừa nhặt, vừa nói: “Đêm nay chỉ có thể như vậy, ngày mai vẫn nên đi bệnh viện xem một chút đi. Chỉ sợ phải khâu mấy mũi.”

Băng bó xong, cô thu thập đồ rồi đứng lên. Thượng Quan Ngự Quân lẳng lặng nhìn cô cẩn thận lau đi vết máu bên ngoài, phạm là vật gì có chứa máu trên đó đều kín đáo gói lại rồi đứng lên ném vào thùng rác.

“Vì sao giúp anh?” Hấn bỗng đứng lên tiếng, thấy lưng của cô khẽ run lên. Hấn không biết mình nói có cái gì khiến cho cô khản trương như thế. Tuy rằng hấn cũng biết mình đối với mẹ con cô rất lạnh nhạt, nhưng cũng chưa từng khi dễ họ. Vì sao cô đối mặt mình lại khản trương?

Thượng Quan Linh Lung xoay người, nhún nhún vai như không có gì nói: “Vì sao không giúp? Em không thấy chết mà không cứu được lương tâm sẽ cắn rứt.”

Cô nhìn đồng hồ, nháy mắt đã qua 1 tiếng, “Còn có chuyện gì sao? Em muốn ăn chút gì...” Cô dừng một lúc lâu, mới quyết định hỏi hấn:

“Anh muốn ăn cái gì không?” Mặc dù hỏi, nhưng xuất phát từ lễ phép, lại có lẽ là xuất phát từ khản trương. Cô căn bản không có cho rằng hấn sẽ ăn với cô.

“Được, Linh Lung.” Thượng Quan Ngự Quân mở miệng, lại bỗng đứng nhớ đến, cô vào nhà Thượng Quan ba năm, hấn còn chưa từng kêu tên của cô.

Ba chữ ngắn gọn, làm cho Linh Lung kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn, không tự chủ được xác định lại lời hấn nói vừa rồi, “Cái gì?”

“Anh đói bụng, giúp anh làm món gì đó ăn.” Ngữ khí của hấn không phải hỏi, mà gần như ra lệnh.

Linh Lung ngoài ý muốn theo dõi hấn, sau một lúc lâu mới hỏi: “Anh muốn ăn cái gì?”

“Gì cũng được.”

Linh Lung do dự mở ra tủ lạnh, lấy ra hành gừng, còn có trứng gà, “Em... nấu mì... được.”

“Uh.” Cũng không biết là đau đớn dần dần giảm bớt hay là rượu phát huy tác dụng, hấn ngồi ở ghế trên nhàn nhã nhìn bóng dáng cô bận rộn. Muốn cô xuống bếp chẳng qua là xúc động ngoài ý muốn, thật không ngờ cô rút cuộc lại vô cùng thuần thực như thế. Xem ra cô muốn độc lập rồi đi nhà Thượng Quan là thật. Hấn bỗng đứng neho mắt lại, con người cũng trở nên sâu không lường được...

Chưa từng chú ý cô, nhưng không nghĩ đến nhìn cô thân thể yếu ớt nhưng thật ra nội tâm lại cứng cỏi. Dừng nụ cười ngọt ngào để che dấu con người sắc bén đã sớm trưởng thành, gần ba năm hấn không có phát hiện nguy trạng của cô chút nào. Mà cô ở gần gũi vài ngày lại bắt đầu gọi cho hấn chú ý, lại

có bản lĩnh làm cho tầm mắt hẳn dừng lại.

Tò mò nước, nổi lên những điểm xanh nhạt chắc chắn là hành, mùi thơm liên tục truyền đến. Thượng Quan Ngự Quân nhìn nhìn bát mỳ kia, lại đánh giá Linh Lung ngồi ở trước mặt hẳn, cô cũng để một chén giống vậy xuống trước mặt. Hình ảnh yên ổn, chỉ nghe và nhìn thấy thanh âm bát đũa va chạm, thời điểm như vậy không nói gì, lại không tưởng được ảm áp tràn ngập, nhưng hai người có tâm sự khác nhau, nên đều không có chú ý tới.

Gấp thử một chút để thưởng thức, Thượng Quan Ngự Quân thật kinh ngạc vì tài nghệ của cô. Có lẽ, Thượng Quan Ngự Quân nghĩ, hẳn tiêu phí quá nhiều thời gian ở trên người cô. Thượng Quan Linh Lung chỉ là một bản nhạc đệm thêm cho cuộc sống của hẳn thôi.

Sau vài đũa đã hoàn thành, hẳn đẩy bát không lên trước mặt cô, nói: “Cám ơn.”

Linh Lung ngẩng đầu lên, vừa định nói “Không cần cảm ơn”, Thượng Quan Ngự Quân đã lập tức đi qua bên người cô, về phòng ngủ của hẳn.

Nụ cười của Linh Lung đông cứng ở trên mặt, một hồi lâu mới tự giễu thở dài. Vốn nghĩ đến hôm nay không biết Thượng Quan Ngự Quân làm sao như thế, đột nhiên không lãnh đạm, lại có tình người với cô, không giống cao không thể với tới trước kia, cô cũng từ kinh ngạc, khó xử ban đầu, dần dần thả lỏng xuống, nhưng mà cô vẫn quá ngây thơ rồi. Hẳn là Thượng Quan Ngự Quân quản lý một thương nghiệp to lớn, mà cô chỉ là con gái riêng chương mất, sâu gao sống nhờ nhà Thượng Quan. Quan hệ lãnh đạm của bọn họ lúc trước sẽ không thay đổi, ít nhất sẽ không bởi vì một tô mỳ mà thay đổi.

Sáng sớm, bởi vì đêm qua không có ngủ đủ, thời điểm chuông báo reo lên, Thượng Quan Linh Lung vẫn tham lam ảm áp mà rúc trong chăn.

Lúc này, cửa bị mở ra, truyền đến tiếng bước chân quen thuộc.

Thượng Quan Linh Lung nhú mảy, nhưng cũng chỉ bắt đắc dĩ ngồi dậy: “Mẹ!” Đối với oanh tạc của mẹ mấy ngày gần đây, Thượng Quan Linh Lung đã ứng phó đến sức cùng lực kiệt.

“Đứng lên.” Khúc Nghiên một lòng quan sát đến chiếc áo đầm hiệu CK ở trước gương: “Thử xem xem thích hợp không.”

“Mẹ, mẹ bảo con ăn mặc lờ lợt như vậy đi đến trường sao?”

“Uh. Tan học rồi lập tức đón con đi gặp mặt Kim đại thiếu gia, không có dư thời gian để thay quần áo. Con tốt nhất cũng mang theo đồ trang điểm, ở trên xe làm.”

Linh Lung cả kinh, “Nhanh như vậy?” Cô nghĩ đến Thượng Quan Tấn ít nhất cũng sẽ chờ trên một tháng, nhưng không có nghĩ đến hẳn ngay cả một chút thời gian cũng không cho cô.

Khúc Nghiên quay đầu đến trước mặt con gái, nghiêm túc nói: “Sớm một chút làm quyết định chuyện của con và Kim đại thiếu gia, mẹ cũng an tâm.”

“Là mẹ... Hẹn?”

“Uh.” Khúc Nghiên vừa sửa sang lại áo đầm quý phái cao sang, vừa tìm lấy một đôi giày cao gót cỡ 7 phân bên cạnh.

Linh Lung phút chốc nắm chặt bàn tay, nhìn một hồi lâu âm điệu mới vững vàng mở miệng: “Mẹ, con còn trẻ tuổi như vậy, đâu cần mẹ gấp như vậy đâu? Đợi vài năm nữa không tốt hơn sao? Ít nhất chờ con tốt nghiệp đại học...”

“Tốt nghiệp đại học?” Khúc Nghiên trào phúng liếc Linh Lung một cái, “Chờ con xong đại học là chậm. Mẹ vốn không thêm đề ý, nhưng thời đại khác, tuổi này của con rất dễ dàng không biết mà phạm sai lầm. Hơn nữa, ảnh chụp Kim đại thiếu gia con cũng đã thấy, người bộ dáng cũng được, bằng cấp cũng tốt, lại càng không nói hẳn là người kế thừa đại nghiệp Kim gia, con còn có cái gì không hài lòng?”

“Không phải con không hài lòng...” Linh Lung muốn thử giải thích, lại bị Khúc Nghiên cắt ngang.

“Cái gì cũng không cần nói!” Khúc Nghiên tức giận trừng mắt với Linh Lung, nhưng khi nhìn mặt con gái lại thoáng dao động, thả thấp giọng điệu: “Linh Lung, cho tới nay con đều là một đứa nhỏ nhu thuận, mẹ không biết con làm sao có thể không suy nghĩ mà nói muốn chuyển đi ra ngoài. Chúng ta thật vất vả mới sống yên ở nhà Thượng Quan, con lại muốn vứt bỏ điều kiện tốt như vậy để tự chuyển đi ra ngoài chịu khổ. Nếu không phải vì bạn trai, mẹ nghĩ không ra con có cái lý do gì để làm như vậy. Con không nhớ mẹ cũng vì tình yêu thần hôn điên đảo [yêu chết mê chết mệt ak], kết quả là tự mình hối hận. Lâm Kiến gì... Hẳn xứng đôi với thiên kim của nhà Thượng Quan sao?”

Linh Lung cười khổ, “Mẹ, chẳng lẽ mẹ vốn không có nghĩ tới, có lẽ là con không muốn tiếp tục bị người khác sắp xếp, sống cuộc sống ăn nhờ ở đậu này?”

Khúc Nghiên ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới hỏi: “Ăn nhờ ở đậu? Mẹ đã có bản lĩnh tiến vào nhà này, chính là bà chủ nơi này, con họ Thượng Quan, theo pháp luật là thiên kim nhà Thượng Quan, con có cái gì cần lo lắng?”

“Mẹ thật sự cảm thấy là bà chủ nơi này sao? Con thật là Thượng Quan Linh Lung sao? Mẹ, không cần lừa chính mình, cho dù con mang được họ Thượng Quan, nhưng vẫn không phải là thiên kim nhà Thượng Quan. Danh hiệu này của con là giả, chỉ dùng để chịu sự sắp đặt của Thượng Quan Tấn.” Linh Lung nhìn thẳng mẹ, âm điệu lạnh lùng làm cho Khúc Nghiên nhìn con gái cảm thấy bỗng nhiên thấy rùng mình.

“Con... Linh Lung, con đang nói cái gì?” Khúc Nghiên quay mạnh đầu đi, không nhìn tới đôi mắt cơ trí của cô, dường như bí mật tự đáy lòng sẽ bị cập mặt vừa quen thuộc lại như xa lạ kia trộm đi từng việc.

Linh Lung không cho bà trốn tránh, vọt tới trước mặt bà, bắt buộc mẹ ngừng đầu,

“Mẹ! Mẹ có biết, chúng ta kỳ thật ở nhà Thượng Quan căn bản không có địa vị thực tế! Thượng Quan Tấn là người như thế nào, ông ta sẽ dễ dàng động tình [là sinh lòng yêu thương ak] sao? Ông ta sẽ tin tưởng người sao? Chúng ta ở nhà Thượng Quan ăn nhờ ở đậu, chỉ cần một ngày nào đó ông ta nói một câu, chúng ta cái gì cũng đều không có!”

“Không cần nói!” Khúc Nghiên hất tay con gái ra, “Linh Lung, trước kia con không phải như vậy...” Con gái của bà chưa bao giờ lại sắc bén như vậy, càng không bình tĩnh đến lạnh lùng nói ra những lời này. Bà nhìn con gái của chính mình, nhớ tới cô luôn dịu dàng tươi cười, lại nhìn đôi mắt cô hiện tại đen tuyền lạnh lẽo, bà cảm thấy tay mình đang run rẩy.

Biết mình thực sự làm cho mẹ quá mức khiếp sợ, Linh Lung ôn hòa hơn, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, là con rất xúc động. Nhưng con muốn nói dù mẹ có thích hay không con đều phải nói. Con muốn rời đi nhà Thượng Quan, con không muốn bị dòng họ Thượng Quan này sắp đặt. Hôn nhân của con, con muốn tự mình làm chủ. Hơn nữa, không riêng gì hôn nhân, mọi thứ của con đều phải do con nắm giữ.” Linh Lung ngừng đầu lên, nhìn mẹ, cầm lấy tay cô cầu xin nói: “Mẹ, đừng ép con gả cho Kim đại thiếu gia. Cũng đừng bức con ở lại.”

Hai mắt Khúc Nghiên mông lung đắm lệt, môi đã run run. Nội tâm bà muốn đáp ứng Linh Lung, tính tình con gái tuy rằng khác với trong trí nhớ của bà, nhưng sự kiên quyết thật giống chính mình lúc trước! Nhưng mà, bà không thể đáp ứng con gái, bởi vì không muốn cô đi vào vết xe đổ của chính mình, bà tình nguyện để con gái hận mình khi an bài cuộc đời của cô. Bà đẩy tay con gái ra, nuốt xuống nước mắt, khôi phục bình tĩnh cùng cao quý: “Linh Lung, tuổi con còn trẻ, có rất nhiều chuyện cũng đều không hiểu. Mẹ bức con, là vì tốt cho con, đừng trách mẹ.”

Bà quay lưng đi ra cửa, “Hôm nay sau khi tan học, tài xế sẽ đến đón con, hãy tự chuẩn bị tốt. Hiện tại nói gả hãy còn sớm, trước đính hôn, chờ con tốt nghiệp đại học xong sẽ kết hôn cũng không muộn.”

Cửa ở trước mặt vô tình khép lại, Linh Lung ngồi ở trên giường, lần đầu cảm thấy cùng đường.

Ai cũng đều không chú ý tới thân hình Thượng Quan Tấn ở góc cầu thang. Ông tuy đã già nhưng là trong ánh mắt khôn khéo hiện lên tán thưởng, cũng hiện lên âm trầm [u ám ak]. Khúc Nghiên a! Bà sinh được con gái thông minh như thế, tuổi nhỏ đã biết che dấu sắc sảo, suýt nữa cũng đã qua mặt được tôi, có lẽ Linh Lung tiếp tục ở lại nhà Thượng Quan thật sự là rất nguy hiểm..

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Buổi sáng tinh mơ, Thượng Quan Ngự Quân ở trong xe giữa vườn hoa, chuẩn bị đến công ty đi làm. Tài xế từ sau kính liếc liếc mắt nhìn, chờ đợi Thượng Quan Ngự Quân ra mệnh lệnh lái xe. Tuy mỗi buổi sáng hần đều có thể chứng kiến đến cảnh tượng cậu chủ và vài trợ lý thảo luận, nhưng hôm nay không khí tựa hồ có chút khẩn trương.

Thượng Quan Ngự Quân nhíu mày chăm chú nhìn báo cáo công ty, ngồi bên cạnh hẳn là trợ lý riêng.

“Thượng Quan tiên sinh, đây là báo cáo tài vụ năm năm trước, tôi đã nói người làm lại một lần nữa, tuy rằng trên mỗi sổ sách đều có chỗ liên quan, nhưng...” Trợ lý vạch ra vài nét bút, “Bốn năm trước vào thời điểm bắt đầu thành lập buôn bán ở quảng trường, dùng là bê tông ghép, giá đã ghi đường như so với năm đó cao hơn giá thị trường không ít. Còn có hai năm trước giá đề nghị chỉ trả cho sử dụng vật liệu gỗ ở làng du lịch cũng có chênh lệch. Vài nét bút này chính là bước đầu của việc thống kê, còn chưa có làm điều tra cẩn thận, cho nên chưa có thể khẳng định bị tham ô công quỹ cụ thể là mấy khoản tiền, tổng cộng bao nhiêu. Tổng tài, còn muốn tiếp tục tra không? Tin tức kiểm toán tháng trước nói ra dường như kinh động không ít viên chức ở địa vị cao.”

Thượng Quan Ngự Quân thu xấp tài liệu lại, lãnh khốc thào xuống tươi cười, “Tiếp tục tra, phái người mau chóng điều tra rõ hạng mục người phụ trách những hạng mục đó. Trước vạch trần vài người không quan trọng ra, muốn bắt đến cá lớn phải giữ bí mật tuyệt đối, để cho tôi tự xử lý.”

“Nhưng tổng tài, kiểm toán như vậy, vài nguyên lão trong công ty dường như không hề vừa lòng... Có thể gây bất lợi cho ngài hay không?”

“Không cần lo phản ứng của bọn họ, nếu bọn họ tìm cậu thì cứ bảo đến tìm tôi. Thế nên, thân phận của cậu phải che dấu, đừng để bọn họ phát hiện.”

“Ngài lo lắng... người đứng đằng sau sẽ giết người diệt khẩu sao?” Trợ lý có chút lo lắng không yên.

“Cậu sợ?” mặt Thượng Quan Ngự Quân không chút thay đổi liếc mắt nhìn hẳn.

“Không phải! Nhưng tổng tài bảo tôi che dấu thân phận, lại để lộ chính mình ra... Không sợ bọn họ chỉ hướng mục tiêu vào ngài sao tổng tài?”

Thượng Quan Ngự Quân bắt ngờ nhìn hẳn cười nói: “Nếu không phải tôi tự làm mỗi dự, vĩnh viễn cậu không được cá to.”

“Nhưng...”

Trợ lý còn muốn nói cái gì, lại đột nhiên im bật, bởi vì cửa xe đột nhiên bị mở ra.

Thượng Quan Linh Lung đứng giữ ở cửa xe, đối mặt Thượng Quan Ngự Quân, một tay vịn cửa xe, không ngừng mà thở dốc: “Hôm nay... Em có thể... Đi chung với anh không?” Cô nhìn thấy xe hần sắp rời đi, liền chạy xuống lầu đuổi theo.

Tài xế ở phía trước nghe thấy, hần quay đầu lại nhìn Linh Lung nói:

“Tiểu thư, trường học của cô và công ty của tiên sinh không tiện đường, tôi sợ không thể chạy tới trường học đúng lúc.”

Linh Lung không để ý đến lời tài xế nói, mà là nhìn Thượng Quan Ngự Quân, “Em có lời muốn nói với anh.”

Khi cô chăm chú nhìn hần, hần cũng trầm mặc chăm chú nhìn cô, hai người lặng im nửa khắc. Thượng Quan Ngự Quân nhìn trợ lý bên cạnh chỉ thị: “Cậu đến ngồi phía trước đi.”

Linh Lung thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi đánh liều may mắn không bị hần cự tuyệt. Bởi vì ngoại trừ hần ra, cô không có lựa chọn nào khác.

Ngồi vào xe của hần, Thượng Quan Ngự Quân mới mở miệng: “Tài xế, đến trường học trước.”

Nghe được lời hần nói, không riêng gì Linh Lung, ngay cả tài xế cũng ngạc nhiên trộm liếc mắt nhìn hần một cái. Xe lái đi ra. Xe được cách âm rất tốt nên không hề bị tiếng ồn bên ngoài ảnh hưởng.

Một hồi lâu, Thượng Quan Ngự Quân không thể đợi cô nói lý do muốn cùng hần đi chung một xe, không kiên nhẫn lên tiếng trước cô: “Em không phải có chuyện muốn nói với anh sao?”

“Đúng vậy.” Linh Lung cố lấy dũng khí, biết mình muốn đàm phán với một người thương nhân khôn khéo, không khác nào bảo hổ lột da, “Vài ngày trước anh hỏi em... Vì sao phải giúp anh.”

Nghe xong những lời này, hần rốt cục đặt tinh lực [tinh thần và thể lực ak – nói chuyện mà cũng cần thứ này sao trời potay với 2 anh chị nỳ lun] ở trên người cô, “Anh tưởng em có lòng tốt muốn giúp anh.”

Tuy rằng khi hần nói những lời này chưa dùng tới giọng điệu trào phúng, nhưng lại làm cho Linh Lung hơi đỏ mặt, cô biết hiện tại dùng lại “Ân tình” này dường như đã chậm.

Nhưng mà, cô cũng không lui bước, “Em cần sự hỗ trợ của anh.”

Thượng Quan Ngự Quân động dậy mi, thật không ngờ cô lại nói trắng ra, “Chỉ cần không phải giúp em rời đi nhà Thượng Quan, những sự tình khác anh sẽ cân nhắc.”

Linh Lung sững sốt, hần thật sự khôn khéo cẩn thận làm cho người ta không có khe hở luôn lách, “Anh rõ ràng biết em muốn anh giúp đỡ chính là một vấn đề liên quan đến chuyện này mà.”

“Linh Lung, chuyện của em và Kim gia là ý của ba, vì cái gì em lại cho rằng anh sẽ vì em mà trái lại ý của ba?” Hần chất vấn, âm điệu tuyệt tình làm cho một chút hy vọng của Linh Lung tan biến.

“Đúng vậy, chuyện của em xác thực không có lý do gì để anh phải trái ý cha... Cho nên em mới đến cầu anh.” Lúc nói những lời này, Linh Lung cúi đầu nắm chặt tay mình. Cô lại là lần đầu câu người, cô đủ thông minh để biết chỉ có cúi đầu khuất phục ở trước mặt hần mới có cơ hội duy nhất. Không phải hần là một người yếu lòng, mà là tính cách của hần tuyệt đối sẽ không chấp nhận chịu yêu cầu cứng rắn hoặc uy hiếp.

Thượng Quan Ngự Quân quan sát cô một hồi lâu, thu hết sự tổn thương tự tôn đến khốn cùng của cô vào đáy mắt, mới chậm rãi mỉm cười, “Em thực thông minh, chưa dùng tới chuyện lần trước để uy hiếp anh. Cho dù anh đồng ý giúp em...” Hần nhìn chăm chăm cô, “Chuyện hợp tác với Kim gia làm sao bây giờ?”

Có một tia hy vọng! Linh Lung liền ngẩng đầu, hai mắt hiện lên ánh sáng, đôi mắt bỗng nhiên lóe sáng làm nhan sắc bình thường của cô ánh lên vẻ mỹ lệ, làm cho trong lòng Thượng Quan Ngự Quân khẽ động.

“Anh là Thượng Quan Ngự Quân, nếu chuyện hợp tác cùng Kim thị cũng không làm được, ba cũng sẽ không giao công ty cho anh.” Tuy rằng nội tâm kích động, nhưng cô vẫn đang dùng giọng bình tĩnh nói đúng trọng tâm cân bình luận.

Xe dừng ở trước cửa trường học, Thượng Quan Ngự Quân còn chưa có trả lời, vẻ mặt phức tạp. Hần căn bản là không nên đồng ý, nhưng Thượng Quan Ngự Quân phát giác mình không muốn cự tuyệt cô. Lý trí xúc động cũng không biết từ đâu mà đến làm cho hần nhìn cô bằng ánh mắt huyền bí bất thường, ánh mắt này làm cho Linh Lung cảm thấy nóng rực khó hiểu.

Cô muốn nói, lại bị ánh mắt trầm mặc kỳ dị ngăn chặn. Đón lấy ánh mắt của hần, cô cố lấy dũng khí, kiên định hỏi: “Anh sẽ giúp em chứ?”

Tài xế xuống xe, mở cửa xe nói với Thượng Quan Linh Lung: “Tiểu thư, đã đến trường học.”

Linh Lung quay nhìn trường học, lại quay qua chăm chú nhìn Thượng Quan Ngự Quân, chờ đợi đáp án của hắn. Tài xế và trợ lý đều trầm mặc, cô và hắn cũng trầm mặc. Ngay lúc cô sắp hết kiên nhẫn bước ra khỏi cửa xe, bên cạnh truyền đến thanh âm trầm thấp khác thường của Thượng Quan Ngự Quân: "Anh sẽ cân nhắc."

Cửa xe khép lại ở trước mặt cô, Thượng Quan Ngự Quân anh tuấn bên trong xe nhìn lạnh như băng giống một pho tượng, làm cho người ta nhìn không ra suy nghĩ của hắn. Nhưng mà, Linh Lung biết cô thắng.

Sau lưng, Lâm Kiến Vũ lớn tiếng chào hỏi với cô, cô mỉm cười quay đầu đáp lại. Xe trong nháy mắt lái đi ở trước mặt cô, cô ôm lấy Kiến Vũ cười to, "Em có thể rời khỏi nhà Thượng Quan rồi!" Kiến Vũ sững sờ đối với sự khác thường của Linh Lung, nghe được lời của cô mới gất gao ôm lại cô.

"Em có thể rời khỏi nhà Thượng Quan rồi? Làm sao có thể! Thật tốt quá!" Hắn ôm lấy cô xoay tròn, hoan hô ở bên tai cô. Hai người cũng không có chú ý tới, một màn này đã được Thượng Quan Ngự Quân thu hết vào mắt.

Bên trong xe, phụ tá bên cạnh Thượng Quan Ngự Quân cẩn thận nói: "Tổng tài, Kim lão trời sanh tính đa nghi dễ giận, ghét nhất thương nhân nói mà không làm, nếu đột nhiên hủy bỏ đám hỏi cùng tiểu thư, sợ rằng..."

Thượng Quan Ngự Quân nâng một tay lên, "Không cần nói, thay tôi hẹn ông ấy, lại nói chuyện kế hoạch hợp tác lần nữa."

Tính tình của Kim lão, sao hắn lại không biết, vậy mà, hắn phá lệ, vì Thượng Quan Linh Lung - cô gái bình thường đó. Cái tên này đối với hắn mà nói đã trở nên nguy hiểm, khiến cho hắn vì cô mà phá lệ một lần lại một lần.

Đưa cô ấy đi thôi, hắn quyết định.

Linh Lung không có đoán sai, Thượng Quan Ngự Quân ở hai tuần lễ ngắn ngủn liền quyết định hợp tác, ký hợp đồng cùng Kim thị. Mà sau đó cô ở trước mặt Thượng Quan Tấn bình thần nói mình và Lâm Kiến Vũ đang lui tới, nói lên yêu cầu chuyển ra ngoài lần nữa.

"Chuyển ra ngoài? Con ra chiều với Ngự Quân tốn không ít thời gian rồi? Không trách được hai tuần lễ nay, nó ngày ngày ở công ty." Thượng Quan Tấn quỷ quái cười một tiếng, còn chưa chờ Linh Lung nói gì liền nói sang chuyện khác, "Con lớn nhất của Lâm gia đích xác là thí sinh tốt. Con đã thích nó, vậy thì tùy con. Nhưng nếu chuyển ra ngoài cảm thấy khổ sở, hãy trở lại. Thường ngày có khó khăn cũng phải nói với người nhà, dù sao nhà này cũng là của con. Nghe chưa?"

Nếu không phải ánh mắt ông sắc bén, Linh Lung cơ hồ sẽ tin tưởng ông hiền lành trước mặt và lời nói thân mật là xuất phát từ trong lòng. Bất quá, cô tựa hồ không có quan tâm ông đến cùng có thật lòng coi cô như "người một nhà" hay không.

Đi ra khỏi thư phòng của Thượng Quan Tấn, Linh Lung không khỏi kinh ngạc mọi chuyện thuận lợi. Sao Thượng Quan Tấn sáng khoái đồng ý rồi! Mặc dù mấy câu trước ông nói khiến cô sanh nghi, nhưng mà Linh Lung rốt cuộc không có suy nghĩ nhiều, chỉ biết là chỉ cần cửa này của ông không có trở ngại, bên mẹ cũng không cần lo lắng.

A! Cô vừa đi vừa cười, tất cả thuận lợi.

Ngày đó Linh Lung đi, Khúc Nghiên không có xuất hiện, Thượng Quan Tấn chỉ nói điện thoại quan tâm đôi câu, cũng không có xuất hiện. Mặc dù lạnh lùng như vậy, Linh Lung và đám người Kiến Vũ vẫn loay hoay kinh khủng.

Trên lầu hai, Thượng Quan Ngự Quân mắt lạnh nhìn tình cảnh bận rộn dưới lầu, trong tay theo thói quen mà đưa lên một điều thuốc, nhưng không có hút, chẳng qua là để cho khói thuốc lượn lờ quanh quần bốn phía.

Người con trai kia, chính là người con trai Lâm Kiến Vũ Linh Lung lựa chọn? Dáng dấp mày rậm mắt to, thoát nhìn cũng không thuộc loại hình thông minh tháo vát, nhưng mà sáng sủa. Phía sau một đôi nam nữ, hắn từng gặp ở tiệm MacDonald kia.

Bốn người bọn họ, thân mật giống như người một nhà.

Ở trước mặt hắn, là đám người sáng rõ và hơi thờ náo nhiệt, sau lưng của hắn lại là âm u cùng lạnh như băng thuộc về hắn.

Chợt thấy Lâm Kiến Vũ ném một cái túi vào trong ngực Linh Lung, mấy người không biết tại sao cười lớn. Linh Lung ngẩng đầu lên ở góc độ vừa lúc để cho hắn có thể thu biểu tình rực rỡ của cô hết vào mắt. Không phải là nụ cười ngọt ngào, cũng không phải là nụ cười ôn thuận, cô vui vẻ, tự do, giống như là một con chim nhỏ trên trời xanh.

Có lẽ chính cô không có phát giác, lúc cô tự do, nụ cười của cô thật nhẹ nhõm, tô đậm ngũ quan bình thường của cô ảm áp sáng ngời, làm cho người ta không thể nhìn chỗ khác.

Trong giây lát, lòng của Thượng Quan Ngự Quân co rút đau đớn một trận, quyết định muốn đưa cô đi trong nháy mắt dao động. Nội tâm của hắn đột nhiên rí ra âm u, đôi mắt vui vẻ của cô thể nhưng lần đầu mình cảm nhận được thống khổ. Tàn thuốc trong tay hắn rơi xuống mặt đất, dập tắt tro thuốc lá nhẹ nhàng tán lạc ở trên mặt thảm, tự dưng buồn rầu giống như tâm tình chủ nhân.

"Hâm mộ tình cảm giữa bọn họ sao?"

Sau lưng, Thượng Quan Tấn đi tới, trong mắt ông đã có già nua.

Thượng Quan Ngự Quân xoay người, giặt mình vì mình không có phát giác cha hắn đã đứng phía sau thật lâu. Hắn không có nhìn con người đã hiểu rõ tất cả của cha, mà là chặt vật xoay người, "Con không hiểu ý của cha."

"Cha cũng đã trải qua tuổi trẻ. Ngự Quân, con đường đế vương hắn là đường cô độc. Bởi vì địa vị của con, kẻ địch tùy thời đều ở bên cạnh con tìm kiếm nhược điểm của con, thân tình, hữu tình, tình yêu là nhược điểm của tất cả mọi người, tương lai con sẽ phát hiện bọn họ đều sẽ trở thành trở ngại của con. Chỉ có nhìn những thứ này lãnh đạm, nhắm ngay mục tiêu không chút buông lỏng, mới là người tài có thể thành lập nghiệp bá cao hơn mọi người. Sự lạnh lùng của con, đúng là binh khí sắc bén nhất của con."

Lạnh lùng, là binh khí sắc bén nhất?

Hắn ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Thượng Quan Linh Lung dưới ánh mặt trời lần nữa, gió thổi ở bên tai cô, nâng lên mái tóc dài của cô xoay quanh thân thể nhỏ yếu, ánh mặt trời bao phủ một tầng màu đỏ lên người cô. Đột nhiên, cô ngửa đầu nhìn thấy hắn, hai người đang đối mặt, cô mỉm cười gật nhẹ đầu với hắn, con người ấm áp cộng thêm nụ cười sang sảng... trong nháy mắt Thượng Quan Ngự Quân do dự. Một mặt tự nhiên nhất của cô, là chỗ hắn chưa quen thuộc, hắn có phải có chút muốn tìm kiếm?

"Ngự Quân" giọng nói của Thượng Quan Tấn bình thản hỏi, "Con muốn trở thành một bá chủ thương nghiệp lớn không?"

Bá chủ, cái từ cường thế lại mê người này trong nháy mắt kéo suy nghĩ của hắn. Nụ cười vô cùng lãnh đạm, lại rất mau bị biến mất. Quay đầu lại, trong tròng mắt của hắn chỉ còn lại có khí phách không che đậy.

"Cha cứ nói đi?" Trong thanh âm trầm ổn, hắn chế giễu hoang đường của mình vừa rồi. Không chút lưu luyến mà xoay người, giống như ba năm trước đây, rèm che hoa lệ cửa sổ sát đất chậm chạp khép lại sau lưng của hắn.

"Thế nào?" Kiến Vũ thăm dò Linh Lung ngửa đầu ngăn người, "Lâu hai có vật gì đó sao?" Hắn chỉ nhìn thấy rèm che cửa sổ sát đất dày cộm nặng nề.

Linh Lung hồi hồn, nụ cười bất đắc dĩ, "Không có gì, em chỉ là thất thần mà thôi."

Trần Châu lớn tiếng thét với cô: "Thất thần? Chúng tôi đang cần giúp, cậu còn thất thần, mau tới đây giúp một tay đi!"

"Oh." Linh Lung vội vàng đi hỗ trợ.

Cô cũng không biết cô ấy cầu cái gì! Cô thật không biết, lúc cô mỉm cười với Thượng Quan Ngự Quân lãnh đạm đến vô tình, rốt cuộc đang mong đợi hắn có phản ứng gì?

Cũng tốt! Cô cười nhạo mình lại đa sầu đa cảm. Ngửa đầu nhìn nơi mình đã sống mấy năm nay lần nữa, biệt thự nguy nga, vườn hoa tươi đẹp...

Đều trở thành quá khứ.

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi!" Kiến Vũ ở trên xe hét lớn, "Linh Lung lên xe đi!"

"Uh." Linh Lung nhẹ nhàng nói một tiếng tạm biệt với tất cả trước mắt, liền lên xe Kiến Vũ, rời khỏi biệt thự của Thượng Quan.

Bốn người mượn nhà ở cao ốc mười bảy tầng, nhà trọ tương tự như vậy không có nhiều, điều kiện mặc dù rất tốt, phong cảnh không tồi, nhưng mà giá tiền cũng không rẻ. May mắn là bốn người cùng nhau ở, gánh nặng của mỗi người cũng không nhiều.

Thời gian sung sướng không lo qua thật nhanh, đảo mắt đã qua ba tháng.

Lúc bữa ăn tối, Ngô Tân ra ngoài tìm kiếm cơ hội thực tập trở lại, nói với Linh Lung: "Anh hai của cậu... Thượng Quan Ngự Quân là hạng người gì?"

Linh Lung ngậm chiếc đũa trong miệng sùng sốt, "Tại sao hỏi anh ấy?"

Hơn nữa, cái từ anh hai này cũng rất xa lạ, khiến cho sống lưng cô chợt lạnh.

"Oh, hôm nay lúc đi tìm công việc, nhìn mấy tờ báo. Em biết không? công ty Thượng Quan mới vừa báo án với cảnh sát bị lường gạt trong công việc, nghe nói liên quan khoản tiền mấy tỷ."

"Vậy sao?" Trần Châu kinh ngạc nhìn Ngô Tân, lại lắc đầu, "Xem người ta một chút, ngay cả án lường gạt nhỏ nhỏ cũng là con số lớn như vậy!"

"Cậu biết là ai làm sao?" Ngô Tân nói với mọi người, "Là cậu của Thượng Quan Ngự Quân!"

Linh Lung chợt nói, "Là cậu anh ta, Ôn Húc Hoa?"

"Hả? Em đã gặp ông ta sao? Dù sao em cũng ở nhà Thượng Quan lâu như vậy." Kiến Vũ tò mò hỏi.

"Không có." Linh Lung lắc đầu, "Em chưa từng nghe, hoặc là gặp qua người này. Thật ra thì, em thậm chí cũng không biết chuyện của Ôn Thiên Thiên mẹ Thượng Quan Ngự Quân. Cả nhà bọn họ tựa hồ cũng không hề nhắc tới chuyện mẹ hắn."

"Nghe nói Ôn Thiên Thiên ngay từ mười mấy năm trước đã rời nhà đi ra ngoài?"

"Mình cũng không biết nguyên nhân bà ấy rời đi." Những chuyện cũ này của nhà Thượng Quan Thượng Quan Tấn nghiêm khắc che dấu kín đáo, chẳng những trong nhà chưa từng nói, ngay cả tấm hình cũng không có.

"Bất quá... Tuy vậy, Thượng Quan Ngự Quân cũng nên nể tình mẹ hân mà hạ thủ lưu tình một chút. Cậu biết là hân tự mình điều tra, đem toàn bộ tư liệu giao cho cảnh sát. Ân lường gạt có con số lớn như vậy, Ôn Húc Hoa sẽ phải ngồi tù cả đời. Hơn nữa, không chỉ như thế, Thượng Quan Ngự Quân tịch biên hết Ôn gia, nghe nói Ôn gia có ba đứa trẻ chưa tới mười tuổi, bởi vì không có thân thích nào nguyện ý nuôi dưỡng, tất cả đều bị đưa đến cô nhi viện."

"Tàn nhẫn như vậy?" Trần Châu tròn to hai mắt, "Trời ạ, đó là cậu ruột của hân đấy! Còn có, ba đứa nhỏ cũng không bỏ qua cho sao?"

Ngô Tân lắc đầu một cái, "Đúng vậy a."

Kiến Vũ chê cười, "Không cần kinh ngạc, Trần Châu. Loại chuyện như vậy xảy ra mỗi ngày ở gia tộc lớn như nhà Thượng Quan, vì quyền thừa kế, anh em ruột càng đấu anh chết tôi sống cũng rất bình thường. Bất quá, ngay cả đứa nhỏ cũng không bỏ qua cho, mình lại chưa có nghe. Hân ta thật là tuyệt..." Hân nghiêng đầu nói với Linh Lung: "Thật may là em sớm rời đi, nếu không chờ mấy năm tiếp theo hân sợ rằng cũng triệt để lợi dụng em, xương cũng không thừa. Cậu ruột cũng như vậy, hưởng chỉ là em."

Linh Lung rũ lông mi xuống, không có phản ứng gì với lời hân nói. Hân ta rõ ràng không phải là một người lãnh khốc tuyệt tình, hân ta chẳng qua là lãnh đạm mà thôi.

Chẳng lẽ, ba tháng nay hân liền triệt để thay đổi con người?

Thượng Quan Ngự Quân giống như đế vương đứng ở trước cửa sổ sát đất, mắt nhìn xuống các chiếc xe nhỏ như con kiến chạy qua đường phố chật hẹp. Biểu tình tuyệt đối tĩnh táo, làm cho người ta không nhìn ra suy nghĩ của hân, cả người tản mát ra hơi thở lạnh như băng, khiến cho người phụ nữ sau lưng hân run rẩy.

"Ngự Quân..."

Thanh âm quen thuộc làm Thượng Quan Ngự Quân khẽ cau mày, rồi lại lập tức khôi phục tĩnh táo. Hân chấp tay sau lưng, xoay người, nhìn người phụ nữ cho tánh mạng hân rồi lại bỏ đi khi hân còn nhỏ, âm điệu không hề dao động mà mở miệng: "Mục đích. Mục đích của bà tới là cái gì?"

"Ngự Quân." Bà kích động đi lên một bước, rồi lại cúi đầu, nước mắt tràn đầy ở hốc mắt, "Xác thực con và cha con, giống nhau... vững chắc phi phạm..."

Ngẩng đầu lên, Ôn Thiên Thiên lau khô nước mắt, nhẹ nhàng nói: "Nhiều năm như vậy, con có khỏe không?"

"Bà cũng quan tâm?" Hân châm chọc cười lạnh, giễu cợt khi bà đến thăm hỏi chậm trễ. Nhưng nếu bà ấy thật quan tâm mình, sao lại rời đi khi hân năm tuổi; nếu như không quan tâm, cần gì phải đi hỏi.

"Mẹ... Ngự Quân, con nói như vậy, có phải hận mẹ hay không?"

Ôn Thiên Thiên thê lương bi ai nhìn con trai của mình, lúc bà rời đi, hân vẫn thật nhỏ, thích dính ở trong ngực của bà làm nũng. Hai mươi năm sau, bà nhìn con trai của mình, mặt mũi thật quen thuộc, nhưng khí chất đã khác.

"Năm đó mẹ rời đi, thật sự là vạn bất đắc dĩ..."

Thượng Quan Ngự Quân không hỏi bà, tại sao năm đó không có mang hân cùng đi. Bất kể năm đó vì vậy mà bị đau đớn bao nhiêu, hôm nay hân đã quên ngày mình còn nhỏ. Giờ này ngày này hân không cần nữa.

"Mới vừa rồi tôi đã hỏi. Hôm nay bà tới mục đích là cái gì?" Không có lời nói lãng phí, Thượng Quan Ngự Quân chất vấn mục đích bà đột nhiên xuất hiện. Thật ra thì, ý đồ của bà hân đã rất rõ ràng, chẳng qua là hân không muốn nói trắng ra ngay mặt.

"Mẹ chỉ muốn..." Ôn Thiên Thiên cố gắng nói, lại ý thức được con trai đối với bà không còn tình cảm. Điều này tổn thương lòng của bà thật sâu, khiến bà rất hối hận đã không tự nuôi dạy hân thành người. Mà bộ dáng hân bây giờ giống hệt người cha khí phách đó của hân.

Đã từng, cái tên Thượng Quan Tấn này không khác nào Thượng Đế ở trong tai bà. Mặc dù là kết hôn thương mại, ngay khi lần đầu nhìn thấy ông ấy, bà đã ngã xuống, một lòng đem mình dâng lên. Nhưng mà cuối cùng, bà lại phát hiện bà gả cho người, có bề ngoài anh tuấn nhất, đầu óc thông minh nhất, địa vị cao cao tại thượng, nhưng chỉ là một tòa điêu khắc lạnh như băng. Ông ấy không động tình, không mê tình, cũng không chút nào tin tình yêu. Nhu tình của bà mềm hoá ông ấy không được, cuối cùng bà bỏ qua, không theo đuổi người chồng mà bà vĩnh viễn hòa tan không được, bà có cuộc sống của mình. Nhưng, bà không có bận tâm đến con của mình.

Đứa nhỏ này lúc còn nhỏ đáng yêu hiểu chuyện, hai mươi năm sau đã trở thành một Thượng Quan Tấn khác. Trong mắt của hân không có tình cảm. Không có tín nhiệm, không có nhiệt độ, chỉ có tâm trí mạnh mẽ bùng bùng. Hối hận thật sâu đục khoét lòng của bà, vậy mà, bà không biết làm sao đền bù lại.

"Đừng giả bộ làm mẹ hiền ở trước mặt tôi." Thanh âm của hân càng trầm thấp. Hân không muốn nổi giận, hân thậm chí cũng cảm kích bà buông tay, tạo thành hân bây giờ, nhưng mà hân lại vô duyên vô cớ phiền não không dứt,

"Nói ra mục đích của bà, nếu không bà có thể đi." Hấn ngồi ở trên ghế xoay, dựa lưng vào ghế dựa to lớn, hai tay bắt chéo, lấy ánh mắt người làm ăn nhìn bà, "Để cho tôi đoán một chút. Bà là vì Ôn Húc Hoa mà đến đúng không?"

Ôn Thiên Thiên cũng không nói gì.

"Bà đang làm trẻ nãi thời giờ của tôi."

Ôn Thiên Thiên trầm mặc, đột nhiên quỳ xuống ở trước mặt Thượng Quan Ngự Quân, "Cầu xin con bỏ qua cho Húc Hoa."

Hai tay bắt chéo của Thượng Quan Ngự Quân bỗng nhiên căng thẳng, trông mắt của hấn âm trầm híp híp. Quan sát bà, hấn không hiểu sao mình đột nhiên hỗn loạn, "Không thể nào."

Ôn Thiên Thiên rung rung nhìn hấn, "Ông ấy phạm tội, nếu như con không buông tha ông ấy, mẹ cũng không có gì để nói. Nhưng mà, nhưng mà con của ông ấy... Con của ông ấy không có tội. Con có thể bỏ qua cho bọn nó không? Ba đứa nó lớn nhất chỉ có bảy tuổi! Con chia rẽ bọn nó đưa đến cô nhi viện, từ đó cho bọn nó mất đi gia đình, anh em, chuyện này quá tàn nhẫn!"

"Tôi làm việc luôn luôn có lý do, sẽ không bởi vì cha bọn nó đắc tội mà giận chó đánh mèo với ba đứa, nhưng mà tôi không thể không cẩn thận. Lại nói bọn nó nên vào cô nhi viện, cũng là bởi vì không có thân thuộc khác chịu chiếu cố bọn nó."

"Mẹ có thể mang bọn nó đi! Mẹ có thể dẫn bọn nó đi thật xa!"

"Nếu như bọn nó hỏi chuyện của cha mẹ bọn nó?" Hấn giễu cợt mà nhìn bà, "Nếu như bọn nó hỏi là ai tự tay đưa cha của bọn nó vào ngục giam? Bà sẽ nói thế nào?"

"Mẹ..." Ôn Thiên Thiên luống cuống.

"Bà thu dưỡng bọn nó, là nhân từ hay là lãnh khốc với bọn nó? Mang thù hận vì đời trước mới thật sự là tàn nhẫn đối với bọn nó. Chẳng lẽ bà không cho là để cho bọn họ quên thân thế của mình rồi lớn lên mới tốt hơn sao?"

Thù hận...

Đúng vậy, là thù hận.

Thanh âm âm tàn của Ôn Húc Hoa vẫn quanh quẩn lỗ tai hấn: "Cha của mày là một tên máu lạnh mặt người dạ thú, lợi dụng cưới được chị gái tao để có cơ hội thâm tóm tài sản khổng lồ của Ôn gia, sau đó ép bà ấy đi. Mày là đời sau của Thượng Quan Tấn, căn bản không xứng có được tài sản Ôn gia!"

"Cho nên, ông không tiếc tất cả muốn tan rã công ty Thượng Quan, thậm chí muốn giết tôi?" Khi nghe đáp án từ trong miệng Ôn Húc Hoa thốt ra, Thượng Quan Ngự Quân đích xác rất kinh ngạc, cũng có giải thích vì sao cho tới nay ông đều dùng ánh mắt cổ quái nhìn mình.

"Chẳng lẽ mày còn không hiểu sao? Từ vừa mới bắt đầu thì mày không nên tồn tại! Hôn nhân của cha mẹ mày là một sai lầm, mày căn bản không nên sinh ra!"

Trí nhớ phút chốc bị kéo về, Thượng Quan Ngự Quân ngưng mắt nhìn mẹ của mình, ánh mắt thâm trầm phức tạp.

"Bà đi đi. Con của Ôn Húc Hoa, tôi đã đưa đi. Vô luận bà nói cái gì nữa cũng vô ích."

"Ngự Quân! Mẹ cầu xin con!" Ôn Thiên Thiên quỳ dịch chuyển mấy bước về phía trước, "Coi như mẹ cầu xin con!"

"Đi ra ngoài!" Hấn bỗng nhiên xoay người, đối mặt với bầu trời xám xịt, "Tôi sẽ không đáp ứng bà."

Hấn nghe mẹ đứng lên, nức nở kéo cửa ra, nhưng không có lập tức rời đi. Thượng Quan Ngự Quân biết ánh mắt bị thương của bà ngưng tụ ở trên người của mình, trong lòng không biết từ đâu mà đến xung động khiến cho hấn muốn quay đầu lại. Nhưng quay đầu lại làm cái gì? Tình cảm cùng lý trí của hấn nổi lên xung đột. Hấn không chịu thừa nhận, trong lòng vẫn có ký ức lúc còn nhỏ, thân ảnh của bà vẫn chiếm cứ một vùng trong đầu hấn.

Cuối cùng hấn không có phản bội lý trí mình. Bên trong lạnh lẽo hít thở không thông, bà rời đi, cửa đóng lại ở sau lưng bà. Sau khoảnh khắc ồn ào, không gian của hấn chỉ còn yên tĩnh.

Ngồi xuống mấy tiếng, cho đến mình có thể nhìn thấy sao trên trời, hấn mới đột nhiên hồi hồn.

Xoay người, hấn nhìn thấy một cô gái đứng ở cửa phòng làm việc của mình, khuôn mặt che giấu ở trong bóng tối. Không có kinh ngạc, cũng không có hốt hoảng, hấn chỉ lạnh nhạt lên tiếng: "Cô là ai?"

Cô không trả lời: "Lần trước nhìn thấy anh, anh chẳng qua là lãnh đạm, còn lần này nhìn thấy anh, khí chất của anh hoàn toàn thay đổi."

Thượng Quan Ngự Quân không có mở miệng, đợi cô tiếp tục.

"Anh bây giờ lãnh khốc vô tình, cao cao tại thượng..." Cô gái lại gần một bước, dưới ánh trăng yếu ớt, Thượng Quan Ngự Quân nhìn thấy vóc người cao

gày của cô, tóc dài đến móng, chẳng qua là động tác đi bộ, đã lộ ra nhẹ nhàng linh hoạt không như người bình thường.

"Tại sao tôi nhìn thấy ở trong mắt anh đều là tịch mịch?"

Giọng cô gái khàn khàn ở trong bóng tối phiêu đảng, tịch mịch, hai chữ ngắn ngủn làm Thượng Quan Ngự Quân chột nheo mắt lại, tức giận mơ hồ hiện lên ở đáy mắt.

"Để cho tôi ở lại bên cạnh anh đi." Cô nói.

"Tại sao cô yêu cầu tôi để cho cô ở lại bên cạnh tôi? Chứng minh giá trị của cô."

"Tôi có thể làm cái bóng của anh, giúp anh đuổi người không nên xuất hiện ở trước mặt anh. Lấy năng lực của tôi cũng tuyệt đối có thể đảm nhiệm chức vị thư ký này của anh." Cô nhẹ nhàng nói, "Hơn nữa, tôi nợ anh một cơ hội."

"Thiếu tôi một cơ hội?" Thượng Quan Ngự Quân nghi ngờ cau mày, "Giải thích."

Cô gái đi ra bóng râm, ánh mắt lạnh lùng lộ ra tình cảm nói không rõ ràng ngắm nhìn hắn, "Đúng, anh cho tôi một cơ hội. Tôi nguyện ý vì anh bắt đầu lần nữa."

Là nữ sát thủ đó.

Thượng Quan Ngự Quân im lặng, hắn có nên tin tưởng cô ta hay không?

"Xin cho tôi một cơ hội, để cho tôi trở thành người ngài tin nhiệm."

Một luồng ánh trắng vẩy vào trên người cô, chiếu sáng con ngươi mát lạnh như suối của cô. Trong nháy mắt, cặp con ngươi kia vô cùng quen thuộc làm Thượng Quan Ngự Quân chấn động, trong đầu chột hiện ra khuôn mặt tươi cười, cô cho hắn nụ cười cuối cùng dưới gió nhẹ thổi lát phất. Hắn im lặng nhìn chăm chăm nữ sát thủ này hồi lâu, rốt cục mở miệng: "Cô tên là gì?"

"Dạ Đồng." Cô nhẹ nhàng trả lời.

Các cô rất giống.

Mặc dù là lần thứ hai gặp mặt cô gái này, Thượng Quan Ngự Quân cũng đã biết rất rõ, cô gái trước mắt này và Linh Lung có công nghiệp kiên quyết vô cùng giống nhau. Chẳng qua là, con ngươi của cô ta đã dính vào quá nhiều tang thương, mà con ngươi của Linh Lung vẫn duy trì hồn nhiên.

"Vậy thì ở lại đây đi."

Giữa đêm khuya, thanh âm Thượng Quan Ngự Quân chán nản rồi lại mang theo âm đuôi thật dài, giống như là làm thỏa hiệp bất đắc dĩ cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Bốn năm sau.

Sáng sớm, Linh Lung tỉnh lại, thần trí mơ hồ từ từ rõ ràng. Cô có một giấc mộng, trong mộng có Kiến Vũ, Trần Châu, còn có Ngô Tân, trong mộng Trần Châu gả cho Ngô Tân, ném hoa cô dâu bay về phía bầu trời... Mà cô, vừa lúc đó tỉnh lại.

Ngot ngào mà cười khúc khích, Linh Lung ngóng về nơi biển xa xăm.

Từ phòng của Linh Lung, có thể nhìn thấy biển, có lúc tươi đẹp, cũng có lúc tối tăm. Bức tranh màu tím nhạt cô thích nhất treo bên cạnh giường, sắc thái rực rỡ và ý cảnh trừu tượng, cô có thể cảm nhận được vô số tình cảm từ trong nơi bức họa này. Ghế sa lon màu trắng, bàn đọc sách không nhiễm một hạt bụi, trên giá sách phân loại từng quyển sách rất quy củ, ô vuông để trống có vài tấm hình, có nơi để lên một chậu xương rồng nhỏ nhỏ. Kiến Vũ thường nói, chỉ có cô gái tinh mịch giống như Linh Lung mới có phòng như vậy.

Từ khi Linh Lung rời khỏi nhà Thượng Quan, Khúc Nghiên chỉ ghé qua nhà trọ mới của cô được mấy lần. Mặc dù có chút mất mát, nhưng mà Linh Lung cũng đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, cô không muốn bị phá đám.

Cuộc sống bốn người tưng quẩn, nhưng cũng tự do vui vẻ. Bọn họ đều không có chút kinh nghiệm cuộc sống sinh viên đại học nào, đi làm lúc tốt lúc xấu, có lúc ngay cả phí ăn uống cũng là vấn đề, nhưng mà ai cũng không có oán trách, ngay cả Kiến Vũ gia cảnh giàu có cũng cùng theo chịu khổ. Linh Lung nhìn thấy trong mắt, vui mừng ở trong lòng.

Bởi vì cô cảm giác được Lâm Kiến Vũ là một chàng trai tốt. Có lẽ là ở dưới ảnh hưởng tình nồng ý đậm của Trần Châu và Ngô Tân, giữa Linh Lung cùng Kiến Vũ cũng phát sinh thân mật. Vậy mà, Linh Lung hâm mộ hẳn nhất, chính là hẳn tuyệt đối tôn trọng cô. Một người con trai trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, lại có thể tuân thủ lễ tiết nghiêm ngặt, tuyệt đối không cho cô áp lực. Cho dù có lúc buổi tối an nhàn dựa vào cô, hẳn cũng chỉ là ôm cô lẳng lặng ngủ. Người con trai tốt như vậy, Linh Lung quyết định phải thực tâm đối đãi, thật lòng mà quý trọng.

Ánh sáng ấm áp vậy vào trên mặt thắm, một chút sáng sáng. Linh Lung đang muốn mở rèm cửa sổ ra, xem một chút khí trời sáng rỡ bên ngoài thì, cửa phòng ngủ liền bị "Phanh" đùng vớ.

"Linh Lung!" Trần Châu đi vào thét lên, "Ông trời của tôi ơi!" Cô tròn tròn mắt hạnh, một tay giơ một phong thơ, kích động kêu la.

Kế tiếp, Linh Lung liền cau mày nhìn Trần Châu nhảy lên nhảy xuống ở trong phòng cô, bên tai ước chừng nghe thanh âm cao vút của con gái năm phút đồng hồ.

"Cậu mau đến xem!" Trần Châu nhét tin thông báo vào trong ngực Linh Lung, "Mình được trúng tuyển vào học viện nghệ thuật Khải Tâm!"

Linh Lung định thần nhìn lại, một tay che miệng, nhảy xuống giường tới ôm Trần Châu, "Học viện nghệ thuật Khải Tâm! Trời ạ! Cậu được trúng tuyển vào Khải Tâm! Cậu thành công rồi, thật sự là thành công rồi!"

Sau đó gõ cửa chính là Kiến Vũ mặc đồ ngủ, đầu tóc rối bời giống như cò đại, vẫn còn đang ngáp. Xoa mắt ngái ngủ mông lung, hỏi cô: "Xảy ra chuyện gì rồi? Sao sáng sớm mà âm ỉ như vậy? Trần Châu, mình cũng biết là cậu!"

Theo đuôi Kiến Vũ tới chính là Ngô Tân cũng bị đánh thức, "Trần Châu, sáng sớm em chạy đến gian phòng Linh Lung làm gì?"

Trần Châu nhảy vào trong ngực bạn trai, hét lớn với hẳn: "Em thi đậu học viện Khải Tâm!"

Ngô Tân ngây ngẩn cả người, một hồi lâu mới hồi hồn, trên mặt ngưng trọng một lúc, khiến cho Trần Châu cũng an tĩnh lại.

Kiến Vũ không biết vì sao nhìn bọn họ đột nhiên trầm mặc, nhưng mà Linh Lung thông minh lại biết, Khải Tâm mặc dù là học viện nghệ thuật tốt nhất, nhưng mà trường học cũng vô cùng xa xôi. Hai nơi cách xa nhau, đây đối với tình nhân yêu nhau tha thiết sao mà chịu được?

Ngô Tân lôi kéo Trần Châu, "Cùng anh ra bên ngoài nói."

Kiến Vũ muốn cùng bọn họ, lại bị Linh Lung kéo lại, "Đừng đi, để cho bọn họ nói chuyện một chút."

"Chuyện gì nghiêm trọng như thế a? Chẳng lẽ Ngô Tân không đồng ý Trần Châu đến học viện nghệ thuật Khải Tâm sao? Cơ hội tốt như vậy, Trần Châu hy vọng đã lâu rồi."

Linh Lung than nhẹ, đầu Kiến Vũ vĩnh viễn không biết quẹo cua, "Tóm lại để cho bọn họ một mình nói chuyện một lát."

"Linh Lung?"

"Ừ?"

Kiến Vũ gãi gãi đầu, "Đại học cũng sắp kết thúc, có tính toán gì hay không?"

Linh Lung kinh ngạc liếc Kiến Vũ một cái, lời nói chừng chặc như vậy rất ít từ trong miệng anh nói ra, "Em tính tiếp tục thi thạc sĩ."

"Vậysa o?" Kiến Vũ buồn buồn không vui, "Còn gì nữa không? Không có tính toán khác?"

"Ách? Tính toán cái gì?" Linh Lung càng thêm kinh ngạc.

Trên mặt Kiến Vũ thậm chí càng đỏ ửng, "Cùng anh trở về gặp cha mẹ anh được không?"

Linh Lung giật mình, không nghĩ tới Kiến Vũ đã suy tính đến chỗ này.

Bất quá, lui tới bốn năm, cộng thêm nhiều năm quen biết, nhân phẩm của anh như thế nào Linh Lung rất rõ ràng. Có lẽ hẳn không đủ nội liễm, cũng không đủ nổi bật, nhưng mà nhân phẩm của hẳn rất tốt, tâm địa thiện lương, đừng nói chỉ là hẳn quan tâm mình cả một thời gian dài. Cộng thêm bề ngoài xuất sắc, gia thế thật tốt, gả cho hẳn thật sự là một lựa chọn tốt. Vậy mà, Linh Lung không có chắc chắn mình đã thực muốn kết hôn chưa, tình cảm của bọn họ cũng không có chín muồi đến độ để có thể đi vào hôn nhân.

"Kiến Vũ..." Lời nói vòng vo của quẹo ở trong đầu cô, cẩn thận mà nói ra, "Anh xác định em chính là cô gái anh muốn mang đi cho cha mẹ xem sao?"

Kiến Vũ không do dự chút nào, nhanh chóng gật đầu một cái, "Tuyệt đối là vậy."

"Anh trước không cần gật đầu nhanh như vậy. Ý của em là, chúng ta cũng còn trẻ, cơ hội phát triển còn có rất nhiều, anh nên nghĩ rõ ràng. Nếu tương lai của anh nhất định phải đến những thành thị khác làm việc, tựa như tình huống Trần Châu hiện tại gặp phải, anh sẽ làm sao? Tại sao không đợi đến chúng ta hơi chín muồi một chút, bất luận là trên tâm lý, hay là trên kinh nghiệm cuộc sống, sau đó mới công khai xác định quan hệ của chúng ta?"

"Anh không phải là không có nghĩ tới, nhưng mà chờ lâu như vậy, anh sợ em bị chàng trai khác bắt cóc, không bằng nhanh đính ước với em trước." Hân định đặc cười, "Lại nói, Linh Lung, đi gặp cha mẹ anh cũng không phải kết hôn. Trong nhà thúc giục anh tìm bạn gái, anh cũng muốn để cho cha mẹ gặp em."

Linh Lung bị nụ cười của anh chiếu ấm áp dễ chịu, suy nghĩ một chút lời nói của anh tựa hồ cũng có đạo lý, "Nhưng mà..."

Sự do dự của cô bị Trần Châu cắt đứt, chỉ thấy Trần Châu và Ngô Tân cặp tay đi vào, trên mặt vui sướng, "Linh Lung! Làm phụ dâu của mình! Mình muốn kết hôn!"

Linh Lung há hốc mồm cứng lưỡi, không ngờ rằng nguyên một buổi sáng sớm đơn giản thế nhưng tràn đầy nhiều kinh ngạc.

Trần Châu kết hôn. Trong một tháng bận rộn, Linh Lung giúp một tay sắp xếp hôn lễ Trần Châu tạm thời định ra, một mối không thờ nổi, đợi đến một khắc chân chính thấy Trần Châu cùng Ngô Tân đứng ở trên thảm đỏ kết làm vợ chồng, cô mới ý thức tới, Trần Châu cô gái hồn nhiên trong sáng này đã thành vợ người.

Nhất định là giấc mơ kỳ quái của sáng sớm hôm đó, Linh Lung không khỏi suy nghĩ. Khi cô dâu tung hoa cô dâu bay vào trong không trung, mặc dù ánh mặt trời chiếu đến cô không nâng nổi ánh mắt, cô lại vững vàng mà tiếp nhận nó trong tiếng hoan hô mọi người.

Mình thật sự được sao? Cô và Kiến Vũ liếc mắt nhìn nhau, hơi cười lên.

"Tiểu thư!" Thanh âm tài xế bị chìm ở trong tiếng ồn ào của đám người, nhìn Thượng Quan Linh Lung mặc lễ phục dâu phụ màu trắng trước mắt, tài xế không thể không di chuyển ở trong đám người chen chúc, "Tiểu thư!"

Linh Lung cau mày, nhìn nhìn xung quanh, trừ một đồng bạn học thời đại học cái gì cũng không có nhìn thấy. Tiểu thư? Đã không còn ai gọi cô tiểu thư, đại khái cô nghe lầm rồi?

"Thượng Quan tiểu thư!" Thanh âm càng ngày càng rõ ràng, Linh Lung bỗng dừng xoay người, ngạc nhiên nhìn tài xế mấy năm không gặp, "Tiểu Trần? Cậu tới làm gì?"

Tài xế thờ hồng hộc dừng ở trước mặt cô, cũng không có chú ý tới mình đang quấy rầy sự kiện náo nhiệt này, "Tiểu thư! Cô phải theo tôi đến bệnh viện một chuyến!" Vì tìm được tiểu thư, hân đã chạy khắp tất cả địa phương, rốt cục hỏi thăm được hôn lễ hôm nay.

"Bệnh viện?" Cảm giác chẳng lành quanh quẩn Linh Lung, "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Lão gia và thái thái gặp tai nạn xe cộ, đều đưa vào bệnh viện... Nghe bác sĩ nói, lão gia cũng sắp không xong!"

Thượng Quan Linh Lung bị tin dữ này làm cả kinh đứng yên tại chỗ, vẫn là chủ rể bên cạnh quyết định nói với Linh Lung: "Linh Lung! Mau theo tài xế đi a! Không cần lo cho chúng mình!"

Tay Linh Lung hơi hơi run rẩy, cô luống cuống nhìn Ngô Tân một chút, thanh âm không yên nói: "Nói với Kiến Vũ mình phải đi, đúng... Thật xin lỗi, giữa chừng phải rời đi!"

Ngô Tân hiểu phát tay một cái, "Đi thôi, nhanh lên, không cần lo lắng cho bọn mình. Nhớ gọi điện thoại báo bình an cho bọn mình."

Linh Lung chưa kịp trả lời liền bị tài xế kéo ra khỏi đám người, xe Mercedes-Benz cố gắng chạy ở trên đường cao tốc, lúc tới bệnh viện, chân Linh Lung đã mềm nhũn.

Theo tài xế dẫn dắt, Linh Lung chạy tới phòng bệnh. Thật ra thì không cần tài xế nói cái gì nữa, một đồng bạn quen mặt đứng ngoài cửa cũng rất rõ ràng.

Bọn họ liếc mắt nhìn Thượng Quan Linh Lung, trong mắt có khi dễ, có mĩa mai, cũng có coi thường.

Cổ họng có chút đau, Linh Lung khẽ bước đến trước cửa phòng bệnh, tay run rẩy mở cửa phòng. Bên trong phòng bệnh tối, một tấm vải trắng bao trùm ở trên giường bệnh. Linh Lung có chút hôn mê, nước mắt chợt xông lên hốc mắt, khiếp sợ to lớn và bị ai trong nháy mắt bao phủ cô, khiến cho toàn thân cô đột nhiên vô lực. Cô run rẩy đưa tay muốn lấy vải trắng ra, lại bị một bàn tay có lực cầm.

"Đây không phải là mẹ em. Mẹ của em không có chết."

Hử? Linh Lung đột nhiên giựt mình tỉnh lại, cô bị trận bị kịch này hù sợ rất nhanh khôi phục tỉnh táo. Đây không phải là mẹ! Cô bỗng dừng thở phào một cái, một tay theo bản năng vuốt ngực. Ngẩng đầu lên, cô nhìn vào một đôi con người phức tạp chán nản.

Thượng Quan Ngự Quân buông tay cô ra, nhàn nhạt nói: "Mẹ em bị thương não bộ, ở phòng bệnh bên cạnh, bác sĩ nói bà ấy rất khó tỉnh lại."

Tâm vừa mới buông lỏng lại trở nên nặng nề. Không để ý đến những người khác, ở trong mắt cô Thượng Quan Tấn chết đi tự nhiên mang cho cô sầu não, cũng đã kích cô như tin dữ của mẹ, Linh Lung lao đảo xoay người kéo cửa phòng ra, quên mình mang giày cao gót ba tấc [1], nhấc chân chạy đến phòng bệnh đối diện. Đây cửa phòng mẹ ra, cô giật mình ở nguyên tại chỗ.

[1] tác [đơn vị đo chiều dài, 10 phần là 1 tác, 10 tác là 1 thước TQ]

Cả người mẹ cảm thấy ổng, không có chút dấu hiệu cuộc sống nào nằm ở nơi đó, máy hô hấp thường xuyên tạo ra những thanh âm máy móc, Linh Lung không biết nên đi vào như thế nào. Cô sợ hãi đến không biết làm sao.

Lần đầu, cô biết cô cần phải có người ở bên người cô! Quay đầu lại, cô nhìn vào người đàn ông đối diện kia trong con ngươi sâu xa, ánh mắt của hắn kiên nghị mà còn tỉnh táo, mặc dù cách một hành lang cũng rất kiên định đưa mắt nhìn ở trên người của mình run rẩy. Chỉ là ngẩng nhìn trong nháy mắt như vậy, cô đột nhiên cảm thấy một cỗ khí lực tập trung vào thân thể của mình. Cô xoay đầu lại, lẳng lặng đi lên trước, nước mắt rơi xuống ở trên thân thể mẹ không chút cảm giác nào.

Bác sĩ đi tới, thấy biểu tình của cô thì khẽ thờ dài.

"Thượng Quan tiểu thư phải không?" Ông ấy đi vào.

Thượng Quan Linh Lung cho mình một chút thời gian để trấn tĩnh lại, mở miệng dùng thanh âm đè nén hỏi: "Tình huống của bà ấy như thế nào?"

"Não bộ bị thương, sợ rằng nửa đời sau sẽ trở thành người sống đời sống thực vật." Bác sĩ lộ vẻ mặt chán nản, "Thật xin lỗi, chúng tôi đã tận lực hết sức."

Trầm mặc một hồi lâu, cô ngừng đầu lên, "Cơ hội bà ấy tỉnh lại có bao nhiêu?"

"Rất khó nói. Nhưng mà trường hợp như vậy cũng không nhiều." Bác sĩ có chút kinh ngạc cô gái mảnh khảnh kiên cường và tỉnh táo trước mắt này. "Thượng Quan tiểu thư xin yên tâm, bệnh viện này thuộc công ty của gia tộc Thượng Quan, nhất định sẽ toàn lực chữa trị cho Thượng Quan thái thái."

Đàm luận sơ qua với bác sĩ một lát, Thượng Quan Linh Lung đi ra khỏi phòng bệnh của mẹ. Kéo cửa ra, cô vừa vặn thấy mấy hộ sĩ đẩy thi thể Thượng Quan Tấn ra ngoài. Trong hành lang các thân thích nhà Thượng Quan bắt đầu ồn ào, nhưng Thượng Quan Ngự Quân lạnh lùng liếc một cái lập tức khiến cho tất cả bọn họ đều yên tĩnh lại.

Linh Lung ngoài ý muốn nhìn hắn, con ngươi kia sâu không thấy đáy, làm cho người ta không nhìn ra hắn đang nghĩ cái gì. Một tay theo thói quen đang kẹp một điều thuốc, không thèm quan tâm là ở nơi bệnh viện như vậy, mặt Thượng Quan Ngự Quân không thay đổi nhìn hộ sĩ đẩy thi thể Thượng Quan Tấn càng đẩy càng xa. Chẳng qua là lúc chuyển qua hành lang, lông mày hắn mới nhíu lại vô cùng nhỏ, rồi lại lập tức bị khói che. Là nguyên nhân gì, khiến cho hiện tại cô cảm giác hắn cùng mấy năm trước khi cô rời khỏi hoàn toàn khác?

Khi đó, hắn chỉ là một người lãnh đạm, mặc dù rất ít nhưng mà cô vẫn có thể từ trong con ngươi của hắn nhìn ra được tình cảm dao động. Mà bây giờ, quanh thân hắn tản ra lạnh như băng vô tình...

Linh Lung quan sát hắn, cũng nhận thấy được một người khác đưa mắt nhìn, Linh Lung dời đi tầm mắt, nhìn thấy cô gái tóc dài đứng ở sau lưng Thượng Quan Ngự Quân.

Vóc người cao gầy, tóc dài đến hông, đây là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa có một đôi mắt màu nâu xinh đẹp... Chẳng qua là vô cùng lãnh đạm. Lúc mình quan sát cô ấy, cô ấy cũng không có chút nào che giấu mà quan sát mình.

Thượng Quan Ngự Quân ra một dấu tay hơi nhỏ, cô gái kia đi lên trước. Hắn nhẹ nói cái gì ở bên tai của cô ấy, cô gái kia rất nhanh gật đầu, xoay người rời đi, trước khi rời đi nhàn nhạt nhìn Linh Lung một cái.

Ấn ý không nói gì như vậy, chỉ sợ không phải mấy ngày có thể bồi dưỡng được. Linh Lung âm thầm nhìn lại Thượng Quan Ngự Quân một cái, thấy hắn đã quyết định rời đi. Khoảnh khắc hắn từ bên cạnh cô đi qua, Linh Lung tự dưng khựng lại một lúc.

Đang khi Linh Lung cho là hắn sẽ mặc nhiên rời đi, hắn bỗng dừng xoay người mặt quay về phía mình. Linh Lung ngoài ý muốn ngừng đầu, nhìn hắn.

"Cùng anh trở lại nhà Thượng Quan đi." Thanh âm của hắn trầm thấp, lộ ra uy nghiêm chân thật đáng tin, "Hiện tại."

"Tại sao?" Linh Lung ngạc nhiên nhìn hắn chằm chằm, "Em sao phải cùng anh trở về?"

"Xử lý di chúc."

Mười mấy đôi mắt đột nhiên rơi vào trên người Thượng Quan Ngự Quân, mấy người trẻ tuổi không có thông minh mà thậm chí bắt đầu nhỏ giọng nghị luận. Mà Linh Lung, hung hăng rung mình ớn lạnh.

Tại sao cô cảm thấy bởi vì trận tai nạn xe này, cuộc sống của cô lại phải nhắc lên quan hệ với nhà Thượng Quan?

Cửa phòng nửa khép, Linh Lung cẩn thận đẩy cửa phòng ra, kinh ngạc phát hiện cô gái cao gầy xinh đẹp đó đứng ở trong phòng cô đi qua, quan sát cái gì.

Thanh âm đẩy cửa khiến cho Dạ Đồng xoay người lại, cô nhìn Linh Lung đi tới.

"Cô trở lại." Cô ấy lại quay đầu đi, không có nhìn cô, "Lúc này rất tốt."

"Cái gì rất tốt?" Phụ tá của Thượng Quan Ngự Quân có một đồng, nhưng không có ai có thể lên tới lầu hai của nhà lớn. Linh Lung có chút kinh ngạc có ấy có địa vị cao ở nhà Thượng Quan, cũng nhận thấy được cả người cô ấy tàn tật ra cao ngạo.

"Cô trở lại rất tốt." Tầm mắt Dạ Đồng nhẹ nhàng khẽ quét qua ở trên người cô, "Cô không ngại tôi tiến vào phòng của cô thăm viếng chứ? Trước kia tôi đã tới mấy lần, còn tưởng rằng Thượng Quan Linh Lung là một cô gái hồn nhiên trong sáng, gian phòng màu hồng, mặt giường tơ trắng... Nhưng cô lại không phải..."

Thanh âm khàn khàn, âm điệu bình tĩnh, nhưng mà tràn đầy mùi thuốc súng.

Nhẹ nhàng mỉm cười, Linh Lung để đồ trong tay xuống, không trả lời cô gái trước mắt. Thành thạo mở tủ ra, cô nhìn thấy quần áo trước kia của mình vẫn ở đây, liền tùy ý lấy ra một bộ quần áo, đi về phía phòng tắm.

Dạ Đồng cũng không có nổi giận với sự coi thường của cô, "Không để ý tới tôi sao? Thượng Quan Linh Lung." Cô liếc mắt nhìn bóng lưng của cô ấy, khỏe mắt quyền rũ mờ hồ lóe ra oán hận, bên mép lại bay nụ cười diêm lệ, "Bốn năm trước, cô rời khỏi nhà Thượng Quan... cô gái đáng thương ngu xuẩn, cô không biết cô đã bỏ lỡ cái gì đâu."

Lời nói sâu kín của cô bị thanh âm nước chảy trong phòng tắm che dấu, Dạ Đồng đi ra phòng của Linh Lung. Đi ngang qua một mặt gương trên tường của hành lang, bỗng dừng ánh mắt duyên dáng quét qua mình trong gương, oán giận tràn ra ở trong lòng Dạ Đồng. Tại sao khi người mà cô muốn theo đuổi nhìn cô, lại xuyên qua cô nhìn cô gái hết sức bình thường trong phòng đó?

Không phải là cô đa nghi, lần đầu hẳn nhìn thấy cô đã biết rõ cô là sát thủ lại sơ sót ngớ ngẩn trước mặt cô, hành động kỳ quái của Thượng Quan Ngự Quân đêm đó khiến cho cô khắc thân ảnh của hắn vào trong đầu. Lần thứ hai nhìn thấy hắn, hắn cũng sững sờ trong nháy mắt như lần đầu... nhưng cô ý thức được, nhất định là diện mạo của cô giống người nào đó trong lòng hắn, có lẽ là một người rất quan trọng, khiến cho hắn liên tục hết hai tới ba lần không cẩn thận. Khi hắn vô số lần nhìn chăm chăm mặt của cô rồi suy tư, cô đã từng hỏi hắn, có phải là bộ dáng cô giống người nào hay không. Hắn luôn trong nháy mắt thu lại trầm tư, không trả lời.

Cô cho là mình sai lầm rồi, cô cho là đã tâm bưng bưng giống như Thượng Quan Ngự Quân, sẽ không có người nào có thể làm cho hắn bận tâm. Vậy mà một khắc Thượng Quan Linh Lung hoảng hốt bước vào phòng bệnh, Dạ Đồng kinh ngạc phát giác tầm mắt Thượng Quan Ngự Quân thể nhưng chuyên chú chuyển dời đến trên người cô ấy!

Cô ấy là người nào?

Dạ Đồng quan sát Thượng Quan Linh Lung ở hành lang đối diện, một thân lễ phục màu trắng bao bọc đường cong thân thể duyên dáng, tóc quần đen nhánh xòa ở trên gương mặt tái nhợt tinh xảo của cô ấy, bi thương di chuyển ở trên mặt cô, cô bé trước mắt tinh xảo lại yếu ớt. Vậy mà, cô ấy cùng lắm chẳng qua là tinh xảo mà thôi, cũng không xinh đẹp hơn, cô gái bình thường này tại sao có thể hấp dẫn ánh mắt của hắn?

Sau đó, Thượng Quan Linh Lung ngẩng đầu lên, cặp mắt kia lạnh lạnh, lóe ra ánh mắt vô cùng sáng suốt, cho dù cơ hồ bị kinh hoàng cùng bi thương bao phủ, nhưng vẫn khiến cho mình chấn động mà tỉnh táo. Cô chợt hiểu, Thượng Quan Ngự Quân đang nhìn mình, cũng xuyên qua thân thể của mình nhìn Thượng Quan Linh Lung này!

Bi ai, chuyển qua mỗi một tác thân thể cô, nhưng mà Dạ Đồng lại càng đứng thẳng tắp. Có lẽ cô để mặc cho mình trầm luân, trong lúc cuộc sống của cô còn chưa có đánh thua quá bất kỳ một cuộc chiến nào. Cô muốn ở lại bên người Ngự Quân, cho dù là nhìn hắn xa xa, nhưng mà cô có thể có được toàn bộ tín nhiệm của hắn, cô... muốn mình là duy nhất của hắn.

Linh Lung không biết giờ phút này tại sao mình phải ngồi ở bên trong phòng tiếp khách của nhà Thượng Quan, chịu đựng ánh mắt khác thường và nhỏ giọng nghị luận chung quanh. Ngồi ở bên cạnh cô, đều là thân thích nhà Thượng Quan. Thượng Quan Tấn có ba anh em, mà mỗi anh em lại có không ít con cái làm ở công ty Thượng Quan. Bọn họ đều có tư cách xuất hiện tại nơi này hơn mình, không phải sao?

Cô hồ nghi mà nghĩ, cũng im lặng nhìn Thượng Quan Ngự Quân đứng ở cách đó không xa, thấy hắn chẳng qua là đưa lưng nhìn xa ngoài cửa sổ, bên cạnh vẫn có mỹ nữ tóc đen đứng. Nghe thím Trữ nói, cô ấy gọi là Dạ Đồng, là cô gái duy nhất có thể ngủ lại nhà Thượng Quan qua nhiều năm như vậy.

Cô gái cao ngạo lãnh đạm như vậy và Thượng Quan Ngự Quân cao quý lạnh như băng thật ra vô cùng xứng đôi với nhau. Nghĩ tới đây, Linh Lung không khỏi lộ ra nụ cười yếu ớt, nhưng không có chú ý tới nụ cười cực mỏng này lọt vào đáy mắt Thượng Quan Ngự Quân, khiến cho con người thâm ảo của hắn vô duyên vô cớ lại bật kín âm trầm.

Luật sư mở ra di chúc, xem kỹ biểu tình mỗi người, cũng không bỏ qua Linh Lung thất thần và vẻ mặt tỉnh táo của Thượng Quan Ngự Quân, cùng những vẻ mặt bất an, lo lắng, khác nhau của những người trong phòng. Một đôi anh em nhà Thượng Quan này, một lạnh lùng, một tự nhiên, thật là tổ hợp gia đình kỳ dị. A! Bọn họ cũng không phải là ruột thịt... Luật sư tự nhủ. Không biết sau khi đôi anh em này nghe xong di chúc mỗi người sẽ có cảm xúc gì?

"Các vị." Luật sư thanh thanh cổ họng, "Căn cứ di chúc của Thượng Quan Tấn tiên sinh lập ra khi còn sống, toàn bộ tài sản to lớn của ông ấy chia làm năm phần..."

Thật lâu mới có thể nói xong toàn bộ tài sản, ông liếc phản ứng của mọi người, cũng không kinh ngạc đối với ngạc nhiên trên mặt bọn họ, gia nghiệp khổng lồ như vậy cũng khiến cho ông có kinh nghiệm phong phú rung động thật lâu.

"Căn cứ ý nguyện của ông ấy..." Ông ta kéo dài thanh âm, "Thượng Quan Tấn tiên sinh đem năm mươi phần trăm cổ phần của tập đoàn Thượng Quan thị, năm ngàn vạn Đô-la tiền gửi ngân hàng, cổ phiếu giá trị hai ngàn vạn, hai ngôi biệt thự cùng năm chiếc xe để lại cho Thượng Quan Ngự Quân tiên sinh, phía dưới là danh sách tài sản." Ông đưa cho Thượng Quan Ngự Quân một trang giấy chẳng chịt.

"Tài sản còn lại để cho Thượng Quan Việt tiên sinh, Thượng Quan Viễn tiên sinh còn có Thượng Quan Tàn tiên sinh cùng với con cái của bọn họ chia ra thừa kế..." Ông ta rút ra ba tờ danh sách đưa cho ba anh em không kịp chờ đợi của Thượng Quan Tấn, "Cần kê liệt kê như sau..." Ông đỡ khung mất kiếng, kiên nhẫn giải thích cặn kẽ.

Danh sách dài dòng từ trong miệng luật sư không có tình cảm bị liệt kê từng cái, Linh Lung đã chuyển toàn bộ lực chú ý ra sân ngoài cửa sổ, an tĩnh mà nhìn con chim tự do mổ. Có lẽ, thật sự là tuổi cô còn rất trẻ, không hiểu được tại sao những người ở trước mắt thấy tiền tài quan trọng hơn cuộc sống tốt đẹp.

Chợt, không biết ai hỏi một câu: "Chờ một chút. Bác trai không phải là có sáu mươi phần trăm cổ phần ở công ty Thượng Quan sao? Còn dư lại mười phần trăm cho người nào?"

Luật sư nghe lời của hắn, trên mặt xuất hiện một nụ cười tao nhã, tựa hồ đang đợi cái vấn đề này. Dù sao, tin tức này sẽ làm mọi người khiếp sợ, "Thượng Quan tiên sinh đem mười phần trăm tài sản còn dư lại giao cho Khúc Nghiên vợ hợp pháp của ông ấy. Bởi vì tình huống sức khỏe bây giờ của Thượng Quan phu nhân, mười phần trăm này sẽ giao cho người thừa kế thứ nhất của bà ấy là Thượng Quan Linh Lung." Ông mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Thượng Quan Linh Lung ngạc nhiên nhìn mình lom lom, "Thượng Quan tiểu thư, đây là văn kiện hợp pháp, xin ngài xem qua."

Làm sao chứ? Ông ấy... Làm sao lại phân tài sản cho mẹ? Mười phần trăm cổ phần, giá trị thật lớn...

Trong nháy mắt ngạc nhiên chợt lóe lên, Linh Lung rất nhanh ý thức được mười phần trăm cổ phần này sẽ mang cho mình bao nhiêu tai nạn! Cô bỗng nhiên đứng lên, nhìn chung quanh, không ngoài ý ánh mắt bọn họ càng thêm hồ nghi và bốn phía an tĩnh kỳ quái. Lơ đãng, ánh mắt của cô chống lại con người thâm ảo của Thượng Quan Ngự Quân đứng ở bên cửa sổ. Hắn tựa hồ cũng rất giật mình an bài của Thượng Quan Tấn, nhưng ngay sau đó ánh mắt của hắn tối xuống, cảm hơi kéo ra, không chớp mắt nhìn chăm chăm cô, trong ánh mắt kia ẩn hàm ý tứ Linh Lung không hiểu, vậy mà hắn không nói gì cũng khiến cho cô hoảng sợ run rẩy vì ánh mắt kia.

Cô xâm chiếm tài sản hắn nên có, lần này Thượng Quan Linh Lung cô làm sao mà chạy trốn?

"Chờ một chút!" Khi mọi người lục tục rời đi, luật sư cũng thu thập xong ký hết thư ủy thác, Linh Lung đột nhiên gọi lại hắn: "Luật sư tiên sinh, xin chờ một chút. Tôi còn có một số việc."

"Chuyện gì?"

"Tôi muốn cầu xin ông viết một bức thư chuyển nhượng tài sản, giao toàn bộ tài sản của mẹ tôi cho Thượng Quan tiên sinh." Linh Lung nói xong câu đó, cũng cảm giác được tầm mắt của Thượng Quan Ngự Quân sau lưng ngưng tụ ở trên người mình.

Luật sư sững sốt, nhìn Thượng Quan Ngự Quân sau lưng cô, lại nhìn Thượng Quan Linh Lung vẻ mặt thành thật, trong lòng hiểu cô cũng không muốn dính dáng đến xích mích bên trong gia tộc Thượng Quan. Đáng tiếc, trong lòng hắn than thở, cô gái đáng thương này sợ rằng không thể thoát khỏi nhà Thượng Quan.

"Thượng Quan tiểu thư, không phải là tôi không muốn giúp cô, nhưng mà, tình huống bây giờ có chút đặc biệt. Mẹ của ngài không phải là quá đời, chẳng qua là không có ý thức mà thôi, trên luật pháp bà ấy vẫn là người thừa kế tài sản, cũng chỉ có bà ấy có thể quyết định mua bán, chuyển dời mười phần trăm cổ phần này. Mà cô chẳng qua là tạm thời bảo quản thay bà ấy, đoạt được lợi ích hoặc là hao tổn cũng không thể coi là ở tên của cô."

"Nhưng mà, nhưng mà..." Chuyện quá ngoài ý muốn, Linh Lung luôn luôn tinh táo trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, "Chẳng lẽ nói, tôi không thể không tiếp nhận khoản tài sản này sao?" Cô đã có thể dự tính đến cuộc sống của cô sau này sẽ bởi vì cổ phần kéké xù này mà long trời lở đất.

"Thượng Quan tiểu thư, cô cũng không phải là người thừa kế khoản tài sản này. Nhưng nếu cô không muốn nhúng tay vào chuyện buôn bán, cô đại khái có thể không quản bọn họ. Trước mắt tình thế phát triển của công ty nhà Thượng Quan, trong mấy năm tới giá trị mười phần trăm cổ phần này sợ rằng chỉ bay lên, sẽ không rớt." Luật sư nói xong, đi ra biệt thự Thượng Quan, lưu lại ba người đứng yên thẳng tắp.

"Cô đi ra ngoài trước." Thượng Quan Ngự Quân nhẹ nhàng nói với Dạ Đồng, mà cô ấy thuận theo gật đầu, không tiếng động rời đi.

Xoay người, Linh Lung dừng cảm nhìn thẳng Thượng Quan Ngự Quân, người sau cũng ngưng mắt nhìn cô, "Em nghĩ, chúng ta cần nói chuyện một chút." Cô bình tĩnh đối mặt bão táp sắp tới. Nếu tránh không khỏi, cũng chỉ có đối mặt.

"Tại sao cha anh để lại cổ phần cho Khúc Nghiên?" Thượng Quan Ngự Quân trầm thấp mà mở miệng.

"Em không biết." Linh Lung than thở, "Em biết anh đang hoài nghi gì. Nhưng mà em chỉ có thể nói, em cái gì cũng không biết, hôm nay nghe được di chúc, kinh ngạc nhất là em."

Thấy hắn không có lên tiếng, cũng không có vẻ mặt gì, Linh Lung tiến lên một bước, "Nhưng mà mới vừa rồi anh cũng nghe thấy lời của luật sư, em cũng không thể chuyển dời hoặc mua bán cổ phiếu, em chỉ là tạm thời quản lý mà thôi, căn bản không có thể tạo thành uy hiếp với anh."

Thượng Quan Ngự Quân kinh ngạc trực tiếp và nhạy cảm của cô, quý quyết mỉm cười, "Em mặc dù không có quyền lợi mua bán cổ phần, nhưng mà em cũng có một chỗ trên hội đồng quản trị, mười phần trăm... quyền quyết định không nhỏ đâu. Anh thế nào yên tâm em?" Âm điệu của hắn quý dị khiến cả người Linh Lung chợt lạnh.

"Nhưng em cam đoan với anh, tuyệt không tham dự bất kỳ quyết định của công ty."

"Anh không tin em." Hấn nhìn cô, ý muốn vội vàng thoát khỏi nhà Thượng Quan trên mặt cô muốn khiến cho hấn không vui, thanh âm càng thêm âm trầm, "Anh không tin cam đoan của em."

Linh Lung bắt đầu mất đi kiên nhẫn, "Vậy anh rút cuộc muốn tôi làm thế nào? Anh có thể không tin tôi, nhưng mà tôi lại thật không muốn có quan hệ cùng nhà Thượng Quan nữa."

Có lẽ cô không biết, lúc cô trầm tư, trong ánh mắt luôn có ánh sáng lưu động, tràn đầy thông minh cùng mát lạnh, lại không dễ dàng làm cho người ta phát hiện. Đang lúc cô bị lửa giận đốt, ánh sáng kia chợt biến thành ngọn lửa cháy sáng, làm cho người ta khiếp sợ...

Thượng Quan Ngự Quân mím chặt đôi môi, thanh âm khô khốc: "Ngày mai tới công ty Thượng Quan đi làm."

Linh Lung không thể tin được mà tròn to hai mắt, "Cái gì?"

"Ngày mai chính thức đến công ty Thượng Quan làm, anh sẽ an bài chức vị thích hợp cho em." Thượng Quan Ngự Quân không có ý định giải thích động cơ của hấn, "Hơn nữa. Bắt đầu từ hôm nay, trở lại đây ở."

"Tôi đã nói, sẽ không nhúng tay chuyện của công ty! Anh cần gì ép tôi trở lại?" Linh Lung kinh ngạc không dứt, giọng nói cũng run rẩy.

"Anh không có ép em, anh chỉ là không tin em."

"Bất kể anh có tin tôi hay không, tôi có tự do." thái độ của Linh Lung cũng cứng rắn, bốn năm trước cô lấy được tự do của mình hướng tới, bốn năm sau cũng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, mất đi bản thân mình nữa, bị vây ở trong cái nhà lớn này.

"Em có tự do, nhưng mẹ em không có. Cho dù có mười phần trăm cổ phần, em vẫn gánh vác không nổi tiền chữa bệnh của mẹ em, không nên nghi ngờ lời của anh!" Mặt hấn không thay đổi nhìn cô lần đến gần hấn, một phát bắt được cổ áo của hấn. Hành động rất kích động, thân thể cô rất nhỏ, phải nhón chân lên mới có thể đến gần hấn, tay của cô nắm lấy cổ áo của hấn thật chặt, trong con ngươi ngọn lửa nóng bỏng như thiêu đốt, uy hiếp như vậy có vẻ buồn cười. Hấn không có nghĩ đến, bên ngoài cô an tĩnh ôn thuận, nhưng bên trong bên bị quyết không thỏa hiệp.

"Anh uy hiếp tôi! Anh dùng mẹ tôi tới uy hiếp tôi!" Linh Lung rống với hấn, không thể tin được hấn dùng chuyện như vậy uy hiếp mình. Vậy mà sau một giây ý thức cô lại được mình làm cái gì, ép mình tỉnh táo lại. Cô đã sớm biết Thượng Quan Ngự Quân tuyệt đối không chấp nhận ra lệnh, mình tại sao còn có thể phạm sai lầm như vậy! Buông hấn ra, Linh Lung cẩn thận mà lui về phía sau một bước.

"Cho tôi một lý do." Thanh âm của cô đã vững vàng rất nhiều.

"Lý do gì?"

"Thượng Quan Ngự Quân, anh không nên là người như vậy. Tại sao biết tôi không bất cứ cơ hội nào uy hiếp được anh, tôi tin tưởng anh có một trăm loại phương pháp để cho tôi không có xuất hiện ở trên hội đồng quản trị. Vậy mà anh không những không để cho tôi cách xa thị phi. Ngược lại còn đem tôi quấy rối đi vào. Hôm nay hành động của anh, quá mức kỳ quái!" Linh Lung tỉnh táo mà theo dõi con ngươi hấn, muốn từ trong đó tìm được chân tướng.

Cô tỉnh táo mà phân tích, không hợp với lẽ thường khiến cho hấn mất đi tỉnh táo. Nhìn chăm chăm cô, thanh âm Thượng Quan Ngự Quân bỗng nhiên căng thẳng, giữa hai lông mày lộ ra tức giận nguy hiểm, "Không nên phân tích tôi, em còn chưa đủ tư cách. Em hỏi tôi tại sao cuốn em đi vào? Được, tôi cho em biết, cũng là bởi vì em nóng lòng thoát khỏi nhà Thượng Quan, tôi mới càng để cho cái họ 'Thượng Quan' này dây dưa cả đời với em. Em, Thượng Quan Linh Lung, vĩnh viễn cũng đừng muốn tự do!"

Nói xong, hấn giống như con gió rời khỏi phòng tiếp khách, khi cửa sau lưng hấn "Phanh" bị đóng lại.

Ở bên trong tĩnh lặng một hồi lâu, Linh Lung tròn mắt há mồm nhìn chăm chăm cửa gỗ đóng chặt. Thượng Quan Ngự Quân nổi giận? Cô thể nhưng nhìn thấy bộ dạng hấn nổi giận! Nhưng mà, tại sao? Linh Lung không hiểu, bốn năm trước tự tay để cô tự do chính là người đàn ông kia, tại sao trong lúc bắt chợt lại làm khó mình? Nghĩ tới đây, toàn thân cô chợt mất đi khí lực mà ngã vào trong ghế sofa. Mười tám tuổi cô ngây thơ cho là có thể chiến thắng Thượng Quan Tấn, nhưng mà cô thất bại. Hiện tại hai mươi hai tuổi, cô trước mặt con trai của hấn vẫn không có chút phần thắng nào!

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Ba năm sau.

Âm nhạc đẹp để đúng bảy giờ vang lên ở buổi sáng, ánh mắt của Linh Lung mở to lơ lơ, lật người ngồi dậy, tóc dài thẳng đen nhánh xinh đẹp như gấm

đen ở trên vai cô buông xuống giống như thác nước. Linh Lung hai mươi lăm tuổi, đã đầy đủ sự quyến rũ của con gái. Hoặc giả cô cũng không phải là cô gái xinh đẹp nhất, vậy mà toàn thân vô luận là lười biếng tư thế cũng tràn đầy ý vị của cô gái còn là thông minh năng nổ.

Ba năm ở trên thương trường, cô chậm rãi học được sử dụng ưu thế của bản thân.

Cởi áo ngủ xuống tùy ý ném vào bên trong rương gỗ bên cạnh của phòng tắm, cô mở vòi hoa sen ra để cho nước nóng phun từ đầu đến chân. Mặc vào áo lót mới thoải mái, thổi khô tóc, sau đó thay quần áo mới, quần dài tơ màu đen hiệu GUCCI kiểu mới nhất thích hợp bọc lấy đôi chân thon dài của cô. Linh Lung tùy tiện lục lọi tủ quần áo, lấy được một cái áo lụa tơ màu trắng, vật liệu hai tầng đặc biệt mờ hồ phản xạ màu bạc dưới ánh mặt trời, tính chất mờ đục cùng với đường may bởi các danh gia thích hợp buộc vòng quanh vóc người xinh đẹp của Linh Lung, đồng thời lại tản ra ưu nhã cao quý. Linh Lung nhẹ nhàng mở nhãn lên, cũng là kiểu dáng GUCCI mới.

Linh Lung giữu cợt cười một tiếng, Thượng Quan Ngự Quân thích thiết kế của GUCCI sao? Trong gương cô đã không còn là cô ba năm trước đây. Bây giờ cô ăn uống ngủ nghỉ đều bị hấn quyết định. Hấn thậm chí yêu cầu cô bố trí tủ quần áo của mình!

Tức giận thiêu đốt ở trong lòng, nhưng mà lại bị cô nhanh chóng đè nén xuống. Không có ích lợi gì, cô chấp nhận mà đứng ở trước gương, đem tóc dài của mình buộc lên thật cao. Mấy năm trước cô đem tóc quấn kéo thẳng, bởi vì hấn ra lệnh, bởi vì một câu đơn giản của hấn "Anh thích". Vậy mà càng làm cho cô tức giận là chính cô, mềm yếu thỏa hiệp nhượng bộ trong con người lãnh khốc của hấn, bị hấn nhốt.

Động tác không đủ dịu dàng gạt vài cọng tóc, Linh Lung đau đến nước mắt rỉ ra.

"Thùng thùng" tiếng gõ cửa vang lên, Linh Lung không quay đầu lại, từ trong gương hướng về phía cửa hô: "Vào đi."

Đi vào là thám Trữ, "Tiểu thư, tiền sinh báo hôm nay công ty có cuộc họp sớm, cho nên xin tiểu thư mau sớm xuống lầu dùng cơm, cũng đem theo tài liệu đã chuẩn bị xong."

"Tôi biết." Linh Lung không muốn quay đầu lại, lấy ra hộp trang điểm, đánh lên mắt, chải lông mi, sau đó chọn son bóng màu hồng quả quýt cẩn thận tô lên. Giày cao gót ba tấc hoàn mỹ mà ôm mắt cá chân xinh đẹp của cô, vóc người vốn duyên dáng của cô có vẻ càng cao hơn. Cô lại xem xét mình một phen trước gương to khổng lồ, sau khi xác định đã hoàn mỹ mới nắm văn kiện đã sớm chuẩn bị xong ở bên cạnh đi xuống lầu.

Thượng Quan Ngự Quân đã sớm chuẩn bị xong ở dưới lầu, nhìn thấy Linh Lung từ trên lầu đi xuống, trông mắt không có sóng bỗng dưng khuấy động lên vòng xoáy. Quần áo của cô là do hấn chọn lựa, hấn rất hài lòng hiệu quả của những thứ quần áo đắt giá này ở trên người cô, hiện tại nhất cử nhất động của cô hoàn toàn không có ngây thơ như trước, Thượng Quan Linh Lung ở dưới tay hấn hoàn toàn biến ảo trở thành một cô gái quyến rũ mà lại ưu nhã.

"Em chậm."

"Ngày hôm qua anh không có nói cho tôi biết hôm nay có hội nghị sớm." Linh Lung cũng đã học được bình tĩnh, nhưng mà tức giận trong xương đối với hấn khiến cô không đứng mực đầy lời nói trở về.

Thượng Quan Ngự Quân khẽ nhú mày, nhìn chăm chú vào Linh Lung an tĩnh dùng cơm, có chút ngoài ý muốn tính khí sáng sớm hôm nay của cô. Hấn cho là đã huấn luyện cô thành người dịu dàng. Cô gái này... Không, là người phụ nữ, luôn có thể thỉnh thoảng khiến cho hấn kinh ngạc.

Sáng sớm mặc dù hai người đang cùng dùng cơm trên bàn lớn, nhưng mà từ trước đến giờ đều là an tĩnh. Không biết là tại sao, Linh Lung bỗng nhiên nhớ lại đêm mưa của mấy năm trước, hấn mang theo cả người bị thương trở về. Ngày đó không khí cũng là yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa, khi đó bọn họ thậm chí cũng không có chơi với nhau, vậy mà, ngày đó, cô lại gần hấn hơn bất cứ lúc nào.

Đồng dạng là trầm mặc, chỉ có tiếng dao nĩa va chạm, âm áp ngăn ngui như vậy giữa bọn họ sớm đã không thể.

Cô lơ đãng liếc hấn một cái, chỉ thấy hấn dựa dựa lưng ở bàn ăn dài, rất thoải mái mà lật xem tờ báo, vẫn là khuôn mặt kia vừa anh tuấn lại lãnh khốc, vào hôm nay lại làm cho lòng của cô hơi sợ hãi.

"Tại sao nhìn anh?" Hấn hứng lấy ánh mắt mang theo tìm kiếm của cô.

"Không có gì." Linh Lung uống xong một hộp nước chanh cuối cùng, sau đó dùng nước lọc hòa tan mùi vị ê ẩm trong miệng, "Tôi ăn xong rồi."

Thượng Quan Ngự Quân đứng dậy, đi tới cửa lớn. Linh Lung rất cố ý đi theo ở phía sau hấn. Xe đã chờ đợi ở trong sân, bên trong cứ theo lẽ thường ngồi mấy vị phụ tá của hấn. Trước kia cô chỉ biết sự nghiệp gia tộc Thượng Quan rộng lớn, nhưng mà lại chưa từng nghĩ đến là phức tạp như thế. Sau khi gia nhập công ty Thượng Quan, cô bắt đầu có góc độ khác đối đãi Thượng Quan Ngự Quân, mới phát giác hấn có quyết đoán khó có thể tin.

"Tổng tài, hôm nay bốn chi trong sáu chi cổ phiếu chủ yếu của tập đoàn Thượng Quan ước chừng dâng cao ba phần trăm, hai chi rớt xuống một chấm tám phần trăm..."

Từ lúc hấn vừa tiến vào xe, mấy phụ tá liền thay nhau lên tiếng, mà hấn chỉ là yên tĩnh lắng nghe, sau đó dùng chỉ thị đơn giản nhất nói cho bọn họ biết phải làm như thế nào. Đợi ở bên cạnh hấn, cô từ từ bắt đầu thưởng thức một mặt này của hấn, nhưng mà cô không thể không oán hận hấn nhốt cô, mặc dù cô vẫn không biết nguyên nhân vì sao. A! Suy nghĩ của cô hỗn loạn, không nghe chuyện giữa bọn họ nói mà đem tinh lực chuyển dời đến thế giới phía ngoài cửa xe, thế giới tự do bên ngoài...

Không biết lúc nào thì, Thượng Quan Ngự Quân nhẹ nhàng nâng một tay lên, mấy phụ tá lần lượt yên lặng lại. Cô đang nhìn cái gì? Thượng Quan Ngự

Quân khẽ nheo mắt lại, trong mắt cô hướng tới cái gì? Thượng Quan Linh Lung là một người thuộc về tự do, cô ấy chỉ có ở lúc tự do mới có thể hiện ra một mặt chói mắt nhất của cô ấy. Trong đầu Thượng Quan Ngự Quân xuất hiện nụ cười tự do của cô, phát ra ánh sáng làm cho không người nào có thể chống đỡ dưới ánh mặt trời, về mặt thần nhiên kia khiến đáy lòng hắn bỗng dưng xõng ra thổng khổ. Hắn đang ghen tỵ cuộc sống của cô có thể không buồn không lo, mà cuộc đời của mình nhất định lại phải cô độc sao? Nhưng, chẳng lẽ là mình lựa chọn cuộc sống như thế sao? Một luồng không xác định chợt thoáng hiện từ trong con người Thượng Quan Ngự Quân, hắn biết mình đã bóp chết nụ cười của cô, ba năm qua cô cười không có thật lòng. Cô rất ưu tú, mặc dù tiết học về chuyên nghiệp cùng kinh doanh không có chút nào quan hệ, nhưng mà vẫn rất nhanh có thể thích ứng yêu cầu nghiêm khắc của hắn, vậy mà nụ cười không buồn không lo đó không còn xuất hiện.

Nhưng hắn không hối hận, hắn không hối hận nhốt cô, cho dù cô sẽ không bao giờ lộ ra nụ cười như vậy nữa!

Xe vững vàng mà trượt vào vị trí xe, "Tiền sinh, đến công ty." Thanh âm tài xế thức tỉnh Linh Lung, lúc này cô mới phát giác trong xe phải có một chút an tĩnh. Cô hơi ngán ra, mới đi theo Thượng Quan Ngự Quân xuống xe.

Chợt, hắn xoay người lại, trong tay cầm một cái cà vạt, "Thắt vào cho anh." Thanh âm của hắn trầm thấp.

Linh Lung sợ run một lúc lâu, ánh mắt buồn bức phức tạp nhìn hắn, cũng kỳ quái về yêu cầu của hắn. Cô nhận lấy cà vạt của hắn, lúc thay hắn thắt ở trên cổ phát giác cho dù là mang giày cao gót, cô vẫn phải nhón chân mới có thể đến gần hắn. Nhẹ nhàng thắt cà vạt, cô kéo cổ áo một chút hỏi: "Như vậy chặt hay không?" Cô ngẩng đầu nhìn hỏi hắn.

"Lỏng một chút."

Linh Lung thoáng buông ra, ngón tay thỉnh thoảng lại chạm tới da nóng bỏng của hắn.

"Xong chưa?"

"Ừ." Hắn đáp một tiếng, liền xoay người tiếp tục đi vào công ty, giống như tất cả đều rất bình thường.

Linh Lung hồ nghi mà nhìn bóng lưng của hắn, một hồi lâu mới đi theo đi vào, đồng thời phát giác mấy ánh mắt của phụ tá cao cấp lóe lên. Tại sao mỗi một lần Thượng Quan Ngự Quân nói lên yêu cầu kỳ quái, luôn là muốn cô hoàn thành?

Theo đuôi Thượng Quan Ngự Quân tiến vào phòng làm việc của hắn, Dạ Đồng đã lẳng lặng chờ ở nơi đó. Linh Lung theo lệ thường đứng ở một bên chờ hắn giao phó nhiệm vụ cho mình. Mấy năm qua, Thượng Quan Ngự Quân chưa từng cho cô ta một chức vị, cũng không để ý mà mang cô ta tiến vào hội đồng quản trị, lại càng không để ý nói cho cô ta biết cơ mật công ty. Phạm vi công việc của cô ta từ pha coffee đến phác thảo kế hoạch, giống như vượt qua năm đại dương, bảy châu lục.

"Cà phê của tổng tài." Dạ Đồng lạnh lùng nói một câu.

Linh Lung xoay người muốn đến phòng giải khát, lại bị Thượng Quan Ngự Quân ngăn lại.

"Đợi chút." Lúc nói lời này, ngay cả đầu hắn cũng không có nâng,

"Chuẩn bị tài liệu về người này, văn kiện này em đi nói chuyện cùng hắn."

Linh Lung kinh ngạc lần nữa. Hắn chưa bao giờ để cho cô làm việc ở phương diện quan hệ xã hội, lần này tại sao phá lệ? Kinh ngạc thì kinh ngạc, cô không có biểu hiện ra, thông thả tiến lên cầm tư liệu, thuận theo nói: "Dạ, còn có chuyện gì nữa không?"

"Không có, em đi ra ngoài đi. Tiểu Dã Kien Hùng, chính là người trong tài liệu này ngày kia sẽ tới." Hắn đứng lên đi tới trước giá sách mở ra một quyển sách, tựa hồ hoàn toàn coi thường sự tồn tại của cô.

Dạ Đồng ở một bên dặn dò: "Vụ này hơn một tỷ, phải cẩn thận chút, đừng làm cho công ty mất thể diện." Ánh mắt lạnh lùng trong đó có sắc bén. Nói xong, đi tới trước mặt Thượng Quan Ngự Quân, thay hắn chỉnh cà vạt.

Linh Lung mới vừa rồi còn ngoài ý muốn hôm nay cô ấy phá lệ chưa ngoa, lại nhìn một màn này mà thấy buồn cười. Thì ra là cô ấy đang ghen.

"Đúng vậy, tôi sẽ nhớ." Linh Lung là người rất biết tiến thoái, mặc dù Dạ Đồng không ngừng khiêu khích, cô lại chưa bao giờ có xung đột cùng cô ấy. Vững vàng mà đi ra phòng làm việc, khoe miệng cô mang theo nụ cười khó có thể phát giác, cũng không biết về mặt này toàn bộ rơi vào đáy mắt Thượng Quan Ngự Quân.

Cô thật một chút cũng không có ghen tỵ của phụ nữ...

Tiểu Dã Kien Hùng, người Nhật Bản, hắn mới vừa thừa kế tập đoàn Tiểu Dã có kỹ thuật tiên tiến, hắn vẫn là lần đầu tiên hợp tác cùng công ty Thượng Quan, số tiền cũng đã hơn tỷ...

Linh Lung vừa uống một hớp cà phê, vừa lật xem tư liệu về Tiểu Dã Kien Hùng.

Người này có mới nói cũ, từ bên ngoài thoát nhìn tính tình nhất định vô cùng táo bạo, cuộc sống riêng không có điều độ, tin tình cảm nhiều đến có thể chết đuối người, nhưng mà đầu óc hiển nhiên không tệ, nếu không Thượng Quan Ngự Quân cũng sẽ không yên tâm cùng hắn bàn về cuộc trao đổi này. Buông xuống tư liệu của hắn, Linh Lung khẽ cau mày, kinh nghiệm quan hệ xã hội cô không có nhiều lắm, đối phó loại người này cô cũng hoàn toàn

không biết làm thế nào. Tiếp tục uống cà phê nữa, cô nghĩ thầm thuận theo tự nhiên đi, làm ăn là làm ăn, hi vọng hẳn có thể tự hạn chế một chút là được.

Ngoài dự đoán của Linh Lung, địa điểm ký hợp đồng lại là ở trong một quán cà phê. Tiểu Dã Kiện Hùng thoát nhìn là người đàn ông rất lịch sự, nhưng mà Linh Lung vẫn có thể nhìn ra được khinh bạc từ ánh mắt của hắn.

Ký hợp đồng xong, hắn cười một tiếng với cô, "Cùng nhau ăn cơm tối nhé? Thượng Quan tiểu thư?"

Linh Lung đặt văn kiện vào trong túi, mỉm cười cự tuyệt: "Thật xin lỗi, tôi còn có chuyện."

"Thượng Quan tiểu thư, không cần coi tôi như là sai lang hồ báo được chứ? Tôi cũng không phải đáng sợ giống như báo chí nói."

"Tiểu Dã tiên sinh, ngài hiểu lầm." Linh Lung mỉm cười, lại dùng ngữ điệu rất chuyên nghiệp nói, "Tôi đi trước."

"Vậy cũng nên để cho tôi đưa cô về công ty có đúng hay không?" Hắn đứng dậy, rất tao nhã mà kéo ra cái ghế thay cô.

Linh Lung không ngờ hắn lại dứt khoát, tựa hồ không hề giống trong tài liệu nói như vậy, "Được, cảm ơn Tiểu Dã tiên sinh." Cô luống cuống dùng tiếng Nhật đối đáp với hắn.

Lên xe, hắn vừa lái xe vừa nói: "Ngự Quân từng nhắc cô với tôi."

Ngự Quân? Thượng Quan Ngự Quân và Tiểu Dã lại là bạn bè?

Tiểu Dã từ trong gương liếc mắt biểu tình của Linh Lung một chút, cũng biết cô hoài nghi, "Cô không tin? Hắn từng ở Nhật Bản một thời gian, cha của hắn Thượng Quan Tân thật ra thì có một nửa huyết thống Nhật Bản, cũng là bạn bè với cha tôi."

"Oh? Vậy sao?" Tại sao cho cô tư liệu Thượng Quan Ngự Quân không có những thứ này? Nếu là bạn của hắn, tại sao không tự mình ký hợp đồng, lại muốn cô xử lý?

"Hắn nhất định là nói tôi rất bay bướm ở trước mặt cô, có đúng hay không?" nụ cười sang sảng và lời nói thẳng thắn của Tiểu Dã hóa giải cẩn thận của Linh Lung, "Người trong nước các người không phải đều nói ‘người trong giang hồ, thân bất do kỷ’ sao? Thương trường cũng là như vậy, trên phương diện xã giao là không tránh khỏi. Chăng qua là qua ngôn luận báo chí rất dễ dàng bị xuyên tạc, rất nhiều người đều dùng ánh mắt dè chừng với tôi."

Lần này Linh Lung ngược lại có chút ngưng ngừng.

"Tiểu Dã tiên sinh, tôi không phải..."

"A! Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải là nhằm vào cô." Tiểu Dã vừa lái xe, vừa ngắm ngấm kính, tựa hồ cũng không thêm để ý, "Nếu cô là em gái của Ngự Quân, tôi cũng không xem cô là người ngoài, ài! Vốn là tôi còn muốn hẹn Ngự Quân cùng đi ra ngoài, bỏ qua công việc không nói, còn có thể tụ họp một chút! Nhưng không có ai đến đón tiếp..."

Hắn làm bộ oán than dầy đặc khiến cho Linh Lung bật cười, "Tiểu Dã tiên sinh..."

"Tiểu Dã." Hắn kiên trì nói, sau đó lại buồn bã nhìn chăm chú vào cô, "Linh Lung, cô nhất định phải thả chim bồ câu với tôi sao?"

Linh Lung than thở, một hồi lâu cười thỏa hiệp trả lời: "Tôi nay lúc nào thì được?"

Lúc tan việc, Linh Lung đi vào phòng rửa tay, thoáng sửa sang một chút. Lúc rời khỏi phòng rửa tay cô lại gặp Dạ Đồng.

"Tổng tài đang ở phòng làm việc sao?" Cô muốn xem xét yêu cầu của Tiểu Dã với hắn.

Dạ Đồng lắc đầu một cái, "Hắn còn có một hội nghị, bây giờ còn chưa xong."

"Oh?" Linh Lung vừa định hỏi cô Thượng Quan Ngự Quân có nhận được lời mời của Tiểu Dã hay không, điện thoại di động liền vang lên.

Cô nhận, thật bất ngờ khi nghe được thanh âm của Tiểu Dã, "Tiểu Dã tiên sinh?" Cô kinh ngạc nói chuyện với điện thoại di động, cái tên khiến cho Dạ Đồng đang muốn đi ra ngoài thì ngừng thân thể lại.

"Ngự Quân còn chưa có tan việc sao?"

"Ách, hắn còn có một hội nghị."

"Oh, hắn nói với tôi, tối hôm nay có thể sẽ đến chậm một chút. Tôi đã đợi ở dưới lầu, cô xuống đây trước đi, để cho Ngự Quân tự mình lái xe tới đây, hắn biết chỗ chúng ta hẹn."

Linh Lung nghe có chút do dự, lại vẫn đáp lời: "Được rồi. Hiện tại tôi sẽ xuống ngay."

Nói dứt lời, cô cúp di động, trong lòng luôn có chút lo sợ bất an, muốn hỏi lại Dạ Đồng hội nghị của Thượng Quan Ngự Quân lúc nào thì kết thúc, cô ấy đã không thấy bóng dáng. Linh Lung không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là xuống lầu, lên xe Tiểu Dã.

Tiểu Dã mang cô tới một nhà hàng Ý sang trọng, hai người dùng cơm cơ hồ đến một nửa Thượng Quan Ngự Quân vẫn chưa có xuất hiện, ngược lại Linh Lung ở lúc Tiểu Dã mời rượu lần nữa thì có chút hôn mê. Linh Lung rất hiểu rõ thân thể của mình, với cô uống sâm banh tuyệt đối không đến nỗi chuốc say cô. Linh Lung dần dần ý thức được nguy cơ, cô hung hăng nắm chặt bắp đùi của mình để cho mình giữ vững thanh tỉnh, ngoài mặt cũng tỉnh rụi nói: "Tiểu Dã tiên sinh, tôi đến phòng rửa tay một chút."

Đứng dậy, Linh Lung cố gắng để cho mình thoát nhìn rất bình thường, vừa đi đến nơi bí mật lập tức lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, ngón tay không linh hoạt mà ần ần số của Thượng Quan Ngự Quân, cũng đang càng ngày càng không rõ rệt hình ảnh dưới tầm mắt. Thân thể của Linh Lung càng ngày càng mềm, chỉ có thể dựa vào vách tường mới có thể giữ vững đứng thẳng. Điện thoại đáng chết! Cô hung hăng nguyên rửa.

Khi cô rút cuộc ấn đúng số điện thoại, sau lưng đột nhiên có một cánh tay đàn ông đưa ra, bế cô lên. Trước mặt Linh Lung bỗng tối sầm, chỉ cảm thấy mình không còn có khí lực chống đỡ nữa, ngây ngơ ngủ thiếp đi. Điện thoại di động từ trên tay trượt xuống, rơi tại trên mặt đất.

"Thật là một cô gái thông minh." Tiểu Dã ôm Linh Lung mất đi ý thức, cười gằn, "Bất quá Thượng Quan Ngự Quân cũng giúp không được cô." Hắn nhặt điện thoại lên, bấm ngắt số điện thoại, ném điện thoại vào thùng rác.

Cùng lúc đó, Thượng Quan Ngự Quân mới vừa kết thúc hội nghị, điện thoại di động vang lên chỉ mấy tiếng liền dứt. Hắn cầm điện thoại di động lên, phát hiện là mã số của Linh Lung, liền gọi lại, nhưng vẫn không có tiếp nhận.

Trong lòng hắn có cảm giác xấu, không có buông tha mà gọi nữa, vẫn không có ai nhận. Hắn đột nhiên đứng lên, sai bước đi đến phòng làm việc của cô, đẩy cửa ra vẫn không có nhìn thấy cô. Văn kiện tài liệu liên quan cũng để trên bàn thật chỉnh tề, cô đã rời đi! Thượng Quan Ngự Quân bỗng dưng cảm thấy mình khẩn trương, tay nắm chặt tay cầm cái cửa.

"Tổng tài?" Dạ Đồng không rõ mà nhìn thân hình Thượng Quan Ngự Quân căng thẳng dị thường không nhúc nhích đứng ở trước cửa phòng làm việc của Linh Lung, "Xảy ra chuyện gì?"

"Cô có nhìn thấy Linh Lung hay không?" Hắn xoay người, cửa phòng làm việc của Linh Lung "đông" một tiếng bị hắn đóng sầm.

Dạ Đồng đột nhiên nhớ tới một màn cô cùng Linh Lung ở trong phòng rửa tay, do dự nói: "Lúc tan việc tôi có gặp cô ấy ở phòng rửa tay, hình như cô ấy có một cuộc hẹn... Cùng Tiểu Dã Kien Hùng..."

Biểu tình của Thượng Quan Ngự Quân chợt trở nên nguy hiểm, thanh âm rất nhẹ nhắc lại: "Cùng Tiểu Dã Kien Hùng?" Trong con ngươi hắn bắn ra ánh sáng khiến cho Dạ Đồng thất kinh hồn vía, bộ dáng của hắn thoát nhìn tựa như muốn giết người.

"Đi điều tra." Hắn sai bước đi vào phòng làm việc của mình, quát với thư ký và Dạ Đồng: "Đi điều tra chỗ ở của Tiểu Dã!" Cầm hộp đồng trên mặt bàn được Linh Lung trình lên buổi chiều, hắn hung hăng vò mảy tờ giấy kia thành một cục. Hắn thề, nếu như Tiểu Dã dám đụng một sợi tóc của Linh Lung, hắn sẽ làm cho nửa đời sau của Tiểu Dã vượt qua trong thống khổ.

Lúc Linh Lung tỉnh lại lần nữa, phát hiện toàn thân mình không có chút khí lực nào nằm ở trên giường. Ý thức đã rõ ràng, cô liếc mắt dấu vết trên người mình, nước mắt khuất nhục [áp bức và lăng nhục] bỗng dưng được nâng lên, hạ thể đau đớn khiến cho cô hiểu rõ mình hoàn toàn bị xâm phạm.

"Tỉnh?" Tiểu Dã đang mặc quần áo, "Ừ, cảm giác như thế nào? Tôi không biết em vẫn còn là xử nữ, cho nên đau đớn đại khái không thể tránh được." Nói xong hắn thi triển ra nụ cười anh tuấn của mình lần nữa.

Linh Lung nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, lạnh như băng mà nói ra: "Anh sẽ vì chuyện này trả giá thật lớn. Tiểu Dã Kien Hùng, tôi sẽ không bỏ qua cho anh."

Tiểu Dã sùng sốt một chút, thật không nghĩ tới phản ứng của cô lại là tỉnh táo như thế, "Thượng Quan Linh Lung, em thật là người phụ nữ hoàn toàn khác, nhưng nếu không phải là em cự tuyệt tôi, nói không chừng tôi không cần dùng cái này..." Hắn chưa có nói xong, lại ngậm miệng khi thấy ánh mắt hung ác của Linh Lung. Áo nào mình lại bị một phụ nữ tay không tác sát hù ngã, hắn đột nhiên tiến lên bắt bả vai Linh Lung mà lay động cô, "Đừng tưởng rằng em có thể hù được tôi! Em đi cáo tôi à! Đến lúc đó chỉ cần tin tức đăng lên là có thể chìm chết em, xem hai chúng ta ai có thể chống lâu hơn!"

Hắn buông cô ra, phát giác lực thuốc không có suy yếu mà Linh Lung không chút nỗ lực nào phản kháng, nhưng cô chỉ là theo dõi hắn, giống như muốn đem mặt của hắn khắc vào trong đầu của cô. Trong ánh mắt kiên cường của cô có hận ý mãnh liệt bao phủ mình, khiến cho cả người Tiểu Dã sợ run.

"Thượng Quan Ngự Quân sẽ không bỏ qua cho anh." Cô nhẹ nhàng nói, "Hắn sẽ không bỏ qua cho anh, tôi cũng sẽ không."

"Em cho rằng hắn thật sự quan tâm em? Nếu quả như thật sự quan tâm em cần gì phải để cho người mới như em đón tiếp tôi? Tôi đã sớm điều tra, em căn bản không phải em gái ruột thịt của hắn, chẳng qua là con riêng của nhà Thượng Quan, lần này cho em đi đến là để cho tôi hưởng dụng, dùng để củng cố tập đoàn nghiệp vụ tương lai lui tới cùng Tiểu Dã, khai thác thị trường Nhật Bản. Hắn phải suy tính chu đáo như vậy, tôi dĩ nhiên không thể hủy bỏ phần đại lễ này, không phải sao? Không phải vậy... Trừ cái này, em còn có thể có chỗ lợi gì?"

Linh Lung biết Tiểu Dã chẳng qua là đang sắp xếp chuyện xưa, nhưng mà lời của hắn vẫn làm cho cô đột nhiên run lên. Có sao? Thượng Quan Ngự Quân thật sự là đưa mình đi ra ngoài làm thành lễ vật sao? Với dã tâm của hắn, với lãnh khốc vô tình của hắn... Hắn sẽ sao?

Tiểu Dã nhìn ra được lời của mình có tác dụng, ngồi ở bên người cô, ánh mắt vô sỉ mà quan sát thân thể phơi bày của cô, "Tôi vốn cho là thân thể xinh đẹp như vậy, hắn đã hưởng dụng trước qua rồi..."

Lời của hắn vẫn chưa nói hết, cửa phòng liền bị "Phanh" đùng vỡ. Dạ Đồng tiến vào trước, nhìn thấy Linh Lung trần truồng đầu tiên là ngẩn ra, ngay sau đó tiến lên một phen níu sau cổ Tiểu Dã, cho một đá vào dưới háng hắn. Tiểu Dã còn chưa phản ứng kịp liền gào khóc mà lăn lộn trên mặt đất. Không đợi hắn đứng lên, Dạ Đồng đã bắt hắn đứng lên cho mấy đấm vào mặt lần nữa.

Không để ý đến hỗn loạn trong phòng, Linh Lung nhìn lại cửa, nhìn thấy Thượng Quan Ngự Quân chậm rãi đi vào. Hắn quan sát Linh Lung, nước xoáy trong con ngươi đen tối càng ngày càng sâu. Linh Lung cố sức mà cắn môi dưới. Cố gắng muốn nâng cánh tay lên lấy đồ che kín mình, si nhục khiến cho cô hận không thể chết dưới ánh mắt của hắn.

Tại sao? Tại sao phải để cho hắn nhìn thấy dáng vẻ chật vật không có chút nào che giấu của mình như vậy?

Nước mắt rốt cục đột phá phòng tuyến mà chảy xuống hốc mắt, hận ý của cô giờ phút này cũng ầm ầm rơi xuống. Cô thật muốn bốc hơi đi từ trong không khí.

Lúc này, một cái mền màu trắng bao cô lại, Linh Lung đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy một cánh tay cường tráng từ cổ của cô đưa qua, Thượng Quan Ngự Quân bế cô lên, lúc ánh mắt nhìn thấy vết máu trên giường bỗng dưng cuồng nộ, lại miễn cưỡng mà đè nén xuống.

"Không cho khóc." Thanh âm của hắn âm trầm đè nén đến cơ hồ khiến cho cô cảm thấy sợ hãi, vậy mà tức giận chạy lên sống lưng của Linh Lung. Tại sao hắn! Hắn dựa vào cái gì ra lệnh cho mình! Nhưng mà chính là chỗ tức giận này đè nén xuống đau khổ của cô. Cô nhắm mắt lại, nước mắt chứa đầy trong hốc mắt chậm rãi chảy xuống. Thượng Quan Ngự Quân nhìn thấy hai hàng nước mắt kia chảy xuống, trái tim đột nhiên lại kéo, bóp thật căng thẳng cứng ngắc. Thượng Quan Ngự Quân vốn cũng không phải là người cảm xúc, lúc hắn cuồng nộ, ngược lại sẽ càng thêm trầm thấp lạnh như băng, nhưng không khí chung quanh lại kịch liệt bắt lửa. Cho nên, trước khi tất cả mọi người có thể nhìn ra hắn không hề che tâm tình của mình thế nào, hắn đã không nói gì mang cô rời đi.

Nhưng mà, Tiểu Dã Kiện Hùng sẽ trả giá thật lớn...

Bên trong phòng âm u, Thượng Quan Ngự Quân đặt Linh Lung ở trên giường của cô, "Anh đi gọi thím Trữ lên giúp em."

"Không cần." Linh Lung từ từ khôi phục thể lực mặc dù cảm thấy cả người suy yếu, nhưng vẫn nâng cao lưng ngồi dậy, "Không cần thím Trữ, tôi có thể tự mình làm."

Trong bóng tối, Thượng Quan Ngự Quân yên lặng đứng ở trước giường cô ngưng mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô thật lâu, tựa hồ muốn nói gì lại không nói ra. Trầm mặc xoay người, hắn đi tới cửa, "Vây em nghỉ ngơi đi. Ngày mai không cần đi làm."

Linh Lung theo dõi bóng lưng của hắn, bỗng nhiên lên tiếng: "Lúc trước, anh biết Tiểu Dã Kiện Hùng sao?" Thanh âm của cô quá mức trong trẻo lạnh lùng bình tĩnh, ở trong không gian yên tĩnh vọng về, rõ ràng như nước.

"Em đang hoài nghi anh?" Thượng Quan Ngự Quân xoay người, đôi môi khóa chặt, trong bóng tối trong mắt lóe ra ánh sáng, khiến cho Linh Lung nhìn không hiểu ánh mắt phức tạp của hắn.

"Anh cứ nói đi?" Một tay cô nắm cái mền kéo lên, ánh mắt tìm kiếm bức tường về hắn, không có nửa điểm thối lui, "Anh sẽ xem tôi như quà tặng cho bạn anh trên phương diện làm ăn sao?"

Hắn không có đáp lời, ánh mắt cũng không có bởi vì giọng của cô hoài nghi mà có dao động.

Tại sao không giải thích chứ?

Khuôn mặt lạnh như băng như vậy, môi khóa chặt như vậy, tròng mắt sâu xa như vậy, tất cả tất cả từ từ mơ hồ ở trong mắt Linh Lung. Đang đối mặt, Linh Lung bỗng dưng mềm yếu rồi, cô cảm giác mình có chút hôn mê, vội vàng kêu hắn: "Không cần nói!" Cô níu lấy khăn trải giường. "Anh không cần trả lời... Mối đi ra ngoài, để cho tôi một mình yên lặng." Nói xong lời cuối cùng, cô cơ hồ không có khí lực phát ra thanh âm.

Thượng Quan Ngự Quân quả nhiên không trả lời, thẳng tắp đi ra gian phòng của cô.

Linh Lung tay run run, cõ xuống cái mền bọc mình, yếu đuối mà đi vào trong phòng tắm. Mở nước nóng ra, cô ngồi ở ven bồn tắm mà yên lặng nhìn nước chảy ào ào cuốn thành nước xoáy nhỏ.

Nước rơi xuống ở trong bồn tắm, hóa thành vô hình. Linh Lung mờ mịt. Cô không biết tại sao mình không dám nghe đến đáp án của hắn. Cô thậm chí không biết khi nhìn thấy tâm mắt hắn không hề dao động chút nào, trong lòng lại vì cái gì mà bị ai và tức giận. Linh Lung đột nhiên cảm giác được mình giống như là một con kén vĩnh viễn không thể phá kén ra, chỉ có thể bị người đàn ông này nhốt đến hít thở không thông mới thôi...

Thượng Quan Ngự Quân đứng ngoài cửa cứng ngắc, mặc dù bên tai vang thanh âm nước chảy, nhưng mà hắn vẫn có thể phân biệt trong đó xen lẫn giọng khóc nhỏ sột sùi.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Một tuần trôi qua rất nhanh, Linh Lung không đi làm, ở nhà suốt một tuần. Cuộc sống nhàn tản mỗi ngày khiến rốt cục cô có thể nghỉ ngơi giữa công việc bộn bề. Cô cố gắng không để cho mình hồi tưởng tình cảnh ngày đó, nhưng bóng ma bị cưỡng đạo lại hiện lên, có lúc cô mất ngủ suốt đêm, khua rít ngực cùng lửa giận ở trong thân thể của cô toát loạn, khiến cô nhảy xuống giường, chạy vào trong phòng tắm dùng nước lạnh dội lên đầu, lợi dụng sự kích thích lạnh như băng khiến mình không trầm luân trong trí nhớ đen tối đó. May mắn duy nhất của cô là cả trong quá trình mình hôn mê. Linh Lung không phải là nữ nhân yếu mềm, cô hiểu được cái gì nên quên và kiên cường.

Trong lúc này, cô rất ít khi nhìn thấy Thượng Quan Ngự Quân, cho dù là nhìn thấy mấy lần cũng chỉ nhìn thấy hần bận rộn. Không biết có phải công ty xảy ra chuyện gì hay không? Mặc dù tò mò, Linh Lung cũng không hỏi, cô không biết nên đối mặt với hần như thế nào.

Hôm nay là sinh nhật 30 tuổi của Thượng Quan Ngự Quân, hần phá lệ quyết định ăn mừng, thậm chí mời không ít tân khách, còn bảo cô chuẩn bị quần áo thật đẹp, buổi tối đi với hần. Trên giường có một bộ lễ phục, giống như trước kia hần đã từng chọn.

Cô thích nhất màu hoa hồng tươi vì nó làm nổi bật khuôn mặt của cô, cô đi tới trước gương lớn, cởi toàn bộ quần áo trên người, mặc bộ lễ phục. Lễ phục tinh xảo ôm trọn bộ ngực của cô, lộ ra một phần thân thể cùng các đường cong mê người, cuối cùng cố định ở gáy, phía sau lễ phục hoàn toàn phơi bày mãi cả lưng cho đến hông mới thôi, vài hơi rú xuống ôm chặt hai bắp đùi hơi nhỏ, kín đáo phơi bày ra cặp hông mỹ lệ của người con gái, cuối cùng xòe ra từ phần bắp chân giống như cánh hoa, cắt thành hình nửa vòng tròn trải dài trên mặt đất.

Linh Lung nheo mắt lại, nhìn mình trong gương, bản thân quyến rũ như vậy khiến cô sửng sốt. Cô biết đáng người mình không tệ, nhưng không biết bộ y phục này lại khiến cho thân hình của mình mê người như vậy, hấp dẫn và cũng thật cao quý. Hần xác định muốn cho mình đi ra ngoài với bộ dạng như vậy sao?

Nếu hần muốn, cô cũng không sao. Cô buông tóc xuống, che kín phần lớn lưng trần, phải để ý kỹ chỗ hở ra khi cô buông tóc xuống mới có thể nhìn thấy làn da. Giày cao gót cũng cùng màu, cô đeo đồ trang sức màu hồng nhạt trang nhã, rồi khỏi phòng.

Lầu dưới nơi tân khách gặp gỡ. Dòng họ Thượng Quan rất ít khi công khai gặp gỡ, tân khách đều là người quan trọng. Linh Lung chậm chạp đi xuống thang, nhìn kỹ từng khuôn mặt ở lầu dưới, Thượng Quan Ngự Quân cũng không có ở đó.

Linh Lung vừa xuất hiện ở trên bậc thang, rất nhiều người đứng ở lầu dưới đã chú ý tới cô. Rất nhanh lại yên tĩnh, cô nghe giọng hàn huyên.

"Cô ta là ai?"

"Cô chưa nghe nói qua sao? Thiên kim nhà Thượng Quan, Thượng Quan Linh Lung!"

"Phải không? Nhiều năm như vậy cũng chưa nghe về cô ta?"

"Cô ta không phải là em gái của Thượng Quan tiên sinh, nghe nói là người thừa kế..."

"Nhưng cô ta còn có cổ phần của tập đoàn Thượng Quan..."

Thượng Quan Linh Lung mặt không đổi, đối với những lời nói này cũng không có phản ứng. Cô thông dong xuống lầu, cầm một ly rượu sâm banh từ khay của người hầu bàn bên cạnh đi tới trước cửa sổ yên lặng đứng.

Sau lưng, một âm thanh quen thuộc truyền đến: "Linh Lung..."

Linh Lung bỗng nhiên xoay người, tóc đen ở sau lưng cô thoáng vẽ ra một hình vòng cung, "Kiến Vũ!"

Kiến Vũ mặc áo đuôi tôm đen, dáng vẻ càng chín chắn, trên mặt của hần tràn đầy kích động cùng yêu thương, nhìn người con gái mình yêu mến, giọng nói của hần run rẩy: "Em khỏe không?"

Linh Lung tha thiết nhìn người con trai cùng mình vượt qua bốn năm vui sướng nhất cuộc đời, nước mắt tuôn ra, cô kích động ôm lấy hần, "Em không khỏe... Em thật sự không khỏe!" Cô vui mất vào ngực Kiến Vũ, mặc kệ trang điểm của mình có thể lem ra hay không.

Kiến Vũ ôm chặt hơn, nói bên tai cô: "Anh rất nhớ em... Anh thật sự rất nhớ em."

"Em cũng vậy." Linh Lung nghẹn ngào trả lời, "Em thật nhớ cuộc sống trước kia."

Kể từ khi cô dọn đến nhà Thượng Quan, cô cùng Kiến Vũ liên lạc cũng ngày càng ít, công việc của cô bận rộn, dường như mỗi lần hẹn lại có việc mới, có lúc bọn họ cách mấy tuần mới gặp một lần. Nhất là mấy tuần lễ này, cô sống một ngày như bằng một năm, gặp lại Kiến Vũ mới biết cô thật sự rất muốn gặp mấy người bạn tốt.

"Em gầy." Kiến Vũ đau lòng vuốt ve khuôn mặt của cô, "Chuyện gì xảy ra, tại sao em lại tiêu tụy như vậy?"

Linh Lung đứng lên, chớp mắt không nhìn hần, "Không có, chẳng qua là công việc bận rộn một chút."

"Hắn làm khó em?"

Linh Lung biết hắn chỉ là Thượng Quan Ngự Quân, liền vội vàng lắc đầu, "Không có, anh ấy không có cố ý làm khó em." Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt vẫn còn ngập nước mắt nước mắt cười hỏi hắn: "Còn anh? Anh có khỏe không?"

Kiến Vũ bắt đầu dĩ cười một tiếng, "Cha để anh tiếp quản công ty, tất cả vừa mới bắt đầu, còn có chút không quen."

"Phải không? Như vậy rất tốt, cho nên anh mới đến tham gia yến hội lần này sao?"

"Không phải vậy" Kiến Vũ nghiêm túc nhìn Linh Lung, "Anh tới là hy vọng có thể trông thấy em."

Bỗng dưng im lặng một hồi, Linh Lung luống cuống nhìn hắn, Kiến Vũ cũng kiên định không dời đi tầm mắt. Rốt cục, Linh Lung nhẹ nhàng mở miệng: "Kiến Vũ, đừng đợi em nữa, em trốn không thoát lòng bàn tay của hắn..."

"Để cho anh chờ em, Linh Lung, anh cam tâm tình nguyện." Đôi mắt của Kiến Vũ vừa thâm tình lại kiên định khiến cho Linh Lung cảm động đến muốn khóc.

"Anh... Tại sao luôn đối xử tốt với em như vậy?" Cô vừa khóc vừa cười "Em cảm thấy áy náy!"

Kiến Vũ thấy vẻ mặt cô như vậy, không muốn ép cô nữa, nói sang chuyện khác: "Trần Châu gần đây tốt nghiệp trường Khải Tâm, nghe nói làm việc ở hành lang triển lãm Văn Mộng"

"Phải không? Ngô Tân thì sao? Bọn họ hiện tại rốt cục không cần ở riêng nữa chứ?" Linh Lung nhớ tới cuộc sống mấy năm trước của bốn người không buồn không lo, không khỏi mỉm cười, trong nháy mắt cô đã gặp phải không ít chuyện, không còn là bé gái trước kia.

"Ừ. Hai người bọn họ hiện tại là vợ chồng ngọt ngào, Trần Châu đánh đá như vậy bị Ngô Tân làm cho ngoan ngoãn."

"Ha ha."

Kiến Vũ nhìn sàn nhảy một cái, mời Linh Lung: "Nể mặt không?" Hắn đưa tay đến trước mặt Linh Lung "Tiểu thư mê người?"

Linh Lung mỉm cười nắm bàn tay của hắn "Là vinh hạnh của em." Cô cũng trêu ghẹo, theo hắn đi vào sàn nhảy.

Hai người nhảy trong sàn nhảy trở thành tiêu điểm của mọi người, mà một màn bị Thượng Quan Ngự Quân ngồi trên lầu thu hết vào mắt.

Sau lưng, Dạ Đồng mặc lễ phục đen đứng.

"Đúng là một đôi..." Cô giống như vô ý nói, lại quan sát nét mặt của Thượng Quan Ngự Quân "Anh sẽ phản đối quan hệ của bọn họ sao?"

Trái ngược với sự huyền ảo dưới lầu, trên lầu lại yên lặng hiếm có, ánh đèn không thể chiếu thẳng đến đây, mặt Thượng Quan Ngự Quân ở trong bóng tối nhìn không rõ, chỉ có thể thấy hắn thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn chằm chằm vào màn nhảy tình.

Đột nhiên lầu dưới xôn xao, âm nhạc mới vừa kết thúc, Kiến Vũ ôm eo nghiêng về Linh Lung, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, một tay cô rủ xuống thấp, một tay để trên cổ Kiến Vũ, tóc đen như thác nước ở sau lưng của cô buông thả, khoe ra lưng trần mê người, dạ phục cao quý ở chân của cô cùng tản ra, vòng eo nhỏ khẽ xoay góc độ hoàn mỹ đến lạ lùng.

Dạ Đồng quan sát nét mặt Thượng Quan Ngự Quân, vẫn không nhìn ra hắn có bất kỳ dao động nào, vậy mà cô lại không phát giác hắn nắm thật chặt ly, chất lỏng màu đỏ sẫm ở trong đó hơi run động.

Đến gần nửa đêm, khách cũng từ từ rời đi, Kiến Vũ cũng phải rời đi. Linh Lung đi phía sau hắn, thất thần trở về đại sảnh lấy chút thức ăn lấp đầy dạ dày của mình. Cùng Kiến Vũ nói chuyện với nhau một đêm, cô cảm thấy mệt mỏi, cũng cần trở về phòng nghỉ ngơi.

Cô tùy tiện ăn ít thứ, chuẩn bị trở về đến phòng của mình, ai biết vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Dạ Đồng một thân đen đứng sau lưng cô, tựa hồ như có lời gì muốn nói với cô.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai nữ nhân nhìn thẳng vào mắt, nhưng không nói lời nào.

Bỗng dưng, Dạ Đồng phá vỡ trầm mặc: "Mình nghĩ mình nợ cậu một lời 'thật xin lỗi'."

"Tại sao?"

"Vốn là mình có thể cảnh cáo cậu, nhưng mình không có... Bởi vì một chút ích kỷ, mình không có." Cô nhìn thẳng Linh Lung, giọng nghe không ra có chút áy náy, ngược lại vô cùng nghiêm túc.

Một hồi lâu, Linh Lung rốt cục mở miệng: "Mình nhận lời xin lỗi của cậu. Chuyện này đã là quá khứ, mình đã quên mất, hi vọng cậu cũng có thể quên. Trừ lần đó ra, mình cũng cảm ơn cậu."

Dạ Đồng kinh ngạc nhưn mảy, Linh Lung không ôm hận đã nằm ngoài dự đoán của cô, cô còn nhớ rõ đêm đó bộ mặt khuất nhục của cô.

"Tại sao cảm kích mình?"

"Bởi vì cậu thay mình đánh đập chúng đó một trận." Linh Lung không chút do dự mắng ra thô tục, cùng hình tượng bây giờ của cô không giống chút nào.

Dạ Đồng luôn luôn lạnh như băng rốt cục cũng có vẻ tươi cười trên mặt, "Không cần cảm ơn." Cô nói, lại do dự một lát "Người cậu cần cảm ơn không phải mình, mà là Thượng Quan tiên sinh."

Nghe được tên của hắn, Linh Lung tự dưng chấn động, "Tại sao? Khi hắn coi mình như lễ vật xách đưa đi?"

"Cậu hiểu lầm ngài. Nhưng tất cả đều là ngài an bài, nếu không mình cùng tiên sinh cần gì xuất hiện ở nơi này? Từ đầu tới cuối mình đều nhìn nét mặt của hắn, ngài tuyệt đối không phải vì làm ăn mà đẩy cậu ra ngoài." Dạ Đồng nghiêm túc nhìn Linh Lung "Thượng Quan tiên sinh cũng không nhận ra Tiểu Dã. Hơn nữa ân oán lần này, hắn cũng đã thay cậu kết thúc. Tiểu Dã phá sản..."

"Cái gì?" Linh Lung tròn to hai mắt, "Làm sao có thể?"

Trên mặt Dạ Đồng xuất hiện nụ cười cao ngạo, "Một tuần lễ, chỉ một tuần lễ Thượng Quan tiên sinh đã đem tập đoàn Tiểu Dã thu mua, hóa giải sau đó bán đi. Từ đó Nhật Bản không còn tập đoàn Tiểu Dã. Về bản thân Tiểu Dã, hắn cũng đang ở Nhật Bản chịu án, Thượng Quan tiên sinh lật tẩy hắn, ít nhất mười năm lao ngục."

Linh Lung kinh ngạc. Âm thầm nhớ tới lời Tiểu Dã, từ đầu tới cuối Thượng Quan Ngự Quân cũng không có chứng thật, rõ ràng là mình ngu ngốc tin hắn, sau đó vì muốn trốn tránh mà nguyện không nhớ lại. Đúng! Nhưng nếu thật sự là Thượng Quan Ngự Quân muốn đem mình đưa ra ngoài, cần gì phải nửa đường ngăn cản? Đạo lý đơn giản như thế, Linh Lung không thể tin được mình lại coi thường! Nhớ lại chuyện một tuần lễ này hắn bận như vậy, thì ra là đang bận chuyện Tiểu Dã?

Chẳng qua là, tại sao hắn không chịu giải thích? Tại sao không phản bác lại lời cô nói?

Hơn nữa, Dạ Đồng không có lý do gì lừa cô...

Dạ Đồng không để ý đến cô, nhanh chóng thẳng bước rời đi, lúc hai người đi ngang qua nhau, thanh âm khàn khàn ở bên tai Linh Lung vọng về: "Lầy tập đoàn của Tiểu Dã phá sản để đổi lại việc hắn làm nhục cậu, cậu cũng có thể hài lòng..."

Hắn không có đưa mình cho Tiểu Dã! Lời nói của Dạ Đồng khiến tim Linh Lung đập mạnh. Linh Lung không biết mình trong lòng đột nhiên đau nhói rất cuộc là vì cái gì, cô chỉ là đột nhiên nắm váy lên, vội vàng chạy lên lầu, cô phải tìm được Thượng Quan Ngự Quân!

Đại sảnh lầu hai có ban công uốn lượn, có thể thẳng nhìn tới vườn hoa đẹp cùng cảnh thành thị đèn sáng rực rỡ. Linh Lung ở chỗ này tìm được Thượng Quan Ngự Quân như đang hòa vào trong bóng tối.

Cô bắt tri bắt giác khăn trương niu lấy váy mình, không biết tại sao trái tim sắp nhảy ra. Đứng ở phía sau hắn, cô nhẹ giọng hỏi: "Tiệc sinh nhật là do anh tổ chức, tại sao không thấy anh?"

"Mặc dù là sinh nhật của anh, nhưng yến hội lần này cũng không phải vì anh cử hành" Giọng nói chán nản của hắn sáp nhập vào bối cảnh, ở bên cạnh hắn tạo thành một không khí thần bí.

Linh Lung nghe không hiểu lời của hắn, cái gì gọi là "Không phải vì anh cử hành"? Yến hội vì người nào cử hành? Cô nhìn bóng lưng của hắn, hắn luôn kiên cường, Tây phục được may tinh xảo càng làm nổi bật sự cao ngạo của hắn. Vậy mà hôm nay bỗng nhiên, cô cảm thấy hắn vẫn rất cô độc.

Tốt nhất vẫn là nên thẳng thắn đi! Cô nghĩ, đi lên trước một bước nói: "Tại sao không giải thích cho em chuyện anh không đem em đưa cho Tiểu Dã?"

"Anh cho là em biết." Ngắn ngủn mấy chữ, hắn biện hộ hình như hơi keo kiệt. Hắn xoay người lại, lúc chuyển động thân thể chân đạp phải cái gì, phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Linh Lung định thần nhìn lại, mới nhìn rõ dưới chân hắn ly thủy tinh bể tan tành, màu rượu nho đỏ tươi vãi đầy mặt đất, lan tràn giống như... máu. Cô ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt huyền bí, bị dòng nước ứ ấm xoáy cuốn vào của hắn.

"Đúng... Thật xin lỗi, em không nên hoài nghi anh, tất cả đều là do ngu ngốc của em tạo thành." Cô bình tĩnh lại, lắc đầu một cái, hôm nay hắn có chút khác thường, trong đôi mắt lạnh khốc dường như tình cảm bị che giấu được thay thế. Không bình thường, hắn chưa bao giờ để lộ tâm tình ra ngoài.

"Vì sao nói xin lỗi? Chẳng lẽ... Em không hề hận anh nữa sao?" Âm điệu quý dị mang theo kỳ quái giễu cợt, đôi mắt không chớp khóa chặt trên đôi mắt cô, không để cho chút cảm xúc nào thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Hắn đứng ở nơi đó, áo bành tô màu đen áo sơ mi trắng bên trong phanh ra, lộ ra da thịt bên trong. Dường như hắn không cạo râu, chiếc cằm lởm chởm khiến cho cả người hắn có vẻ có chút... Chấn chường cùng tiều tụy.

Linh Lung chột lóe mắt

"Hận anh? Em không vì chuyện này hận anh."

"Anh nói là nhốt em, em vẫn không hận anh sao?"

Linh Lung ngạc nhiên, bởi vì hấn trực tiếp nói đến vấn đề này, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết trả lời như thế nào. Một hồi lâu, cô kiên định trả lời: "Em hận." Hai từ quyết liệt như vậy ở đêm tối gió lạnh phiêu đảng, nói xong Linh Lung tự dưng run rẩy, như có điểm không dám chắc nhìn Thượng Quan Ngự Quân tựa vào góc.

Ngoài dự tính của hấn, hấn cũng không tức giận với đáp án của cô, ngược lại tựa hồ thật cao hứng cười lớn. Tiếng cười của hấn vang vọng, nụ cười có mị lực. Nhưng Linh Lung chẳng những không yên tâm, ngược lại càng thêm kinh hoàng.

Mặc dù không dám nói mình hiểu hấn, nhưng qua nhiều năm như vậy đại khái cũng biết hấn rất bình tĩnh kiềm chế. Vậy mà cô chưa từng thấy hấn cười như vậy, vẻ mặt mang theo khoái cảm hủy diệt... Cô lùi lại một bước, thân thể biểu hiện ra cô sợ hãi. Liếc thấy động tác của cô, hấn mặt mỉm cười đi lên trước một bước

"Em có biết lễ phục này... Toàn bộ thế giới chỉ có một."

Hấn chuyển chủ đề ngoài dự tính khiến cho Linh Lung ngẩn ra, không có chút nào phòng bị nhìn hấn đi lên trước, thân thể cao lớn một cách tự nhiên khiến cô thấy có áp lực không thể nói rõ. Hấn dùng đầu một ngón tay thon dài khêu trên vải ở cổ cô, dùng ngón cái nhẹ nhàng ma sát, "Anh luôn luôn thích em mặc GUCCI, bởi vì GUCCI thiết kế đắt tiền mà hấp dẫn..." Hấn không chút kiêng kỵ quan sát Linh Lung run rẩy, "Em mặc... Quả nhiên vô cùng hấp dẫn." Thanh âm của hấn ở bên tai Linh Lung vang lên, không cần thận cảm cọ xát trên má mềm mại của cô, có không nói ra được nguy hiểm.

Hấn thế nào? Chưa từng cùng thân thể của hấn gần như vậy. Mùi của hấn, nhiệt độ của hấn, thanh âm thâm trầm chấn động của hấn ở trong không khí, tất cả đều khiến Linh Lung thất kinh nghĩ muốn đẩy ra hấn, lại bị hấn một tay bắt được cổ tay.

"Hôn anh." Hấn ra lệnh, trong con ngươi ngọn lửa tịch quyền nóng bỏng làm Linh Lung hoảng sợ.

Hấn nói gì? Hấn mới vừa nói cái gì? Cô kinh ngạc nhìn chằm chằm hấn đột nhiên nổi giận, hấn mới vừa rồi bảo cô hôn hấn? Cô cũng đẩy hấn sao?

Tại sao cô chỉ nghe trái tim của cô đập mãnh liệt!

"Hôn anh!" Hấn lắc cánh tay của cô, không biết từ đâu mà đến tức giận đã đạt đến điểm giới hạn.

"Không..."

Linh Lung suy yếu cực tuyệt Thượng Quan Ngự Quân. Nhiệt liệt ham muốn khiến lưỡi hấn không chút kiêng kỵ xâm nhập vào miệng của cô. Sự phản nộ của hấn thiêu đốt toàn thân Linh Lung, kinh ngạc không có phát giác hấn ôm qua hông của cô, một cái tay khác độc tài đỡ cô phơi bày lưng cảm cô của cô, không để cho cô lùi bước.

Lý trí của Linh Lung bị Thượng Quan Ngự Quân thiêu đốt hầu như không còn, cô muốn hấn! Không tự chủ được vươn cánh tay vòng quanh lồng ngực của hấn, cô bắt đầu quần quýt si mê đáp lại hấn, chỉ là một trong nháy mắt, khí lực toàn thân của cô liền bị hấn rút đi. Đem mình trọng tâm giao cho hấn, cô ngã cổ rên rỉ. Chợt hấn đưa tay ra, bá đạo ngăn chặn cô.

Trong phút chốc, Thượng Quan Ngự Quân đột nhiên đẩy cô ra, mang theo kích tình thờ gấp run rẩy bên tai Linh Lung, còn cô lại ngã nhào ở trên mặt đất giá lạnh. Chợt từ trong sự kích tình thanh tỉnh Linh Lung chỉ nhìn thấy vạt áo màu đen trước mặt mình chợt lóe, hấn rời đi.

Nước mắt xông lên hốc mắt, cô cảm thấy không thể tiếng nấc nghẹn ngào thoát ra. Một cánh tay kiên cường chống đỡ thân thể, cô cắn chặt răng không quay đầu lại nhìn bóng lưng hấn rời đi. Đợi đến khi một tiếng "phanh" đóng cửa dưới đại sảnh vang lên, cô mới sự chấp thuận khuất nhục nước mắt chảy ra ngoài. Có lẽ cái hôn thô lỗ của hấn đã khiến trái tim cô thức tỉnh. Linh Lung bị ai phát hiện, thật ra thì cô không hận hấn, trước đây thật lâu cũng không hận hấn...

Ở nơi xa trong đình viện, sắc mặt Dạ Đồng mờ nhạt, cô cầm chìa khóa xe trong tay lạnh lẽo run rẩy. Gió đêm tiêu điều lạnh lẽo nâng tóc của cô, bao phủ khuôn mặt bí ẩn của cô.

Vì sao lại mất khống chế như thế?

Thượng Quan Ngự Quân đứng ở cửa sổ phòng làm việc trước nhìn mặt trời mọc, cả đêm chưa ngủ đôi mắt thâm quầng nheo lại. Quay lưng lại, không nhìn tới ánh nắng mới lên, hấn u ám ngồi ở trên ghế làm việc hồi lâu.

Tại sao hấn lại hôn cô? Tại sao lại đẩy ra cô? Tại sao sau đó chặt vật chạy ra khỏi đại sảnh?

Trong đầu, tình cảm mãnh liệt không ngừng đánh thẳng vào lý trí của hấn khiến hấn tức giận. Thượng Quan Linh Lung, cô gái bình thường không nên để cho hấn chú ý mới đúng! Vậy mà... Nhớ lại trong đầu Thượng Quan Ngự Quân, thân hấn để cô tự do, sau đó lại tự tay phong sát tự do của cô. Cô một mực hỏi hấn nguyên nhân thực sự nhốt cô là gì, trên thực tế chính hấn cũng không biết. Trong đầu hấn lần thứ nhất không xác định được, còn có cảm giác không an toàn.

Cửa phòng làm việc có tiếng gõ vang lên, Thượng Quan Ngự Quân ngoài ý muốn liếc về hướng cửa, kinh ngạc nghĩ sớm như vậy người nào đã tới công ty.

"Vào đi."

Dạ Đồng từ từ đi vào, vẫn là bộ lễ phục đêm qua, nhìn ra được cả ngày và cả đêm hôm qua cô chưa có trở về.

"Em tới để chào tạm biệt." Thanh âm khàn khàn mang theo chút` tiêu điều, Dạ Đồng nhìn nam nhân trước mắt, nói ra câu mà vốn cho là cả đời cũng sẽ không nói.

"Tại sao." Giọng nói không có nghi vấn, Thượng Quan Ngự Quân đã sớm đoán được nguyên nhân, "Em đã nhìn thấy chuyện hôm qua?"

"Đúng vậy." Cho dù ở lúc này, Dạ Đồng vẫn ngẩng đầu thật cao, kiêu ngạo mà đứng nghiêm ở nơi này, không chịu biểu hiện sự đau lòng cùng quần bách.

Điểm này cô cùng Linh Lung rất giống nhau. Kiên cường không thỏa hiệp...

Đủ rồi! Thượng Quan Ngự Quân khiển trách việc mình đang thất thần.

"Nó không có nghĩa gì." Thanh âm hần không hề dao động nói, giống như nụ hơn cùng Linh Lung ngày hôm qua chỉ là ngoài ý muốn.

Dạ Đồng không trả lời, chẳng qua là cúi đầu, trên mặt thoáng qua nét cười "Cho dù là cái gì, hoặc không có nghĩa là gì, em đều phải rời đi."

Thượng Quan Ngự Quân điềm tĩnh nhìn cô một hồi lâu, "Ồ lại tập đoàn Thượng Quan.

Anh phái em đi Châu Âu."

Dạ Đồng tìm không ra chút đặc ý ở câu nói này, hoàn toàn là sự sắp xếp trên phương diện làm ăn, giống như hần không biết nguyên nhân mình rời đi.

Thật là một người đàn ông vô tình! Dạ Đồng chưa xốt cười, bất đắc dĩ như nhìn thấy hần lãnh khốc cũng cười nhạo mình cuồng dại. Nhưng dù sao cô cũng là một nữ nhân thông minh, hiểu được rằng buông tha chính là tốt nhất.

"Được, em muốn đi lập tức." Kết thúc tình yêu không có kết cục tốt, cô có thể lý trí nhìn nam nhân cao ngạo này lần nữa.

Thượng Quan Ngự Quân gỡ những thứ gì đó ở trên máy tính, nói với cô: "Hai giờ sau máy bay cất cánh, đến Paris tự nhiên sẽ có người tiếp đãi em."

Đã nhanh như vậy, Dạ Đồng liếc mắt nhìn trên tường. Minh sẽ không bao giờ chờ đợi hần mỗi ngày nữa, bắt đầu một ngày làm việc... Qua nhiều năm như vậy, cuộc sống ở bên cạnh hần sẽ phải thay đổi.

Cô lắc đầu một cái, một tay lau sạch nước mắt ở bên tóc, nhàn nhạt đối với hần nói: "Trước khi đi, không có một nụ hôn từ biệt sao?"

Thượng Quan Ngự Quân đưa mắt nhìn cô thật lâu, rốt cục đứng lên, đi tới bên cạnh cô. Hai tay mơn trớn hông của cô, hần nhẹ nhàng ở bên tai cô nói: "Cám ơn tất cả những gì em đã làm, mặc dù anh không yêu em." Sau đó hần hôn cô.

Nước mắt rốt cục trượt xuống gương mặt, môi lạnh như băng! Không giống như kích tình hôm qua bên cạnh Linh Lung, cũng không có xâm nhập, hần lãnh đạm kêu gọi môi nhẹ mà mỏng trên môi mình, chỉ trong thời gian rất nhanh ma sát rồi rời đi. Cô tròn tròn mắt nhìn khuôn mặt tuấn mĩ ở sát của hần, sau đó rời đi, rốt cục mỉm cười thỏa mãn.

"Tạm biệt." Cô làm cuối cùng đạo biệt, xoay đầu lại nhìn thấy Thượng Quan Linh Lung đứng bên ngoài cửa.

"A... Thật xin lỗi!" Linh Lung kinh ngạc nhìn Dạ Đồng cùng xoay đầu lại thấy Thượng Quan Ngự Quân, sau đó cuống quýt xoay người rời đi.

Dạ Đồng quan sát Thượng Quan Ngự Quân một cái, tầm mắt của hần không chút do dự theo Linh Lung đi, bỗng nhiên trong mắt nổi lên sự chán nản, cô mỉm cười môi tự nhủ đây chính là đáp án tốt nhất. Buông tay đi! Cô rốt cục cảm thấy trên người nhẹ nhõm hơn, dứt khoát kiên quyết đi ra khỏi phòng làm việc của hần.

Bên trong phòng giải khát, Linh Lung không phải là làm rơi đường thì cũng là làm đổ sữa tươi. Cô kinh ngạc nhìn tay phải run rẩy của mình, hung hăng dùng tay trái đè xuống. Gắng giữ tỉnh táo! Cô bưng cả phê, đẩy cửa phòng làm việc của Thượng Quan Ngự Quân, đem cả phê đặt ở trên bàn của hần.

"Tổng giám đốc, cà phê." Rất tốt, thanh âm rất vững vàng, Linh Lung thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng xoay người chạy ra ngoài.

"Chờ chút." Thượng Quan Ngự Quân ngẩng đầu, giọng uyển nhược giống như chuyện ngày hôm qua căn bản không có phát sinh, ánh mắt lại không có coi thường cô sắc mặt tái nhợt, "Vĩnh viễn đừng tưởng rằng anh sẽ yêu em."

Lời nói vô tình lạnh như băng khiến cho Linh Lung đang cố gắng không chế mình đột nhiên chấn động, thân thể run rẩy giống như lá mùa thu rụng. Sắc mặt của cô càng thêm tái nhợt, một lúc lâu, cô mới miễn cưỡng mỉm cười, nhẹ nói: "Em hiểu."

Nói xong, cô từng bước từng bước đi ra khỏi phòng làm việc của hần.

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Linh Lung đang làm việc nhận được điện thoại khẩn cấp của bệnh viện vội vàng chạy tới bệnh viện, lúc đấy bác sĩ đã lo lắng đứng ở ngoài bệnh viện.

"Thượng Quan tiểu thư!" Nhìn thấy Linh Lung chạy vào bệnh viện, hân lập tức lớn tiếng kêu.

"Mẹ tôi sao rồi?" Cô thờ không ra hơi hỏi,

"Bà tỉnh lúc nào?"

"Nửa giờ trước, một y tá phát hiện."

"Bây giờ thì sao?" Cô vội vã theo sát bác sĩ ở hành lang đi.

"Thượng Quan phu nhân đã hoàn toàn khôi phục thần chí... Nhưng mà..."

Linh Lung không có nghe thấy câu "Nhưng mà" của bác sĩ, không thể chờ đợi muốn đi vào phòng bệnh, lại bị bác sĩ kéo lại.

"Thượng Quan tiểu thư!" Bác sĩ nghiêm túc nhìn chăm chăm cô, "Có một số việc cô nhất định phải biết!"

Phát hiện ánh mắt nghiêm túc của hân, trong lòng Thượng Quan Linh Lung dâng lên cảm giác xấu.

"Mấy năm qua thân thể của lệnh đường... rất tệ. Phần lớn các cơ quan cũng đã suy kiệt, nhất là tim... Nếu như bất tỉnh, thân thể sẽ tổn hại không lớn, cũng có thể chống đỡ mấy tháng. Hiện tại đột nhiên tỉnh lại... là hồi quang phản chiếu." [Người sắp chết tự dụng tình táo...]

"Tại sao... Tại sao không có ai nói cho tôi biết?" Linh Lung đôi môi run rẩy "Bà vừa mới vừa tỉnh lại! Tại sao có thể nói là hồi quang phản chiếu?"

"Chúng ta đã nói với Thượng Quan tiên sinh, ngài không có nói cho cô biết có lẽ là không muốn cô lo lắng."

"Mẹ tôi... Bà còn bao lâu?"

"Nếu như có thể chống đỡ qua hôm nay, chính là kỳ tích."

Linh Lung nuốt ngược, không thể tin được tin vui mới nhận là điềm báo bi kịch. Cô tái mặt, không để ý tới bác sĩ sau lưng, đi vào phòng bệnh.

Đã lâu mới gặp lại mẹ, trong lòng Linh Lung không khỏi dâng lên đau thương.

Nhưng nhìn mẹ gầy gò tinh thần rất tốt, Linh Lung cố nở nụ cười, "Mẹ." Cô nhẹ giọng gọi.

Khúc Nghiên ngồi ở trên giường từ từ xoay đầu lại, nhìn thấy con gái của mình, yếu ớt mỉm cười, "Linh Lung, con tới rồi?"

Linh Lung ngồi ở bên giường, nhìn, "Thật không ngờ rằng, khi tỉnh lại con đã lớn như vậy." Cô nhìn Linh Lung từ đầu đến chân một lượt, trong tròng mắt lộ ra khen ngợi, "Xem con ăn mặc, thật là thành thực rất nhiều. Bây giờ đang làm việc ở đâu?"

Linh Lung không muốn nói cho mẹ, nhưng cũng không muốn nói dối bà, chỉ có thể nói: "Tập đoàn Thượng Quan, con là phụ tá Thượng Quan Ngự Quân."

Khuôn mặt tươi cười của Khúc Nghiên lập tức âm trầm xuống, lo lắng hỏi: "Tập đoàn? Thượng Quan Tại sao muốn đợi tại bên cạnh hân? Là con muốn đi?"

"Không phải là... Bởi vì không có tìm được việc khác, cho nên phải đi thay anh ấy làm chút chuyện vặt." Linh Lung không có nhìn mẹ, sợ cô biết mình nói dối.

Quả nhiên Khúc Nghiên không có hỏi nữa, chẳng qua chân thành nói: "Lúc gả cho Thượng Quan Tấn, mẹ đã biết ông ấy là người không có cảm tình. Con cũng biết vợ trước của ông ấy là một cô gái tương đối xinh đẹp, gả cho ông ấy mặc dù đám cưới chính trị cũng là thật sự thương ông ấy. Mẹ đã thấy hình của bà ấy, bà ấy... là một nữ nhân khiến cho người khác không thể không yêu. Nhưng ngay cả nữ nhân như vậy cũng không làm Thượng Quan Tấn rung động. Mà Thượng Quan Ngự Quân chính là bán sao của cha nó." Cô nhìn chăm chú vào Linh Lung, khiến Linh Lung lo sợ không yên cúi đầu.

"Mẹ, con đưa mẹ ra ngoài đi dạo? Bên ngoài ánh mặt trời tốt cho sức khỏe của mẹ."

"Được." Khúc Nghiên mỉm cười gật đầu.

Hai mẹ con ở trong vườn hoa ngoài bệnh viện đi lại, nói chuyện riêng tư. Chỉ một giờ sau, Khúc Nghiên đã kiệt sức, sắc mặt tái nhợt giống như giấy, hô

hấp cũng càng ngày càng nhanh gấp rút.

Tâm Linh Lung trùng xuống, biết giới hạn của mẹ đã nhanh đến. Nén lệ nước, cô đề nghị trở về, không để cho mẹ nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Đờ mẹ lên giường, nghe giọng cô ngày càng yếu ớt, Linh Lung vội vàng đứng lên muốn đi tìm bác sĩ, lại bị Khúc Nghiên ngăn lại, "Linh Lung, ngồi xuống nghe mẹ nói mấy lời cuối."

"Mẹ! Mẹ đừng nói gì! Con lập tức đi tìm bác sĩ."

"Chớ đi. Tự mẹ cũng biết, thân thể của mẹ đã không được. Nhưng mẹ có mấy lời..." Bà thờ dốc nói tiếp, "Có mấy lời mẹ muốn nói cho con biết."

Linh Lung an tĩnh ngồi xuống, "Mẹ muốn nói gì? Con nghe đây"

Tay Khúc Nghiên run rẩy sờ lên má của Linh Lung, nước mắt của cô rơi xuống, an ủi nói: "Cha con cũng giống con, có một ánh mắt sắc lạnh, thanh cao vô cùng"

Linh Lung sững sốt, đây là lần đầu mẹ nhắc tới cha.

"Ông là hoạ sĩ tài hoa đầy, lúc mẹ gặp ông, là bị va vào nhau. Chúng ta ở bên nhau, cha mẹ của mẹ không đồng ý, nhưng mẹ chỉ cần ở bên hấn. Sau khi rời khỏi nhà, cuộc sống của chúng ta rất khổ sở, dưới áp lực của cùi gạo dầu muối tình yêu thật sự là không có ý nghĩa. Vốn cuộc sống đã túng quẫn, mẹ lại mang thai con... Cha con nghe tin này, ngày hôm sau đã bỏ đi... Không trở lại..."

"Đừng nói nữa! Mẹ, mẹ không cần nói nữa." Linh Lung nhắm mắt lại.

"Mẹ bỏ mặc con nhiều năm như vậy, con hận mẹ không?" Khúc Nghiên rung rung nhìn Linh Lung.

"Không hận." Linh Lung lắc đầu, "Con không hận mẹ."

"Con gái, mẹ muốn để con gả cho người có tiền, không riêng gì bởi vì tiền. Tình yêu... rất hư ảo, trên thế giới không có mấy nam nhân tốt... có thể thật lòng với nữ nhân." Ánh mắt Khúc Nghiên chậm rãi nhắm lại, tựa hồ không có sức mở ra.

"Mẹ!" Linh Lung ý thức được mẹ cô sắp chết, muốn lay tỉnh, "Mẹ, mẹ tỉnh lại đi!"

"Chớ yêu nam nhân, Linh Lung, một khi con yêu hấn thật lòng... Hấn sẽ coi như giấy cũ... rồi bỏ con..." Khúc Nghiên cuối cùng vẫn lẩm bầm nói, "Chớ yêu nam nhân, không được yêu người nào thật lòng..."

Linh Lung nhìn sinh mạng mẹ chết dần, những lời cuối của Khúc Nghiên nhàn nhạt phiêu ở trong không khí. Đột nhiên, Linh Lung cảm thấy mẹ cũng là người phụ nữ đáng thương, mà mình... từ từ đi theo gót chân bà...

Không biết là vì bi ai của mẹ, vẫn là vì bi ai của mình, Linh Lung đột nhiên muốn khóc lớn lên. Vậy mà cô hung hăng nắm tay lại, không để không cho tình cảm của mình bộc phát ra ngoài. Cô cảm giác mình yếu tới mức muốn té xỉu.

Không thể khóc!

Chợt đứng lên, cô lấy tay đập vào mặt, không để cho vẻ mặt của mình lộ ra ngoài.

Không được yêu người nào thật lòng..

Nhưng là, cô thật lòng đã không có ở đây trên người mình...

Đừng tưởng rằng tôi sẽ yêu em...

Cô hiểu, cô vẫn luôn hiểu, hấn sẽ không yêu cô!

Trong lúc đó, lời của mình, lời của mẹ, lời của Thượng Quan Ngự Quân đồng thời ở bên tai vang lên. Một giây sau, cô cứ như vậy té xỉu.

Đứng trên hành lang Thượng Quan Ngự Quân thấy được tất cả những biểu hiện của cô, lúc cô té xỉu sắp ngã xuống đất, hấn đỡ cô, bỗng nhiên đem phiền não của mình quên đi. Nhìn cô mặt không có chút cảm xúc nào, hấn đột nhiên muốn quát lên với cô, để cho cô đem tình cảm chân thật của mình bộc phát ra ngoài, hấn nhìn phát ngán khuôn mặt kiên cường của cô rồi!

Linh Lung chậm chạp mở mắt, trong bóng tối trần nhà như xoay vòng trên đỉnh đầu, đã là ban đêm phải không? Muốn cố gắng ngồi dậy, cô lại phát hiện mình ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không có sức làm.

Vẫn không nhúc nhích được, Linh Lung cứ như vậy nằm ở trên giường. Lần đầu tiên trong đời, Linh Lung quyết định hảo hảo mà nhìn lại mình, nghiêm túc phân tích rốt cuộc cô là người như thế nào!

Cô vẫn là người rất tinh táo, tự cho là trưởng thành sớm, lòng đã sớm nhìn thấy thực chất của gia đình giàu có. Từ mười tám tuổi, cô vẫn muốn chạy ra khỏi con ác mộng này, muốn sống cuộc sống đơn thuần bình thường. Cô không hiểu, nguyện vọng đơn giản như thế tại sao không thể thực hiện. Bốn

năm trước, cô còn nhớ rõ ở trong xe Thượng Quan Ngự Quân giúp cô rời đi, lúc ấy người đó cũng không phải là người lãnh khốc, mặc dù đối với mẹ con các cô vô cùng lãnh đạm, lại chưa từng làm khó các cô.

Đã từng, cô đã từng cảm kích Thượng Quan Ngự Quân.

Vậy mà, cô không hiểu, cô không hiểu hẳn bây giờ tại sao muốn trăm phương ngàn kế trói buộc cô trong căn nhà này. Đây đối với hẳn có ích lợi gì? Cô cũng không xinh đẹp, cũng không phải là nhân tài thương mại, hơn chưa nói tới việc hẳn luôn uy hiếp, tại sao muốn đem cô trói buộc? Mà trong mấy năm này, tình cảm của cô dành cho Thượng Quan Ngự Quân rốt cuộc là tình cảm gì?

Cô phải hận hẳn! Cô phải ghét hẳn! Ngay khi hẳn dùng thủ đoạn hèn hạ, trong ánh mắt của hẳn, ánh mắt ngạo mạn của người đàn ông đã hoàn toàn chinh phục cô. Mặc dù biết hẳn không có tình cảm, cũng biết mình ngàn không nên vạn không nên, lại cứ giao trái tim của mình cho hẳn như vậy. Nếu như không phải nhờ nụ hôn kia của hẳn, cô cũng không biết tình cảm của mình.

Một tiếng khó thút thút phát ra từ trong miệng cô.

Cô, từ khi bị hẳn nhốt, biến thành mình tự nhốt mình.

"Em đã tỉnh?" Giọng thâm trầm như đêm bỗng nhiên vang lên.

Linh Lung cả kinh, ngồi dậy, "Tại sao anh lại ở chỗ này?" Lúc này cô mới phát hiện người ngồi ở trên ghế sa lon cạnh mép giường là Thượng Quan Ngự Quân.

Thượng Quan Ngự Quân nhìn chăm chăm khuôn mặt gầy đi của cô, âm trầm hỏi: "Tại sao khóc? Mẹ cùng em không có tình cảm gì cơ mà." Trong đêm tối yên tĩnh, đôi mắt của hẳn lóe ra ánh sáng thần bí.

Linh Lung mỉm cười, "Em không phải khóc vì mẹ, em khóc cho mình."

Hắn nhú mày, không hiểu lời của cô. Nhưng mà hẳn như thế nào lại hiểu đây? Linh Lung cười đôi chủ đề.

"Mẹ vừa mất, tài sản của cô... Cũng chính là 10% cổ phần cũng thành của anh."

"Anh cho rằng có thể kiềm chế em?"

Ai! Tại sao tâm tư của hẳn vĩnh viễn đều là nhảy bén như vậy, cô có lý do gì uy hiếp hẳn? Cô đối với tiền tài địa vị lạnh nhạt, chẳng lẽ hẳn vẫn không rõ?

"Không có, nhưng là... Nếu như em đem cổ phiếu cho anh, anh sẽ thấy không có lý do giữ em lại." Linh Lung theo dõi hẳn, muốn biết phản ứng của hẳn, mà hẳn chỉ đứng lên, đi tới cửa sổ trước mặt nhìn ngoài cửa sổ, lạnh nhạt gật đầu, "Không sai." Hai từ nhẹ nhàng, ở trong lòng hai người đều gây chấn động không lớn không nhỏ.

Linh Lung chán nản rũ mắt xuống, không tiếp tục hỏi nữa. Ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, in trên thảm một mảnh sáng ngời. Linh Lung chậm chạp đi xuống giường, đứng ở trước mặt hẳn, giọng nói mang theo mê hoặc nhẹ nhàng hỏi: "Anh yêu em sao?"

Thượng Quan Ngự Quân nhăn mày, câu hỏi của cô ngoài ý của hẳn tới mức hoang đường. Vậy mà chính cái vấn đề hoang đường này trong nội tâm hẳn cũng dậy lên một hồi sóng không giải thích được. Hẳn vốn sẽ chê cô buồn cười, không nghĩ ngờ chút nào nói "Không", nhưng là nhìn con người cô mặc nhiên, hẳn do dự...

"Không."

Qua thật lâu, cái chữ này từ môi hẳn lạnh lùng cất ra.

"A!" Linh Lung cười ra tiếng, đau thương từ trên mặt cô chợt lóe lên, biến mất vô hình. Cô gợn lên cánh tay cứng ngắc, đầu ngón tay lạnh như băng lại linh xảo cời lần lượt nút áo trên người, lộ ra áo lót màu đen khêu gợi. Hình dây áo Hồ Điệp thiết kế nhỏ, đường cong ngực tạo thành cảnh sắc mỹ lệ.

Ánh mắt Thượng Quan Ngự Quân âm trầm, theo động tác của cô bỗng chốc thâm trầm,

"Tại sao?" Thanh âm của hẳn trở nên mất tiếng, nghe ra trong đó thấm ướt đề nén dục vọng, "Tại sao muốn làm như vậy?"

Áo giống như tờ giấy mỏng, từ từ rơi xuống. Linh Lung không trả lời câu hỏi của hẳn.

"Chờ một chút!" Thượng Quan Ngự Quân đột nhiên hét lên với cô, thanh âm mang theo hơi thở độc, mặt nạ bình tĩnh biến mất hầu như không còn, trong đôi mắt của hẳn tràn đầy dục vọng, vậy mà hẳn lại có thể dừng lại kéo cô "Em đang làm cái gì?"

Linh Lung buồn cười nhìn phản ứng đề nén của hẳn, cô biết hẳn thật sự muốn cô, có lẽ hẳn không yêu cô, nhưng hẳn muốn thân thể cô.

"Em đang câu dẫn anh." Cô cười, lúm đồng tiền tràn đầy dẫn dụ, lông mi giống như cánh bướm uyển chuyển nhảy múa, nữ nhân hèn nhát không lưu loát cùng nữ nhân trời sinh có cơ thể quyến rũ giao hợp trở thành một sợi dây làm người ta không cách nào thoát khỏi mị lực.

"Lý do?" Cô bắt ngờ thay đổi khiến cho hẳn mờ mịt, thân thể bắt thịt cứng ngắc giống như tảng đá, sức kiềm chế đã sắp đến cực hạn.

"Bởi vì em muốn anh!" Cô kéo cổ áo của hắn từ từ lui về phía sau, cho đến mình ngưng mắt nhìn hắn, nằm mềm mại trên giường. "Anh muốn em không?"

Thượng Quan Ngự Quân tự nói với mình phải đi rồi đi, nhưng tầm mắt lại không thể từ trên thân thể xinh đẹp của cô rời đi, hắn cố gắng kiềm chế "Nhớ lời tối nay em nói, bây giờ hối hận vẫn còn kịp." Giọng hắn khàn đặc tự nói với mình cực hạn của hắn đã đến.

Linh Lung ngồi dậy, kéo cổ áo hắn để thân thể bao trùm tại trên thân thể trần truồng của mình, tư thế mập mờ cùng lửa nóng tiếp xúc không để cho cô tự chủ đã đứng lên.

Cô hôn hắn, thay cho câu trả lời của mình.

Nhận được câu trả lời của cô, Thượng Quan Ngự Quân đột nhiên càng thêm xâm nhập hôn cô, tựa hồ tinh táo che giấu thường ngày toàn bộ kích tình đều ở đây cùng thời khắc đó bạo phát ra...

Sáng sớm, hắn lúc rời đi, Linh Lung cũng tỉnh, cũng không mở mắt. Mặc dù cô nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm giác được trước khi đi hắn nhìn mình thật lâu.

Cô thật rất muốn biết ánh mắt hắn nhìn mình là gì... Khinh bỉ? Trầm mê? Còn có quan tâm?

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, cô biết hắn đến công ty. Vẫn nhắm mắt lại, cô ngủ thật sâu trên gối, trong không khí có mùi của hắn...

Mở mắt, cô bị ai nhìn kia cánh cửa đóng lại. Cô đem thân thể mình cùng trái tim giao cho nam nhân lãnh khốc, không nghe theo lời dặn của mẹ trước lúc lâm chung, nhưng cô lại không hối hận. Thật ra ngay trong khoảnh khắc cô ý thức được mình yêu Thượng Quan Ngự Quân, cô cũng đã biết nên làm như thế nào.

Cô muốn rời khỏi hắn, vĩnh viễn rời đi hắn.

Bởi vì hắn sẽ không yêu cô, tim của hắn lạnh như băng phải cho không dưới Thượng Quan Linh Lung cái này tên vũ.

Linh Lung biết, hắn giống như người thống trị có dã tâm tràn trề, ánh mắt vĩnh viễn đặt ở trên lãnh thổ của mình, một lần lại một lần khuếch trương lĩnh vực của mình, cho nên hắn cũng vĩnh viễn không chú ý tới nữ nhân bên cạnh. Yêu hắn, cũng không thêm để ý liệu trong, cũng là không cách nào thay đổi sự thật... Vậy mà cô cũng không thể làm nữ nhân bên cạnh hắn.

Cho nên cô tình nguyện rời khỏi thế giới của hắn, đem tình yêu đối với hắn chôn thật sâu. Thật lâu sau, cô sẽ đem hắn từ chỗ sâu nhất dần xóa đi. Làm ra cái quyết định này sẽ khiến cho lòng của cô giống như bị hung hăng xé toang. Linh Lung biết, cô sẽ phục hồi như cũ!

Đi vào phòng tắm, cô nhẹ nhàng thay quần áo, nước rơi trên khuôn mặt có vẻ tiêu tụy. Bốn phía rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước. Cầm lên một thỏi son, cô viết trên kính "Không cần tìm em, vì không thể gặp lại nữa". Chữ viết màu đỏ chói mắt, nếu như cương quyết...

Cầm điện thoại lên, cô tìm Lâm Kiến Vũ trong điện thoại. Trong điện thoại giọng nói quen thuộc của hắn khiến Linh Lung bỗng nhiên nước mắt doanh tròng.

"Kiến Vũ, anh vẫn còn chờ em sao?" Cô run rẩy đôi môi hỏi, trên mặt cũng là nụ cười chân thật nhất.

Thượng Quan Linh Lung cứ như vậy biến mất. Sau sáng sớm hôm đó, cô để lại một dòng chữ, sau đó dường như U Linh không còn xuất hiện nữa. Trong đại trạch bọn người hầu hạ lặng lẽ bàn luận về việc Linh Lung mất tích, còn có phản ứng nóng nảy của Thượng Quan Ngự Quân.

Mà cùng lúc đó, Linh Lung sống nhờ ở nhà Trần Châu, sự hoảng hốt trong lòng của cuối cùng tạm thời bình tĩnh. Cuộc sống một ngày lại một ngày trôi qua, rốt cục Linh Lung cũng nở nụ cười ôn nhu, khiến cho Trần Châu cuối cùng cũng yên tâm. Hôm đó, Kiến Vũ cùng Linh Lung lo sợ không yên đứng ở cửa nhà Trần Châu, run rẩy hỏi cô có thể hay không chứa chấp cô, làm Trần Châu vĩnh viễn nhớ về yếu ớt trên gương mặt cô. Mặc dù cô không ngừng nói bóng nói gió, vậy mà Linh Lung thế nào cũng không chịu nói cho cô biết mình rốt cuộc là bị ủy khuất gì.

Rất nhanh, một tuần lễ trôi qua, Kiến Vũ cũng cầu hôn Linh Lung, mà Linh Lung mỉm cười rung rung gật đầu. Trải qua mấy ngày nghỉ ngơi, Linh Lung tựa hồ khôi phục nguyên khí. Trải qua phản phục suy tư, cô quyết định gọi điện thoại cho luật sư nhà Thượng Quan, đem mối liên hệ cuối cùng của cô với nhà Thượng Quan cắt đứt.

Ở trong nhà Trần Châu, luật sư như có điều suy nghĩ quan sát Thượng Quan Linh Lung, "Thượng Quan tiểu thư, cô xác định cô muốn làm như vậy?"

"Đúng vậy. Tôi biết bỏ chỗ tài sản này có vẻ hơi ngu xuẩn một chút, tôi cũng không phải là tự cho là thanh cao, chẳng qua là không muốn làm loạn bộ tộc Thượng Quan khiến mình không thể thoát thân." Linh Lung ngồi ở trên ghế salon, nhìn cảnh sắc rực rỡ bên ngoài cửa sổ, bình tĩnh trả lời.

"Tôi không phải nói chuyện tài sản, Thượng Quan tiên sinh đối với cô có tham muốn giữ lấy... dường như quá mức." Hắn hàm súc biểu đạt ý của mình, "Lần này cô kêu tôi đến nhà bạn cô, nói vậy Thượng Quan tiên sinh cũng không biết chỗ ở của cô? Cô nhất định phải rời khỏi nhà Thượng Quan sao?"

Linh Lung kinh ngạc với sự nhạy cảm của hắn, hai người mới gặp nhau có một lần, lại có thể phân tích đạo lý rõ ràng. Cô bất đắc dĩ nói: "Anh ấy... Là một người vô tình, tôi chỉ không muốn sa chân vào vũng bùn. Anh là luật sư của nhà Thượng Quan, đối với tính tình hai cha con nhà họ cũng biết rõ."

Luật sư tao nhã đẩy mắt kiếng, trả lời: "Hai người bọn họ rất giống nhau, nhưng là người sao có thể không có tình cảm, nếu không Thượng Quan Tấn sao

có thể để lại cho Thượng Quan phu nhân mười mấy phần trăm cổ phần?"

Linh Lung ngẩn ra, "Ý của ngài là, Thượng Quan Tấn chủ động cho mẹ tôi cổ phần?"

"Có lẽ mọi người không có chú ý tới, ngày bọn họ xảy ra tai nạn xe cũng chính là ngày kỷ niệm ngày cưới của bọn họ. Mà việc chuyển nhượng cổ phiếu cũng trước đó mấy ngày."

Linh Lung ngạc nhiên sững sốt, không nghĩ tới Thượng Quan Tấn thật đối với mẹ mình lại nảy sinh tình cảm, bọn họ là vì thế đi ăn mừng sao? Khó trách khi đó tài xế không có lái xe, nhưng nếu là tài xế lái xe, cũng sẽ không xảy ra bị kịch như vậy.

"Thượng Quan Tấn lúc gây dựng sự nghiệp khó khăn vô cùng, nhất là Thượng Quan gia tộc nội bộ tranh đấu nặng nề, tại hoàn cảnh phức tạp như vậy đứa trẻ lớn lên cũng sẽ không dễ dàng động cảm tình! Bởi vì tình cảm đúng là nhược điểm chí mạng của họ."

Linh Lung quần bách dời tầm mắt, cuối cùng vẫn nói: "Hắn động bất động tình cảm, đã cùng tôi không có quan hệ. Nếu quyết định muốn thôi lui khỏi, tôi không muốn bỏ lỡ nửa chừng."

"Vây cũng tốt." Luật sư đem giấy chuyển nhượng tài sản Linh Lung ký bỏ vào trong cặp, đứng lên có ý rời đi, "Xin Thượng Quan tiểu thư bảo trọng."

Cô đưa hắn tới cửa, đột nhiên lại do dự nói: "Xin..."

"Tôi biết, địa chỉ của cô tôi sẽ tận lực giữ bí mật."

"Cám ơn."

Nhìn bóng luật sư đi xa, Linh Lung rốt cục ý thức được cô cùng Thượng Quan gia tất cả liên quan. Nghĩ tới cuộc sống sau này của mình, còn có hôn lễ cùng Kiến Vũ, vốn nên là tràn đầy hướng tới cô lại đột nhiên trầm mặc xuống, Thượng Quan Ngự Quân sẽ động tình sao? Cô không muốn đi thử, cô không kịp đợi...

Trên bàn làm việc rộng mỗ sắp văn kiện, Thượng Quan Ngự Quân nhẹ ném một hộp cà phê, mùi vị bất khác lạ khiến cho hắn sững sốt nửa.

Đây không phải là cà phê cô pha...

Không muốn thừa nhận rốt cuộc cô đã in sâu trong tâm trí hắn, một tuần lễ này, nhiều lần thất thần khiến hắn phiền não. Hắn phái người tìm kiếm cô, lại phát hiện hắn cũng không biết bạn của cô ở nơi nào. Chỉ biết Lâm gia, hắn thậm chí cũng đã phái người ngày ngày canh giữ ở nơi đó, cũng không thấy được bóng dáng của cô.

Cô cho là biến mất kiểu này sẽ khiến hắn chú ý tới cô sao? Thượng Quan Ngự Quân bỗng nhiên đứng lên, hung hăng đấm trên bàn. Cô thành công!

Chết tiệt, hắn chú ý tới cô!

Mấy ngày nay ban đêm, hắn không tự chủ đi tới phòng của cô, trong đầu hiện lên đều là của bóng hình cô, từ khi cô mười lăm tuổi đơn độc, đến mười tám tuổi ngộ ngộ nghênh, rồi đến hai mươi mấy tuổi tự nhiên, còn có... cô bị hắn nhốt bắt đắc dĩ cùng mê vọng.

Không biết từ bất an từ đâu cũng nóng nảy khiến hắn không thể an bình, hắn không thể không thừa nhận, hắn đã quen thấy cô xuất hiện trong tầm mắt, hoặc giả không chỉ là thói quen, hắn sẽ không nữa thừa nhận nhiều hơn...

"Xin hỏi anh có hẹn với Tổng giám đốc không?"

"Không có, tôi không muốn gặp anh ấy, chỉ cần anh ấy ký phần văn kiện này rồi tôi trở về là được." Luật sư đưa cho thư ký văn kiện của Linh Lung.

"Tốt lắm, tôi sẽ giao cho chúng cho Tổng giám đốc" Thư ký mỉm cười gật đầu, nhận lấy văn kiện.

Luật sư xoay người rời đi, rồi lại quay đầu lại, do dự nói: "Cô... Tốt nhất mau sớm cho Thượng Quan tiên sinh xem qua, có thể anh ấy muốn nhìn thấy văn kiện này sớm..."

Thư ký liếc mắt kỳ quái nhìn bóng lưng luật sư, lại nhìn một chút giáp tử văn kiện màu vàng, xoay người đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc "Tổng giám đốc, mới vừa rồi luật sư đưa tới đây một văn kiện, ông ấy nói có thể ngài sẽ muốn nhìn thấy phần tài liệu này sớm một chút."

Thượng Quan Ngự Quân hồ nghi mở văn kiện, khi hắn nhìn thấy ký tên tờ thứ nhất thì con ngươi bỗng dưng thâm trầm.

"Luật sư? Ông đưa tài liệu này lúc nào?"

Không biết giọng của Tổng giám đốc sao lạnh như băng, thư ký có chút cà lăm: "Ông ấy... mới vừa đi..."

Cô vẫn chưa nói hết, liền kinh ngạc nhìn chằm chằm Thượng Quan Ngự Quân luôn bình tĩnh xử sự tạt phong tựa như biến mất ở cửa, ngay cả áo khoác ngoài cũng quên cầm lên.

Luật sư mới vừa đi vào thang máy, một bóng người đột nhiên đuổi theo, một phát bắt được cà vạt của hắn, ghé vào lỗ tai hắn hét lên: "Cô ấy ở nơi nào?"

Mặc dù đã sớm ngờ tới hần sẽ đuổi theo, luật sư vẫn kinh ngạc nhìn hần giật giữ, cái này cùng Thượng Quan Ngự Quân bình tĩnh tỉnh táo thường ngày như hai người khác nhau.

"Cô ấy đang ở nơi nào?" Thượng Quan Ngự Quân âm ngoan nhìn chăm chăm luật sư thấp hơn hần nửa cái đầu.

Luật sư thật dễ dàng tránh khỏi hần, vuốt cổ áo của mình, mới nói: "Thượng Quan tiên sinh, tôi không thể nói."

Hần im lặng, không biết vì sao mấy công nhân viên bên cạnh nhìn Thượng Quan Ngự Quân cùng luật sư giảng co, không biết nên nên vào thang máy hay không.

"Cút ra ngoài." Lạnh lùng ba chữ, khiến cho người cũng run lên, người bên ngoài thang máy ầm ầm tản ra, mà ánh mắt Thượng Quan Ngự Quân vẫn ở trên người luật sư.

"Thượng Quan tiểu thư yêu cầu tôi không thể tiết lộ chỗ ở của cô ấy."

Luật sư sửa sang lại tảng âm, muốn thờ bình thường bản thân vừa rồi kinh hoàng.

"Rất tốt." Hần ngược lại tỉnh táo lại, "Ông bị sa thải."

Luật sư kinh ngạc nhìn chăm chăm hần, "Anh không thể! Tôi cùng Thượng Quan gia ký hợp đồng..."

"Trở thành phế thải. Hơn nữa, tôi bảo đảm với ông, ông sẽ không có chỗ đặt chân trong giới luật sư nữa." Thượng Quan Ngự Quân nói xong, không chút do dự đi ra thang máy.

Luật sư ngẩn nhiên sững sốt một lát, đột nhiên ý thức được hần nói được sẽ làm được, vội vàng thật nhanh đuổi kịp "Thượng Quan tiên sinh!"

Thượng Quan Ngự Quân quay đầu, thần nhiên hỏi lại lần nữa: "Cô ấy ở nơi nào?"

Luật sư bắt đầu dĩ vãng, hần bây giờ đánh giá thấp cương quyết của Thượng Quan Ngự Quân, nam nhân như vậy bây giờ không thể chọc.

"Cô ấy ở tại..."

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Âm nhạc êm ái xung quanh giáo đường vang lên, ở giáo đường mọi người rắc cánh hoa hồng màu trắng.

Đây là một hôn lễ nhỏ, trừ Mục Sư, người tham gia cộng thêm cô dâu chú rể cũng chỉ có bốn người. Bên trong phòng hóa trang của cô dâu, Trần Châu lục đục về loạn trên mặt Linh Lung.

"Thiệt là! Có cô dâu nào giống như cậu không, thần thần bí bí, ngay cả người nhà cũng không dám mời."

"Mình không có người nhà." Linh Lung một thân lụa trắng, áo cưới đen giản mặc trên người cô, mặc dù cũng không phải là thiết kế nổi tiếng, cũng là hào phóng ưu nhã.

Trần Châu liếc mắt một cái nhìn Linh Lung bình tĩnh không giống như cô gái chờ gả, "Nói cũng phải. Nhưng mình không hiểu, tại sao hôn lễ của cậu và Kiến Vũ lại bí mật như vậy, ít nhất cũng phải để cho mấy bạn học biết không được sao?"

"Về sau nói cho bọn họ biết." Linh Lung than thở, không muốn nói cho Trần Châu nghe nguyên nhân thật sự "Mình thích hôn lễ đơn giản một chút, xã giao nhiều như vậy quá đáng ghét."

"Được! Cậu là cô dâu, cậu lớn nhất." Trần Châu ra dấu tay để cho Linh Lung đứng lên, "Tóc của cậu thật là đẹp, từ đại học tới giờ chưa thấy cậu cắt." Thay cô sửa sang lại áo cưới cho tốt, Trần Châu vui mừng nói: "Cuối cùng đợi đến ngày nay. Kiến Vũ đợi cậu đã lâu, cuối cùng cũng chờ được."

"Ừ." Linh Lung gật đầu một cái, thở một hơi thật dài, "Đến lúc tiến vào!" Cô rộng mở cửa, nhìn Ngô Tân chờ ngoài cửa "Chúng ta đi thôi."

Trên thảm đỏ, Kiến Vũ đi giày Tây âu đứng thẳng, lúc cô đi tới trong khoảnh khắc, trên mặt của hần là vẻ hạnh phúc, mặc dù xa như vậy, nhưng là Linh Lung có thể rõ ràng có thể nhìn thấy đáy mắt hần xúc động.

Trong nháy mắt, Linh Lung thật lòng cười. Cô có yêu Kiến Vũ, cô nảy sinh tình cảm là khi hần quan tâm, chăm sóc. Dù không mãnh liệt, nhưng lại lâu

dài. Nếu như cô yêu Thượng Quan Ngự Quân, cô đối với hắn yêu say đắm mãnh liệt và triền miên, vượt qua tình yêu với Kiến Vũ nhiều. Nhưng cô có nắm chắc có thể yêu Kiến Vũ, chỉ cần cho cô thời gian, cho cô thời gian quên nam nhân lạnh như băng đó...

"Hai người là một đôi, đã bỏ lỡ năm năm." Ngô Tân đang dắt cô đi bên cạnh nhỏ giọng nói ở bên tai cô.

Linh Lung vẫn không chớp mắt nhìn Kiến Vũ, nụ cười ở trên môi nở rộ, còn thiếu một bước, cô nhìn thấy Kiến Vũ vươn ra tay, đưa tay chạm vào...

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, cửa giáo đường bị đẩy ra.

Linh Lung kinh ngạc quay đầu lại, đầu ngón tay đụng vào tay Kiến Vũ rồi lại rơi xuống. Trái tim đập thình thịch, cô thấp thỏm bất an nhìn nam nhân cao lớn đứng ở giáo đường. Màu vàng kim dương quang từ phía sau hắn chiếu rọi, buộc vòng quanh thân hình của hắn...

Ở cô tròn to mắt, hắn một bước lại một bước đi về phía cô, thân thể của cô đang run rẩy, thế nào lại là hắn?

Tại sao hắn lại tới?

Thượng Quan Ngự Quân từng bước một đi tới trước mặt cô, mỗi tiếng bước chân lại khiến cho trái tim Linh Lung rung động. Hắn hít một hơi, nhìn Linh Lung, đồng tử đen như mực ẩn sâu đề nén tức giận. Kéo tay cô buông xuống, hắn trầm trầm nói: "Trở về cùng anh."

"Không..." Linh Lung giật tay, muốn đem tay của mình kéo ra, "Em không đi theo anh!"

Kiến Vũ sững sờ nhìn hai người kia, xông lên trước bảo vệ Linh Lung, "Buông cô ấy ra!"

"Cô ấy đã sớm không thuộc về ngươi." Giọng Thượng Quan Ngự Quân lạnh lùng khiến cho Linh Lung bỗng dưng ngừng đầu lên nhìn hắn chằm chằm.

"Không, không muốn!" Linh Lung run giống như mùa thu lá rụng, tuyệt vọng theo dõi hắn, "Đừng nói nữa" Cô đã biết hắn muốn nói gì.

"Anh có ý gì?" Kiến Vũ tức giận hỏi tới lời hắn vừa nói.

Thượng Quan Ngự Quân không trả lời câu hỏi của hắn, giọng lại trầm thấp đối với Linh Lung nói: "Nếu như không muốn anh nói, vậy hãy cùng anh trở về."

Linh Lung run rẩy đầu gối khụy xuống trên thảm đỏ, mặt tái nhợt giống như không thể tiếp nhận nhiều hơn bị thương. "Tại sao? Thượng Quan Ngự Quân, tại sao không thể cho em tự do? Em đã cho anh thứ anh muốn!" Cô lộ vẻ sâu thẳm nhìn hắn, "Rốt cuộc phải làm như thế nào, anh mới băng lòng bỏ qua cho em?"

Lời của cô khiến đáy lòng hắn nổi dậy một trận cuồng phong mãnh liệt, cô hỏi không có sai, tại sao hắn không thể thả cô đi? Hắn trầm mặc nhìn cô, trong đôi mắt không biết là tình cảm gì, khiến cho hắn có vẻ thậm chí có chút ngơ ngẩn.

"Anh sẽ không bỏ qua cho em, bởi vì em chỉ thuộc về anh! Từ ngày em vào nhà Thượng Quan, nhất định phải là người của anh."

"Không phải vậy!" Linh Lung khó có thể tin nhìn chằm chằm hắn, "Em thiếu anh cái gì? Thiếu Thượng Quan gia ba năm tiền nuôi dưỡng sao? Anh nói bao nhiêu, em sẽ trả!"

"Còn anh? Nguyên nhân em dâng mình cho anh?" Giọng của hắn chợt âm trầm, nhìn thấy Linh Lung lúc nghe những lời này sắc mặt bỗng dưng tái nhợt.

Lời nói của Thượng Quan Ngự Quân đâm một nhát thật sâu vào trái tim Linh Lung. Cô không muốn người khác biết chuyện, hôm nay bị bày tại hiện trường, quần bách cùng lộ vẻ sâu thẳm khiến cô không ngóc đầu lên được, cô sợ nhìn thấy vẻ mặt của Kiến Vũ, sợ nhìn thấy hắn bị tổn thương, càng sợ hắn khinh bỉ...

Nước mắt tuôn ra hốc mắt, vào giờ phút này Linh Lung hoàn toàn tuyệt vọng, bà vai yếu đuối run rẩy, cô bỗng nhiên cười lớn, giọng mang theo hận ý cùng thê thảm, "Em hận anh! Thượng Quan Ngự Quân, em hận anh, hận anh phá hủy cuộc đời của tôi!" Nước mắt rơi xuống trên bờ môi của cô, không rửa sạch hận ý khắc sâu trong mắt cô.

Thượng Quan Ngự Quân chấn động, hồi tưởng lại con người mát lạnh như suối mang theo nụ cười thản nhiên cùng con người trước mắt chỉ đứng bi ai, còn có vô hạn oán hận chồng chất. Hắn bỗng dưng ý thức được hắn thay đổi cô, cô đã từng là một cô gái vui vẻ bình thản, mà bây giờ cô... Tuyệt vọng. Nói không rõ là cảm giác gì, hắn chỉ cảm thấy trong lòng có mơ hồ hối tiếc.

Hắn yêu cô sao?

Đầu hắn lần đầu tiên nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Không! Hắn sẽ không yêu cô!

Tiếp nhận đáp án này, hắn lạnh lùng kéo cô đứng dậy, "Không cho khóc." Như cũ là câu nói kia, một hồi lâu rồi lại nói: "Anh không muốn thấy em khóc."

Hắn mạnh mẽ một thanh kéo cô đứng dậy, đem cô ôm ngang, sải bước đi ra giáo đường. Còn lại mấy người tròn mắt há mồm nhìn chằm chằm bóng

lưng đi xa.

Từ khi Linh Lung quay về bên Thượng Quan Ngự Quân, cô bắt đầu gầy đi. Ý chí của cô từ từ sa sút, mặc dù cô đã không đi làm, bởi vì cô đã liên tục hai lần té xỉu ở trong văn phòng của Thượng Quan Ngự Quân, nhưng vẫn là suy yếu cả ngày nằm trên giường. Thượng Quan Ngự Quân mời bác sĩ, bác sĩ kiểm tra cho cô không dưới mười mấy lần, cuối cùng kết luận là cô bị bệnh kén ăn.

Thượng Quan Ngự Quân âm u nhìn thẳng, bác sĩ không thể không nói: "Thật ra thì bệnh kén ăn cũng không phải là một loại bệnh trong cơ thể, đây là một loại phản ứng khi tinh thần chịu cú sốc quá lớn. Mặc dù tôi đã cho Thượng Quan tiểu thư uống thuốc, nhưng nếu như chính cô không thể thoát khỏi bóng ma kia, bất kỳ thuốc nào cũng không có tác dụng. Dù sao, tâm bệnh phải dùng tâm dược."

Nghe lời của bác sĩ, Thượng Quan Ngự Quân giống như con bão vọt vào phòng của Linh Lung, cửa phòng bị động tác mãnh liệt của hắn khi xông vào "Phanh" đụng vào vách tường.

"Em yêu Kiến Vũ đến vậy sao?" Giọng hắn chán nản mang theo áo não cùng tức giận, "Thương hắn đến nguyện ý vì hắn tự hành hạ mình?"

Ngồi ở trên ghế sa lon gần cửa sổ Linh Lung nghe lời của hắn, từ từ xoay đầu lại, miễn cưỡng mỉm cười với hắn, "Đối với anh có quan trọng không? Thì ra em không phải là dễ khổng chế sao? Em đã mất đi năng lực chống cự, anh càng cao hứng hơn mới đúng." Dáng vẻ tức giận của hắn khiến Linh Lung kinh ngạc, hắn chưa bao giờ mất đi tỉnh táo.

Thượng Quan Ngự Quân đột nhiên không nói gì, nhìn khuôn mặt cô tái nhợt không có chút sức sống nào, hắn chỉ cảm thấy tức giận cũng không xử chí. Lần đầu, hắn không biết nên làm sao, trong lòng lo sợ không yên đột nhiên khiến hắn hiểu, hắn đang sợ mất đi cô... Như vậy nhận thức khiến cho hắn hối hận đối với mình càng ngày càng dứt.

Cô đối với hắn mà nói phải không chút quan trọng nào!

Trừ tẩu xuất hiện vào lúc này ở cửa, "Tiểu thư, phía dưới có một cô gái xưng là Trần Châu muốn gặp ngài."

Trần Châu? Bạn của cô? Thượng Quan Ngự Quân bỗng nhiên khựng lại. "Đuổi cô ấy đi" Lúc nói những lời này, hắn không có xem nhẹ tia ánh sáng vội vã thoáng qua trong mắt cô, ánh sáng kia cũng đang nghe lời của hắn sau nhanh chóng biến mất. Hắn nắm chặt quả đấm, quyết định của hắn từ trước đến giờ sẽ không bởi vì bất luận kẻ nào mà thay đổi!

Trừ tẩu lo lắng liếc mắt nhìn Thượng Quan Linh Lung, đôi môi run run hạ xuống, không nói gì lui ra khỏi phòng của cô.

"Em muốn gặp cô ấy?" Hắn âm trầm nhìn cô chằm chằm.

"Đúng vậy" Linh Lung rất thành thực trả lời, "Thực sự em muốn gặp cô ấy, nhưng nếu như anh không chịu, em cũng không có ý kiến." Cô nhìn hắn, bình tĩnh vô cùng.

Không phải là như vậy! Cô không phải là như vậy! Từ trước, cô mặc dù ngoài mặt thuận theo, nhưng là hắn luôn có thể nhìn ra sự phản kháng trong con người mất lạnh của cô. Cô cho tới bây giờ cũng chưa có công khai đối kháng bất luận kẻ nào, nhưng là, hắn vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên khi cô mười tám tuổi lúc nhắc tới việc đòi Thượng Quan gia, trên mặt cô kiên nghị hòa... Sinh mệnh. Mà bây giờ, cô vô điều kiện đối với yêu cầu nào của mình cũng cúi đầu, như vậy Thượng Quan Linh Lung không phải là Thượng Quan Linh Lung hắn muốn!

Thượng Quan Ngự Quân chưa từng phát hiện mình lại mâu thuẫn như vậy, không muốn cô gặp bạn vì sợ bạn cô sẽ mang cô đi, vậy mà hắn lại không thể đối mặt với người không có sự sống, không nhúc nhích này!

Đột nhiên, hắn sải từng bước lên phía trước, đem Linh Lung bế ngang. Linh Lung khiếp sợ nhìn hắn chằm chằm, chưa từng nhìn thấy hắn luống cuống như vậy, kinh ngạc chân động kịch liệt tình cảm của hắn... Hắn muốn mang mình đi nơi nào?

Dưới lầu, Trần Châu vẫn còn lý luận với Trừ tẩu. Đối với việc Thượng Quan gia không để cho cô cùng Linh Lung gặp mặt tức giận bất bình, lúc nhìn thấy Thượng Quan Ngự Quân ôm Linh Lung xuống lầu, cô lập tức trợn mắt hốc mồm.

Thượng Quan Ngự Quân đem Linh Lung đặt ở trên ghế sa lon phòng khách, dáng vẻ thận trọng lần nữa khiến cho mọi người kinh ngạc. Sau đó, hắn cũng không nói gì, đi thẳng lên lầu.

Đây coi như là... Để cho cô cùng Trần Châu gặp mặt sao? Linh Lung buồn bực, tầm mắt dõi theo bóng lưng của hắn mãi cho đến khi không nhìn thấy hắn mới thôi.

"Sao cậu gầy như vậy!" Trần Châu lo lắng quát lên, "Thượng Quan Ngự Quân chẳng lẽ không cho cậu ăn?"

Nghe lời này, Linh Lung khoe miệng khoi mào một chút tiểu ý, "Không phải vậy. Mình mắc bệnh kén ăn."

"Bệnh kén ăn!" Thanh âm của cô càng thêm bén nhọn, "Chuyện gì xảy ra?"

Linh Lung thở dài một cái, giọng nói vững vàng trả lời: "Mình cũng không biết. Thật ra thì trừ thân thể càng ngày càng suy yếu, tự mình cũng không có cảm giác có gì khác lạ, vậy đại khái giống như... Kẻ điên không biết mình điên một dạng đi!"

"Linh Lung!" Trần Châu luống cuống, chưa từng nhìn thấy dáng vẻ không sao cả của cô, "Là Thượng Quan Ngự Quân làm gì ngươi sao? Tại sao cậu lại

tuyệt vọng như vậy?"

Trong nháy mắt, Linh Lung nắm chặt quả đấm của mình, cô thật tuyệt vọng sao? Trong tiềm thức, cô đã tuyệt vọng? Tuyệt vọng mình... Cũng không có cơ hội quên đi tình yêu đối với hắn, sâu nặng?

"Kiến Vũ khỏe không?" Cô nhẹ nhàng nói ra mấy chữ này, "Anh ấy có hận mình không?"

Trần Châu ngồi xuống bên cạnh cô, cầm đôi tay lạnh như băng của cô "Không có. Minh tối, cũng là bởi vì anh ấy muốn mình chuyển lời với cậu, bất luận cậu làm gì cũng là có lý do của mình, anh ấy quyết sẽ không trách cậu. Chỉ cần cậu hạnh phúc, anh ấy cũng sẽ vui vẻ." Trần Châu vừa thuật lại hắn đã nói, hốc mắt đỏ lên, "Anh ấy đi đâu quân."

Linh Lung bỗng dưng ngẩng đầu lên, "Anh ấy đi đâu quân?"

"Là quyết định của anh ấy, anh ấy muốn tham gia hải quân... Anh ấy nói chờ anh ấy trở lại, nhất định anh ấy sẽ quên cậu."

Linh Lung lấy tay che môi của mình, không để cho sự ghen ngào run run tràn ra, "Nhất định là hận mình... Anh ấy hận mình!"

"Đủ rồi!" Trần Châu thô lỗ kéo cánh tay run lẩy bẩy của Linh Lung, "Cậu không nên chán nản như vậy! Cậu như vậy sẽ càng khiến Kiến Vũ thương tâm! Cậu nghĩ anh ấy là con người như vậy sao? Nếu cậu thật sự cảm thấy mình thiếu nợ anh ấy, nên cố gắng sống thật tốt, như vậy mới coi là báo đáp cho anh ấy! Cậu hiểu không?"

Linh Lung bỗng nhiên sùng sốt, nhìn về mặt lo lắng của Chân Trâu. Đúng! Bộ dạng này của cô, mới thật sẽ làm người quan tâm cô lo lắng, nhưng là...

Trần Châu liếc cái thang, dè dặt hỏi: "Linh Lung, cậu thật yêu anh ấy sao?"

Linh Lung giữu cột gập đầu, "Nhưng anh ấy không yêu mình. Mình vốn là muốn rời khỏi, quên anh ấy, nhưng anh ấy lại bắt mình quay về."

"Nếu như anh ấy không yêu cậu, cần gì phải trăm phương ngàn kế giữ cậu lại?"

Trần Châu không hiểu nhìn Linh Lung, "Nhìn ánh mắt của anh ấy..."

Linh Lung cười khở ra, "Anh ấy là người không hiểu được tình yêu. Tim của anh ấy không tha cho mình. Anh ấy muốn đoạt lấy mình, lại không thể yêu mình."

Trần Châu mắt thấy Linh Lung thống khổ cùng ý chí sa sút, đau lòng mà ôm cô vào trong lòng "Nếu như mình có thể khuyên cậu, mình sẽ nói cho cậu biết không nên đi yêu một nam nhân không thể chạm đến. Nhưng mình lại hiểu, yêu một người là không thể lựa chọn. Linh Lung, tất cả phải dựa vào chính cậu, vì mấy người chúng ta, hãy đứng dậy lần nữa đi."

Linh Lung nhìn nhau Trần Châu, "Đứng lên lần nữa?"

Trần Châu kiên định gập đầu, "Đúng! Mình biết việc này rất thống khổ, trừ việc đứng lên, cậu không có lựa chọn khác."

Linh Lung lau nước mắt "Mình chỉ không biết phải làm sao, cậu tới nói cho mình biết, rốt cuộc như thế nào mới xem như ‘ đứng lên lần nữa ’? Mình không biết nên làm sao để không yêu anh ấy nữa. Cũng không muốn oán hận anh ấy..." Tiếng nói trôi dạt giữa hai người, Trần Châu nhìn khuôn mặt bình tĩnh mà tái nhợt của cô, rùng mình ớn lạnh.

Linh Lung mờ mịt lại quá đổi an tĩnh khiến cô kinh hãi.

Không biết từ lúc nào bắt đầu, Thượng Quan Ngự Quân luôn tiến vào phòng của Linh Lung lúc nửa đêm, bế cô về phòng của hắn. Động tác của hắn rất nhẹ nhàng, tận lực không muốn đánh thức Linh Lung, nhưng là Linh Lung ngủ không sâu luôn là biết cử động của hắn, mỗi lần hắn cũng sẽ ngưng mắt nhìn cô thật lâu.

Tại sao? Hắn tại sao muốn làm như vậy?

Mỗi ngày buổi tối luôn ôm cô ngủ, hắn làm vậy là có ý gì?

Từ từ, Linh Lung bắt đầu quan sát hắn, từ từ phát giác hắn đang trước mặt mình khó có thể phát giác luồng cuồng. Không phải là ảo giác của mình, hắn trước mặt cô luôn luôn lạnh lùng, hắn bây giờ ánh mắt nhìn cô kiềm chế đè nén, thật xen lẫn không xác định.

Linh Lung cẩn thận suy đoán, trái tim yếu ớt đột nhiên xuất hiện một tia hy vọng nhỏ, có phải hắn có tình cảm với cô, chẳng qua là chính hắn cũng không biết? Hắn tham muốn giữ lấy cô phải là một cách biểu hiện tình cảm của hắn, chẳng qua là hắn không biết nên làm thế nào cho cô hiểu?

Cũng có thể, trên lý trí hắn cũng không hy vọng mình yêu cô, trên mặt cảm tình lại sớm sa chân vào, cũng giống như mình?

Vào đêm, hắn khác thường không vào phòng cô. Linh Lung không nhìn được đáy lòng nghi ngờ, đi xuống giường, thân thể hư nhược miễn cưỡng đứng thẳng, cô từ từ ra khỏi phòng, vịn vào lan can, nhẹ nhàng đi xuống cầu thang hình đỉnh ốc khắc hoa, bên phải phía trong đại sảnh vẫn có mờ mờ ngọn đèn dầu, cô vừa định bước ra, một bóng hình từ khóm mắt cô thoáng qua.

Dạ Đồng?

Linh Lung bước chân thu trở lại, núp ở vách tường bên này cô có thể nghe được giọng nói của Dạ Đồng cùng Thượng Quan Ngự Quân.

"Tại sao không báo với anh một tiếng, đột nhiên trở lại?" Là giọng nói nghi ngờ của Thượng Quan Ngự Quân.

"Bởi vì muốn làm anh kinh ngạc." Giọng nói của Dạ Đồng nghe ra mang theo nụ cười, "Em trở lại là vì hôn lễ của chúng ta."

Đột nhiên chấn động, Linh Lung chỉ cảm thấy hai lỗ tai nổ vang, bọn họ vẫn còn ở nói chuyện, cô lại không chút nào nghe vào. Kinh ngạc cùng thống khổ bao vây lấy cô, đang lúc mờ mịt Linh Lung cứng ngắc di chuyển thân thể lạnh như băng, rón rén trở lại phòng của mình.

Mà Thượng Quan Ngự Quân cùng Dạ Đồng không chút nào chú ý tới Linh Lung rời đi.

"Hôn lễ của chúng ta?" Thượng Quan Ngự Quân nheo mắt lại, "Em nói gì vậy?"

Dạ Đồng khẽ mỉm cười, tựa hồ mỉm cười quan sát vẻ mặt của hắn "Đúng! Em muốn kết hôn, mà anh sẽ thay vị trí của cha em, đưa em đi lên thăm dò." Khẩu khí trêu chọc của cô làm Thượng Quan Ngự Quân ngoài ý muốn nhìn chằm chằm cô.

"Chứ rề là?"

"Edward Lăng, là người em quen ở Pháp."

"Vì sao lại nghĩ đến anh?" Thượng Quan Ngự Quân không khỏi nghi vấn quan sát Dạ Đồng, chỉ mấy tháng, ánh mắt của cô thay đổi hoàn toàn, là tên họ Lăng thay đổi cô sao?

"Bởi vì lúc ban đầu anh đã cho em một lý do quan trọng." Cô ngắm nhìn hắn, trên mặt xa xôi nhớ lại, "Cũng chính bởi vì một ít lý do, em mới có thể có hạnh phúc ngày hôm nay." Nói xong, cô cười một tiếng, "Như thế nào, đồng ý không?"

Thượng Quan Ngự Quân cũng ngưng mắt nhìn cô, một hồi lâu mỉm cười gật đầu, "Được. Anh sẽ đưa em đi vào giáo đường, đem em tự tay giao cho chồng của em"

"Cám ơn." Dạ Đồng vui mừng mỉm cười, sắc mặt lại đột nhiên nghiêm trọng, "Anh nghe nói không? Tiểu Dã vượt ngục rồi, em lo lắng hắn sẽ tìm anh báo thù, cho nên lần này trở về cũng là đặc biệt nhắc nhở anh."

"Oh? Hắn tới cũng sẽ không còn đường sống..." Hắn quỷ quái cười một tiếng, trong con ngươi lạnh lẽo giống như ánh sao nhỏ nhoi lướt qua.

Ngồi ở trên giường, Linh Lung cứ thế nhìn vách tường hồi lâu, "Hôn lễ" hai chữ này không ngừng ở bên tai cô quanh quẩn. Hôn lễ của bọn hắn...

Thì ra là, trong khoảng thời gian này cô tự mình đa tình, hắn chưa từng yêu cô!

Tiếng cười bi thương phát ra từ miệng cô, cô bị ai cười nhạo mình ngây thơ, sao lại cho là Thượng Quan Ngự Quân sẽ... Yêu mình?

Linh Lung bất chợt thấy phần nộ với mình! Tại sao mình không đủ dũng khí! Tại sao không thể quyết định quên hắn, lần nữa đứng lên? Cô đột nhiên đứng lên, nhìn gương mặt tiêu tụy không trang điểm của cô trong gương, Linh Lung kinh ngạc nhìn thấy gương mặt tiêu tụy của mình. Gương mặt không hề mạnh mẽ, gương mặt không còn ý trí, cái này... nữ nhân thế thâm, lại là mình sao?

Linh Lung nắm thứ ở trên bàn hưng hăng đập vào gương, "loảng xoảng" tiếng động vang lên trong màn đêm như tiếng sấm!

Linh Lung kinh hoàng nghe lầu dưới truyền đến tiếng bước chân dồn dập, cô tại sao có thể để cho Thượng Quan Ngự Quân thấy đáng về chất vật này của cô! Về kiểu ngạo còn sót lại khiến Linh Lung cuồng quất muốn chạy vội tới cửa phòng khóa lại, vậy mà trong bóng tối cô không nhìn rõ, lại bị thứ gì trật chân té, đột nhiên ngã xuống đất, cổ tay trống không đột nhiên sát miếng thủy tinh từ gương vỡ ra, máu nóng ầm ồ bỗng nhiên tóe ra từ cổ tay nhỏ yếu của cô, màu sắc đỏ tươi cô đẹp mắt.

Trời! Cô bị thương ở động mạch!

Lúc Thượng Quan Ngự Quân mở cửa ra, nhìn thấy Linh Lung ánh mắt không có tiêu cự nhìn chằm chằm cánh tay, máu lan tràn quanh co trên làn da trắng nõn của cô, con mắt giật mình. Máu chảy xuôi ở trên thảm màu sáng, tha thiết thấm vào một mảng... Tim của hắn trong một giây như ngừng đập.

"Em làm gì vậy?" Phục hồi tinh thần lại, Thượng Quan Ngự Quân cơ hồ gan mật đều vỡ, hắn đột nhiên bắt được Linh Lung ngu ngốc, bịt miệng vết thương trên cổ tay cô, nhưng máu vẫn tràn qua mu bàn tay hắn chảy xuống. Thượng Quan Ngự Quân lo sợ không yên, chưa từng có lúc nào hắn sợ hãi run rẩy toàn thân, "Gọi bác sĩ!" Hắn kêu lên với Dạ Đồng đứng ở đằng sau, "Mau gọi bác sĩ!"

Hắn xé một góc ga giường băng tay của Linh Lung lại, hắn cơ hồ run rẩy mà đem Linh Lung ôm đến trên giường. Nhìn khuôn mặt cô không có biểu hiện gì, hắn đem mặt mình chôn ở trong ngực của cô.

Bỗng nhiên, vấn đề hắn đã hỏi mình vô số lần đột nhiên ập vào lòng - mình yêu cô ấy sao?

Đáp án rất rõ ràng đã đặt ở trước mắt hắn, nhưng hắn lại hèn nhát. Cho là mình cả đời cũng sẽ vô tình, nhưng ngay từ lần đầu tiên gặp cô cũng đã thật

sâu đem cô chôn dấu dưới tấm lòng; cho là có thể tự tay buông cô ra, ai biết trong bốn năm, khao khát đối với cô càng ngày càng mãnh liệt hơn, khi lần nữa ở trong bệnh viện thấy cô, trái tim của hắn dừng nhảy nửa nhịp. Hoặc giả từ lúc đó, hắn biết hắn sẽ không buông cô ra nữa.

Đúng a! Cái di sản kia đều là lấy cớ, hắn chỉ muốn... không muốn cô bỏ hắn đi lần nữa. Trong đêm tối, sinh mệnh của hắn đặt lên cánh tay cô, kinh hồn bạt vía nhìn cổ tay của cô, sợ một sơ xuất máu lại phun ra ngoài.

Cô tự hủy hoại như vậy, là muốn ép mình buông tay!

Đối mặt với cô ngày càng tiêu tụy, hắn còn không buông? Ý chí rồi bỏ hắn của cô kiên quyết như vậy, hung hăng đã thương trái tim của hắn, khiến hắn cảm nhận được thống khổ sâu sắc.

Buông tay sao?

"Tại sao phải làm như vậy, tại sao đối với em như vậy?!" Nước mắt sợ hãi hòa tan con người lạnh như băng, giọt nước mắt xuyên vào áo ngủ của Linh Lung. Đáng tiếc Linh Lung đang từ từ hôn mê nên không phát hiện ra.

Đã là mùa đông rồi? Mặc dù đã sớm đổi lại quần áo mùa đông, nhưng cô không tinh tâm quan sát sự biến đổi xung quanh, trong lúc giật mình tuyết trắng mờ mịt của mùa đông đã đến gần.

Linh Lung đi tới trước cửa sổ, trên cửa sổ thờ ra một hơi, tùy tiện vẽ một trái tim. Đây là trần tuyết đầu mùa, cũng đã trốn ở vườn hoa của Thượng Quan gia, cây cối chẳng chịt vốc lấy thời phồng một chút từng tuyết. Cảnh sắc tươi đẹp như vậy khiến trái tim Linh Lung phá lệ bình tĩnh.

Vết thương trên cổ tay khép miệng rất nhanh, chỉ để lại một dấu vết, bởi vì là sát thương, vết thương chỉ cắt vỡ mặt ngoài mạch máu, mạch máu cũng không coi là quá nhiều. Vuốt ve miếng vải trắng trên cổ tay, cô không khỏi lâm vào trầm tư.

Đêm qua, Thượng Quan Ngự Quân mở cửa phòng của cô, lay cô tỉnh lại, điên cuồng cùng cô ân ái.

Từ chuyện ngoài ý muốn lần trước, hắn đã không còn tới, ngày thường ở Thượng Quan gia cũng khó mà nhìn thấy thân ảnh của hắn. Hắn là đang tránh cô sao?

Hắn cho là cô cắt cổ tay tự sát sao?

Bởi vì hắn mất tích, cô không có cách nào giải thích với hắn. Cô cho là hắn từ đó sẽ giống như lúc tính mạng của cô dần biến mất, hắn tới, mang theo đêm nặng nề cùng không tâm thường điên cuồng, giống như... Tuyệt vọng đêm trước cuối cùng đánh một trận.

Là ảo giác sao? Trong đêm tối, cô ngửa mặt đầy mồ hôi, mở mắt nhìn nam nhân ôm mình thật chặt, cô nhìn thấy trong con ngươi của hắn lóe ra thống khổ.

Bên tai tựa hồ vẫn có thể nghe được hắn thờ dốc, khi cô lấy tay an ủi tựa như vuốt ve tấm lưng rộng của hắn, cố gắng trấn an hắn thì rồi lại mơ hồ nghe được hắn dốc sức áp chế bi thương gặm thét trong cổ họng. Tay của hắn nắm bả vai của mình rất mạnh, để cho cô cơ hồ không thở nổi. Theo bản năng vuốt cổ của mình, cô mặc áo lông cao cổ. Trên thực tế là vì che đi dấu hôn hắn lưu lại tối qua, cũng chính là những thứ này khiến cô biết biết đêm qua cũng không phải là tưởng tượng của mình.

Linh Lung mờ mịt. Tại sao cô quan hệ với hắn thế nhưng trở nên khó có thể nắm lấy?

Tiếng gõ cửa "Thùng thùng" vang lên, Trữ tẩu đi vào, "Tiểu thư, tiên sinh nói muốn dẫn cô đi ra ngoài, đã ở trong xe chờ cô."

Linh Lung xoay người, nghi ngờ hỏi: "Tiên sinh? Anh ấy muốn dẫn tôi đi ra ngoài?"

"Đúng vậy." Trữ tẩu gật đầu, "Bên ngoài trời lạnh, tiểu thư mặc thêm áo giữ ấm."

Linh Lung không biết Thượng Quan Ngự Quân có ý gì, do dự một lát rốt cục cầm áo khoác đi xuống lầu. Mới vừa xuống lầu, cô đã nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của Dạ Đồng, đưa lưng về phía cô mặt ngó cửa tự nhủ nói: "Người này sao lại như vậy không cẩn thận, lúc này còn ra ngoài?"

Tại sao đi ra ngoài lúc này? Cô không hỏi, bước nhanh đi ra đại sảnh.

Khi cô đi tới cửa bên ngoài, cô càng thêm kinh ngạc. Bởi vì lần này lần này Thượng Quan Ngự Quân lại tự mình lái xe, nhìn thấy cô, hắn mở cửa xe. "Lên xe." Trong ánh mắt đấu tranh khiến Linh Lung càng không hiểu.

Cô lên xe, mặc nhiên nhìn hắn khởi động xe, xe như tên rời cung bay ra ngoài. Phía ngoài tuyết càng rơi xuống càng lớn, trắng xóa một mảnh khiến cho tầm mắt nhìn không rõ ràng chút nào, trong lúc nhất thời cô phân biệt không ra hắn lái xe đường nào.

Hắn muốn mang mình đi nơi nào?

Đầy bụng nghi vấn khiến Linh Lung len lén đưa mắt nhìn mặt bên Thượng Quan Ngự Quân, hôm nay hắn ánh mắt phá lệ thâm trầm, lông mi tựa hồ có cái gì không giải được.

"Ngày hôm qua làm đau em sao?"

Linh Lung nắm thật chặt tay của mình, tâm bình phục đột nhiên xuất hiện sợ hãi, "Không có." Cô tận lực khiến cho giọng mình bình tĩnh, đúng lúc ánh mắt hần xẹt qua nháy mắt, sự bình tĩnh sụp đổ, cô bỗng nhiên quay đầu nhìn tuyết ngoài cửa sổ, không để cho hần phát hiện về mặt phức tạp của mình.

Nhìn một chút, Linh Lung đột nhiên giật mình con đường này là đường đến nhà Kiến Vũ!

Tại sao?

Cô ngạc nhiên nghiêng đầu lấy ánh mắt đầy thăm dò hần, xe ở trước cổng biệt thự Lâm gia dừng lại, có lẽ là bởi vì tuyết làm đường trơn, có lẽ là bởi vì người lái xe do dự chuyện trong lòng, xe ở trên mặt đường trượt gần mười mét cuối cùng cũng dừng lại.

Bánh xe nương theo tiếng va chạm bên nhọn dừng lại, bên trong xe hai người kinh ngạc, lại không nói chuyện. Một hồi lâu, Thượng Quan Ngự Quân nắm thật chặt tay lái rút cục buông ra, hần đẩy cửa xe ra, đi xuống xe mở cửa cho Linh Lung.

"Xuống xe."

Linh Lung không biết làm sao đi xuống xe, trong tuyết tung bay, cô cơ hồ không thấy rõ về mặt của Thượng Quan Ngự Quân.

"Tại sao xuống xe chỗ này?" Bông tuyết lạnh như băng chui vào cổ áo của cô, khiến cô thật sâu rùng mình một cái.

Thượng Quan Ngự Quân cởi áo khoác ngoài của mình khoác lên người Linh Lung, trông mắt thật sâu nhìn cô, tựa hồ muốn đem từng chi tiết trên gương mặt cô nhớ kỹ.

"Em có thể rời Thượng Quan gia." Giọng hần gần như vô tình mang theo run rẩy khó có thể phát giác, chật vật nghiêng mặt, không muốn Linh Lung khó có thể tin được thấy rõ về mặt dù nhỏ của hần, hần nhìn một chút biệt thự Lâm gia, trong bông tuyết mịn mờ có mấy đóa dính vào trên ánh mắt của hần, từ từ tan, băng hần chậm chạp thấm vào thân thể của hần...

"Anh đưa em đến cửa Lâm gia, từ giờ chúng ta sẽ không bao giờ gặp mặt nữa."

Người đàn ông luôn luôn lãnh khốc bỗng nhiên cảm thấy rét lạnh khuếch tán khi hần toàn thân mỗi một chỗ, khi hần nói ra những lời này, phảng phất có thứ gì mơ hồ thất lạc.

Trên đường phố yên tĩnh một người cũng không có, chỉ có thể nghe tiếng tuyết bay xuống mặt đất, Linh Lung run rẩy đôi môi, không biết là do gió tuyết, vẫn là do lời nói lạnh như băng của hần, nước mắt của cô trong lúc bất chợt cứ như vậy bùng lên. Tại sao? Cô không phải là vẫn muốn thoát khỏi Thượng Quan gia sao?

Cô không phải là vẫn cho là mình có thể kiên cường rời khỏi nam nhân trước mắt này.

Lần nữa bắt đầu cuộc sống mới sao?

Như vậy tại sao đau lòng như vậy?

Bấn loạn trong tuyết, cô nhìn giống Thượng Quan Ngự Quân giống như tượng đá, dương dương sải sải bông tuyết rơi vào áo sơ mi sẫm màu của hần, vậy mà rét lạnh không chút nào đủ rung chuyển người chỉ mặc một áo sơ mi như hần. Hần còn đứng như vậy, lạnh cứng biểu tình thượng tựa hồ có mơ hồ phức tạp.

Tại sao hần không chịu nhìn thẳng cô?

Linh Lung trong lúc bất chợt muốn lay hần, đối với hần hét lên: Nhìn em, sau đó sẽ nói với em "Từ giờ không gặp nhau nữa"!

Năm ấy, trước khi cô rời Thượng Quan gia nhìn thấy lần hai Thượng Quan Ngự Quân ngưng mắt nhìn cô, ánh mắt phức tạp của hần khiến lòng cô hung hăng căng thẳng. Linh Lung chợt không hiểu tâm tình của mình, tại sao kỳ vọng tốt đẹp cuộc sống tự do, đối với hần cũng giống mong mỏi...

Mong mỏi cái gì?

Mong mỏi hần có thể nhìn cô nhiều một chút, có thể ở bên cạnh cô lâu một chút, có thể để cô bất tri bất giác hấp dẫn hần, tháo bỏ gương mặt lạnh như băng...

Nơi xa một chiếc xe màu đen lao nhanh đến, bởi vì nó từ sau lưng Thượng Quan Ngự Quân tiến tới, hần không có thấy. Nhưng đối mặt với hần Linh Lung thấy được. Trong tích tắc, Linh Lung nhìn thấy gương mặt của Tiểu Dã, mà trong tay hần cầm một khẩu súng lục màu bạc.

Bỗng dưng, cô hiểu ánh mắt lo lắng của Dạ Đồng...

Tất cả đều rất nhanh, ở trong mắt Linh Lung lại thành động tác chậm. Trong con ngươi của cô nước mắt rút cục có thể không mang theo nhớ thương chảy xuống, Thượng Quan Ngự Quân về mặt lạnh như băng trong nháy mắt sụp đổ, hần đưa một tay ra muốn lau đi nước mắt của cô.

Đang ở nhìn thấy về mặt hần biến hóa, Linh Lung mỉm cười, hần đối với mình là có cảm tình, chẳng qua là hần hèn nhát không dám thừa nhận, mà mình cũng hèn nhát không thể nói cho hần biết. Đúng vậy a, chưa từng nói cho hần biết mình yêu hần, bất quá, khi cô đem tấm lòng của mình, không có chút

bí mật nào hiến tặng cho hần, hần có hiểu hay không đây?

Cô nhanh chóng xoay người đến trước mặt Thượng Quan Ngự Quân, dùng thân thể che kín hần, cánh tay vòng quanh cổ của hần. Hôn lên môi hần cũng lúc mấy tiếng súng vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của màn tuyết, sau lưng mãnh lực đánh thẳng vào cùng với sự đón chờ đau đớn khiến cô bỗng nhiên từ trong ngực của hần ngã xuống.

Nhìn về mặt hần kinh ngạc, Linh Lung không nghe được hần gào thét. Từ từ nhắm hai mắt lại.

Nếu như cô đem toàn bộ tâm lòng mình, không có chút nào cất giữ cho hần, hần có thể hay không hiểu được lời cô quên nói? Hần có hiểu hay không, cô đối với hần yêu sâu đậm?

Suy nghĩ quanh quẩn, trước bóng tối cô chỉ nhớ sự đau thương như tuyết xoáy quanh rơi trên lông mi cô, còn nước mắt nóng bỏng của người nào đó, nóng bỏng hòa tan trên mặt cô lạnh như băng...

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tinh Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

"Anh không có lời gì nói với em sao?" Dạ Đồng nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt linh hoạt nhìn khuôn mặt anh tuấn của Thượng Quan Ngự Quân

Thượng Quan Ngự Quân im lặng nhìn Dạ Đồng "Em thay đổi rất nhiều, không còn là Dạ Đồng của lúc trước, em sẽ hạnh phúc" Mặc dù giọng nói tựa hồ không dao động, nhưng ánh mắt của anh đã trở nên dịu dàng rất nhiều, lại nhiều hơn một phần thân thiết

Dạ Đồng đột ngột cảm động! Nhưng nếu như, nếu như lúc trước anh cho cô thấy sự áp bức này, thì hôm nay cô cũng sẽ không buông tay. Cảm thấy kiên cường của mình khi ở trước mặt anh luôn trở nên yếu ớt, cô không khỏi hận mình, rồi lại tàn nhẫn quyết định rời bỏ anh. Nếu như cô có thể chinh phục tim mình, thì sau này bất kể có đối mặt với loại khó khăn gì cô cũng sẽ vượt qua

"Em biết, rời bỏ anh và lấy anh ấy..." cô hạnh phúc nhìn Edward cuối thăm dò "Là lựa chọn khó khăn nhất đời của em"

"Em hối hận không?"

"Sẽ không!" Cô kiên định trả lời "Khi em đã ra quyết định này, thì sẽ không hối hận nữa" Cô mềm mại cười một tiếng "Có đôi khi, phụ nữ trở thành loài vật vô cùng tàn nhẫn, cho dù làm chuyện trái với ý nguyện của mình, làm chuyện hại hạ mình, thì cũng sẽ cắn răng làm đến cùng"

Nhìn về mặt kiên nhẫn của cô, Thượng Quan Ngự Quân đột ngột nghĩ đến Linh Lung, cô đã từng một lần bước lên thăm dò cùng một người đàn ông khác....Nỗi đau khổ, cay đắng cùng tức giận trong lòng, có phải chăng là do đó? Khi đó, cô cũng nghĩ như vậy sao?

Sau khi đem bản thân mình hoàn toàn dâng cho anh, cô kiên quyết rời đi, làm trái lòng mình lấy người đàn ông khác, cùng mình vĩnh viễn xa cách?

"Nói như vậy, em không còn cần anh nữa?" Lời nói này khiến hần khẽ run lên, mặc dù là đang nói với Dạ Đồng nhưng ý hỏi của anh theo bản năng lại là Linh Lung

"Sẽ không" Hai chữ lạnh nhạt lại tràn đầy kiên quyết và lạnh lùng, phảng phất khi nói xong hai chữ này, Dạ Đồng đã kiên quyết thu hồi tất cả tình cảm của mình

Cô ngửa mặt lên thâm sâu nói "Nếu như anh yêu Linh Lung, thì phải thật chắc giữ lấy cô ấy. Cô ấy và em đều là loại phụ nữ kiên quyết, ngay cả tình thâm cũng không thể ép mình vào tuyệt cảnh. Nếu như có một ngày cô ấy quyết định rời thì cho dù là ai cũng không thể thay đổi được"

Một câu nói bình của Dạ Đồng đã khiến cõi lòng của Thượng Quan Ngự Quân nhấc lên sóng lớn, từ trong đáy lòng anh khẽ rung mình một cái

Anh không muốn khuất phục, nhưng anh lo sợ mình sẽ không thể chịu đựng được chuyện cô rời đi. Anh đã thử buông tay một lần, nhưng không có kết quả. Một lần nữa nghĩ đến chuyện "rời đi" đã vượt qua giới hạn chịu đựng của anh

Hai người im lặng đi hết thăm dò, Thượng Quan Ngự Quân cầm tay cô đầu giao cho chồng cô

Trong khán phòng run lên một trận ồn ào nhỏ

"Không phải Dạ Đồng tiểu thư là tình nhân của Thượng Quan Ngự Quân tiên sinh sao?"

"Sao lại lấy người khác?"

"Ai biết? Nhưng mà, Thượng Quan Ngự Quân tính tình cao ngạo như vậy, chỉ sợ họ sẽ không dễ gì kết hôn"

Edward nắm lấy tay Dạ Đồng, yêu thương nắm thật chặt, cả hai người cùng xoay người nhìn vị linh mục...

Thượng Quan Ngự Quân bên cạnh cũng lặng lẽ thối lui.

Chạy thật nhanh đến bệnh viện, đã là ban đêm. Ban đầu anh vẫn do dự, nhưng một khi quyết định muốn gặp cô thì anh đã vội vàng không thể dừng lại. Vậy mà, đến thời điểm đứng trước cửa phòng bệnh, anh lại không biết làm thế nào đối mặt với cô

Lời của ba lại một lần nữa vang vọng bên tai "Lạnh lùng, chính là vũ khí lớn nhất của con"

Anh biết rõ, một khi đã đi vào gian phòng này, anh sẽ không còn là Thượng Quan Ngự Quân lạnh lùng, trong cuộc đời anh có một nhược điểm. Làm sao anh có thể để cho mọi chuyện xảy ra đây?

Trong ánh mặt trời, nụ cười dịu dàng của Linh Lung đối mặt với khuôn mặt phần nộ oán hận của anh, càng về sau càng không chút tức giận... Hình ảnh vừa rồi nhanh chóng hiện về trong đầu anh, thì ra cô từ sớm đã xâm nhập vào tim mình!

Đang thời điểm anh chuẩn bị đẩy cửa, thì cửa lại mở ra, Trần Châu bước ra

Thượng Quan Ngự Quân chợt thu lại suy nghĩ phức tạp, lãnh đạm hỏi "Cô ấy có khá hơn chút nào không?"

Trần Châu tức giận nhìn anh chằm chằm "Mấy tuần trước vừa tỉnh lại! Cho dù anh không yêu nó, thì nói thế nào anh cũng phải đến thăm nó chứ, nó bởi vì anh mà bị thương! Hiện tại đã qua khỏi giai đoạn nguy hiểm, mấy ngày nữa có thể xuất viện, anh tới đây làm gì?"

Anh không nói gì, Trần Châu không biết rằng anh không tới thăm cô là vì anh tự giam mình, lần đầu mất đi sự khống chế của lý trí đã khiến cho người đàn ông này rối loạn như tờ vó. Anh không đến không phải là bởi vì không muốn đến, mà là bởi vì không dám đến

Lúc này, bên trong cửa lại truyền ra giọng nói của Linh Lung "Để anh ấy vào đi"

Trần Châu tức giận nói "Linh Lung sớm biết người ngoài cửa là anh, mới gọi tôi ra ngoài mở cửa, cô ấy có lời muốn nói với anh" Nói xong, cô rời đi.

Bên trong phòng, ánh sáng dịu dịu của buổi chiều tà chiếu vào cửa sổ, ánh sáng mặt trời hồng hồng hắt vào khuôn mặt tái nhợt của Linh Lung tạo thành một tầng màu sắc ấm áp, nụ cười của cô được chiếu rọi càng thêm hư ảo.

"Anh đã đến rồi? Hôn lễ có thuận lợi không?" Linh Lung mỉm cười ngồi trên giường, mặc dù sắc mặt rất yếu ớt, nhưng tinh thần rất tốt.

"Thuận lợi" Thượng Quan Ngự Quân nheo mắt lại, xuyên qua ánh chiều tà nhìn thẳng Linh Lung. Anh không chịu đến gặp cô là vì sợ tình cảm của mình sẽ vỡ vụn, anh đã coi thường sự nhúng nhớp của mình, hiện tại rốt cuộc cũng nhìn thấy cô, tâm tình gọn sóng khiến anh hận mình không đủ tỉnh táo. Tâm tư phức tạp, anh lại không chịu nói ra một câu, nói cho cô biết tâm ý chân thật của mình.

Hồi lâu sau, anh trầm thấp giọng hỏi "Em có khỏe không?"

"Bác sĩ nói đợi một thời gian nữa là có thể xuất viện"

Anh gạt đầu một cái, đứng trước giường, đôi mắt thâm sâu âm trầm

"Em muốn nói với anh mấy câu trước khi em đi" Linh Lung mỉm cười, nhẹ giọng nói, giọng nói êm ái lại mỏng manh.

Tim Thượng Quan Ngự Quân chợt thất lại, tay nắm thành quyền, trong đôi mắt dâng lên xoáy nước, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh

Linh Lung thấy anh trầm mặc, tiếp tục nói "Em yêu anh" Cô cười nói, giọng nói rất kiên định "Em yêu anh từ rất lâu rồi nhưng em không chịu nói, bởi vì em biết tính cách của anh. Em biết mình không có cơ hội có được tình yêu của anh, cho nên có nói cũng vô ích"

Cô không chú ý anh đột nhiên rung động.

"Nhưng mà, trong tích tắc khi em bị bắn, em đã hối hận mình chưa từng nói với anh lời nói đó. Mặc dù em chưa lần nào hỏi anh có yêu hay không yêu em, nhưng mà em lại muốn nói cho anh biết, chuyện em yêu anh là sự thật. Em không chết đi, cho nên em muốn nắm chắc cơ hội, nói cho anh biết tình cảm của mình. Dù cho anh có yêu hay không yêu em, ít ra, em cũng đã tận tâm tận lực với tình cảm của mình, không cảm thấy hối hận"

"Em yêu anh?" Xem nhẹ chuyện mừng như điên của mình, hẳn không hiểu tại sao mình lại đột ngột trở nên cẩn thận như vậy, tựa hồ như sợ hù dọa cô.

"Đúng" Cô rất nghiêm túc gạt đầu "Bởi vì hiện tại tình cảm của em đã chấm dứt, cho nên em đối với anh, đối với mình rất thẳng thắn!"

Linh Lung không hiểu tại sao mình lại một lần ngây thơ như vậy, một lần nữa cho rằng anh có cảm tình của mình. Phảng phất trong giây phút cuối cùng của sinh mệnh mình, cô vẫn cho là như vậy. Nhưng mà cô sai lầm rồi, ở bệnh viện chờ đợi một thời gian dài, rốt cuộc cô cũng bình chỉ là mơ mộng hảo huyền

Cô do dự một chút, cuối cùng nói "Như vậy, nếu rời đi cũng có thể ung dung" Sắc mặt Linh Lung tái nhợt, lời nói ra rõ ràng là chỗ đau đớn nhất trong đáy lòng, lại lưu loát tựa như đã tập qua hàng trăm ngàn lần. Không ai rõ mình hơn bản thân mình, nói ra những lời này, cô đã ôm tư tưởng cắt đứt quan

hệ, không cho phép mình mềm yếu.

Lửa giận từ ánh mắt Thượng Quan Ngự Quân bắn ra, cô muốn thoải mái như vậy mà rời đi? Cô nói cô yêu anh, sau khi phá vỡ bình tĩnh lạnh lùng của anh, lại không chịu trách nhiệm mà rời đi? Cô, thậm chí ngay cả một cơ hội giữ lại cũng không cho mình? Dạ Đồng đã nói bọn họ là cùng một loại phụ nữ, cho dù là tình thâm cũng không ép mình vào tuyệt cảnh. Nhưng Thượng Quan Linh Lung trước mắt, lại dùng giọng nói lạnh nhạt, về mặt vô tội, nói ra những lời có thể tổn thương mình, bức bách mình đối mặt với tình cảm không muốn đối mặt! Cô như vậy, không phải nhạy cảm, mà là tàn khốc!

Không nhìn ra cơn giận của anh, Linh Lung vẫn trấn định mình đem lời nói hết

"Có người nói cho em biết, mình phải một lần nữa đứng lên, nhưng mà em lại không biết phải "đứng lên" như thế nào. Hiện tại thì em đã hiểu, chỉ có thừa nhận suy nghĩ chân thành nhất của mình, đối mặt nói ra rõ ràng với anh mới là bước đầu tiên để tái sinh. Hãy để cho em kết thúc cuộc đấu tình yêu này đi! Em đã nhận thua!"

Cô đứng cảm ngáng đầu "Bất kể anh trước kia rốt cuộc là vì nguyên nhân gì muốn giam giữ em, thì viên đạn lấy ra từ trong cơ thể em cũng đủ để bồi thường những khoản nợ em đã nợ nhà Thượng Quan, anh không thể cưỡng ép em nữa!"

Thượng Quan Ngự Quân âm trầm lạnh lẽo "Chưa từng có người nào nói cho anh biết nên làm như thế nào"

Linh Lung dịu dàng cười một tiếng, không chút nào nhượng bộ "Trước kia không có, hiện tại có"

Thượng Quan Ngự Quân ngạc nhiên sững sờ, chưa từng có người nào dám nói chuyện với anh như vậy, ngoại trừ cô.

Hoặc là anh đã sớm kinh ngạc, cô gái này không giống với mẹ ruột của mình, không vì hoàn cảnh mà cúi đầu thỏa hiệp, mà lại thận trọng bảo vệ niềm tin của mình, không muốn cuộc sống của mình bị bất kỳ kẻ nào khuấy động. Cô trưởng thành sớm cùng tính tình không kiêu không si đã thật sâu hấp dẫn anh. Vậy mà điều bất đồng là, cho dù là từ trước đến giờ, cô vẫn không thuận theo anh, nhưng cũng không công khai phản kháng, mà ngọn lửa tái sinh nhiệt liệt hiện tại trong cô lại khiến cho anh được mở mắt

Trong lúc nhất thời, anh ý thức rằng Linh Lung như vậy mới là Linh Lung của anh, mới là Linh Lung khiến anh không thể dời mắt! Lúc trước anh cưỡng ép cô ở lại, ra sức giết chết tính chất đặc biệt của cô, hiện tại nhìn lại là mười phần sai!

Nhưng mà, Linh Lung như vậy lại rất xa rời với anh, tựa như sau khi sống lại cô sẽ rời đi, không chút nào băn khoăn.

"Vậy, điều cuối cùng em muốn nói là... tân hôn vui vẻ!" Cô nuốt xuống nghẹn ngào, nâng đôi mắt hơi ngấn nước lên "Tạm biệt! Ngự Quân!" Cô đứng dậy đi đến trước cửa sổ, xoay người cúi đầu, không dám nâng mắt lên nhìn bóng lưng anh rồi bỏ mình, cô sợ nước mắt sẽ ngu ngốc rơi xuống, sợ bị anh nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của mình. Mặc dù lại một lần nữa cô cố gắng kiên cường, nhưng vẫn không chịu đựng được đau khổ.

Một hồi lâu không động tĩnh.

Linh Lung kinh ngạc ngáng đầu, nhìn thấy vẫn là vẻ mặt chuyên chú của Thượng Quan Ngự Quân, anh đang nhìn chăm chăm mỗi chi tiết trên mặt mình.

"Ai nói anh đã kết hôn?" Anh hỏi.

Linh Lung ngạc nhiên nhìn chăm chăm anh "Không phải... hôm nay là hôn lễ của anh?"

"Hôn lễ tổ chức hôm nay thì không sai, nhưng đó không phải là hôn lễ của anh"

Anh đơn giản nói

Linh Lung lui về phía sau vài bước, gương mặt thoáng qua một tia khó hiểu, cùng khốn đốn "Em cho là..."

Thượng Quan Ngự Quân không có ý định giải thích với cô, nhớ tới lời nói mới vừa rồi của cô, sắc mặt càng thêm âm trầm "Em nói rằng em yêu anh, nhưng sau khi nói xong lại lập tức uy hiếp anh rời đi, cách làm ích kỉ như vậy mà còn dám xác định là yêu anh sao? Vậy thì em muốn anh dùng phương pháp gì để có thể giữ lại em?"

"Ích kỉ? Giữ lại em?" Sắc mặt Linh Lung trắng bệch, lui về phía sau vài bước "Không phải như thế"

Anh cắt đứt lời cô, tiếp tục tiến lên "Tam giác tình yêu? Nếu là tam giác tình yêu, chẳng lẽ anh cũng phải yêu em?"

"Em, không có ý đó..."

"Vậy em có ý gì? Em một mặt nói "kết thúc" thì sẽ kết thúc sao? Vậy anh đây?" Anh không thể cho cô cơ hội phản bác

Linh Lung ngạc nhiên nhìn anh, không hiểu câu hỏi đột ngột kia. Nhìn vẻ mặt cùng ánh mắt càng lúc càng kịch liệt, cô đột nhiên không hiểu được anh nói cái gì

"Em xông vào nhà Thượng Quan, làm rối loạn lòng anh, thậm chí còn cắt cổ tay tự sát uy hiếp anh, lại chỉ một câu nói "kết thúc" đơn giản thì kết thúc sao!?"

Giọng điệu âm trầm, ánh mắt anh hồi tưởng lại bóng tối trong kí ức mà nhấc lên vòng xoáy đau khổ "Mẹ ruột anh đã dành, em cũng như vậy, đầu tiên là đối với anh hi sinh, hết chuyện thì rời đi, cuối cùng lại đưa ra về mặt vô tội như thế, các người có nghĩ đến cảm xúc trong lòng anh hay không?"

"Không phải em muốn rời bỏ! Nhưng mà, anh căn bản không quan tâm đến sự hi sinh của em! Anh rốt cuộc muốn em kiên trì như thế nào? Em đã đem tính mệnh của mình đánh cược!" Linh Lung tái nhợt biện hộ.

Lời của cô khiến anh nhớ lại cái ngày tuyết trắng đó, anh sợ hãi nhìn cô tuột dần trong ngực mình, một giây phút ấy, anh hận mình không thể quay ngược thời gian. Bất chợt giật dử, anh ôm cô vào ngực mình, hung hăng hôn lên môi cô, anh muốn cảm xúc chân thật xua đi sự run rẩy sâu nhất trong đáy lòng mình. Mùi vị quen thuộc của cô phảng phất khiến máu huyết anh lưu động một lần nữa, vậy mà lời nói vô tình của cô đã buộc anh phải cứng rắn kéo cơ thể của Linh Lung ra.

"Em là người phụ nữ ích kỉ!" Anh gầm lên bên tai cô, nhưng về mặt lại yếu ớt vô cùng, giọng nói khàn đi "Anh không quan tâm em, bỏ em sao? Vì thay em dạy dỗ tiểu Dã, anh đã sử dụng rất nhiều mối quan hệ, khiến công ty chịu nhiều tổn thất. Em nói anh không quan tâm em sao? Đối lại thứ em giành cho anh lại là hoài nghi nhân cách! Em biết em hoài nghi anh như vậy, tổn thương anh đến mức nào không? Em biết thời điểm em nói em hận anh, anh cười cỡ nào giả dối không? Em biết khi em tự sát, em đã ép anh vào cái loại tình cảnh nào không? Tại sao em lại có thể dùng sinh mệnh của mình đùa giỡn với anh?! Em có biết thời điểm anh thả tự do cho em, trong lòng anh đau khổ cỡ nào? Em có biết không?"

"Em không tự sát... đó là chuyện ngoài ý muốn" Linh Lung lắp bắp giải thích.

Thượng Quan Ngự Quân tinh thần rối ren, tình cảm ần núp sâu trong nội tâm thậm chí ngay cả anh cũng không phát hiện, lại không chút nào bị cản trở mà thốt lên thành lời. Cô làm sao có thể biết được khi cô mặt không thay đổi thốt ra hai chữ "rời đi" anh khủng hoảng đến nhường nào! Qua nhiều năm như vậy, nguy trạng lạnh lùng của anh giờ phút này hoàn toàn bị phá vỡ.

Anh ép cô ngừng đầu nhìn rõ ràng nét mặt anh "Vi em, anh đã làm trái lời của ba, biết rõ tính của lão Kim, nhưng vẫn vì em hủy bỏ đám hỏi, khiến cho em rời khỏi nhà Thượng Quan. Em có biết vào cái ngày em ra đi, tâm tình anh như thế nào không? Nụ cười mỉm của người kia không chút nào phai mờ, khiến anh cỡ nào ân hận đến sự lựa chọn của mình? Em có biết rằng vào bữa tiệc sinh nhật của anh, khi em rúc vào người Lâm Kiến Vũ, anh rất ghen tỵ không! Bữa tiệc đó anh tổ chức là vì em, hi vọng em có thể quên đi tiểu Dã đã làm nhục em, dạ phục của em cũng là anh vì em mà chọn, bởi vì màu sắc em thích nhất là màu hoa hồng! Anh làm nhiều điều như vậy, bao nhiêu lần làm trái ý ba, trái ý mình, anh không thể đếm xuể! Nhưng mà cho dù anh có vì em làm nhiều điều bao nhiêu, nhưng người trong lòng em lại như cũ không phải là anh! Em hận anh nhốt em, nhưng em làm sao biết được, anh nhốt em là không biết làm thế nào để giữ lại đam mê tự do của em! Em nói anh đối với em thờ ơ, nhưng em đối với anh lại chưa hề có chút xiu nào để ý!"

Linh Lung kinh ngạc nhìn khuôn mặt Thượng Quan Ngự Quân kích động vì đau khổ, cả đời cô cũng chưa từng thấy anh có nhiều tâm tình như vậy, phảng phất như nước tràn đê.

Mọi người bình thường đều có cảm xúc, anh cũng không ngoại lệ, cảm xúc của anh lại vì một câu nói của cô mà ủa ra ngoài.

Không biết nên nói cái gì, cô kinh ngạc lại mừng như điên, tay run rẩy vuốt ve khuôn mặt vụn vẹo, lại bị anh một tay bắt được, gất gao không buông ra.

Nước mắt chảy xuống, Linh Lung cẩn thận nhìn khuôn mặt tiều tụy của anh. Cô cho rằng anh không quan tâm mình! Cô vào bệnh viện lâu như vậy, ngày ngày mỏi mắt chờ đợi anh có thể đến thăm cô một chút, nhưng cho đến khi vào ngày hôm nay - cũng là ngày hôn lễ của anh. Cuối cùng hi vọng mong manh còn sót lại trong lòng cô đã biến mất, cô đành kiên quyết nói chữ "rời đi"

"Vậy tại sao anh không nói với em?" Thật ra thì Linh Lung biết mình hỏi ra một câu hỏi rất ngốc, một người kiêu ngạo như anh, từ lúc sinh ra đã cao ngạo, làm sao có thể nói với cô mấy lời yếu đuối đó. Cô vẫn cho rằng anh không quan tâm đến tuổi thơ thiếu đi tình mẹ của mình, cũng căn bản không quan tâm đến cuộc sống cô độc. Cô cho rằng, cuộc sống anh chỉ cần có sự nghiệp, thế là đủ, nhưng cô quên rằng anh cũng là con người, cũng có mặt tình cảm yếu đuối. Thường thì con người càng lạnh lùng, thì lại càng không để lộ nhược điểm của mình

Anh ôm lấy cô, thật chặt, lại trầm mặc không trả lời câu hỏi của cô. Anh biết tại sao anh không dám thừa nhận tình cảm của mình. Năm đó, khi mẹ bỏ đi, anh không phải không khóc lóc cầu xin, nhưng mà bà vẫn rời khỏi cuộc sống của anh. Anh không muốn đối mặt với chuyện tương tự như vậy nữa, anh không muốn thừa nhận tình yêu với bất cứ người nào, bởi vì anh không muốn đi vào vết xe đổ lúc trước. Anh che giấu tình cảm của đã từ rất lâu, lâu đến mức anh không thể nào nhớ nữa. Nhưng nếu như không phải vì cô muốn kiên quyết rời đi, ép anh vào đường cùng, anh vĩnh viễn sẽ không thừa nhận tình cảm của mình! [Rin: chắc, thật tội Quân ca Y^Y]

Linh Lung giang rộng cánh tay ôm lấy anh, để anh vùi đầu vào cổ mình, cảm giác thân thể anh đang run rẩy trong ngực mình, cô nhẹ nhàng vuốt ve tóc anh, hoàn hoàn cảm xúc bất an trong anh.

"Anh có yêu em không?" Cô lẳng lặng hỏi

Một hồi lâu, anh nhẹ nhàng nói "Anh yêu em. Anh yêu em từ rất lâu, rất lâu rồi"

Linh Lung càng thêm ôm chặt lấy anh, từ sau lưng anh, cô nhìn thấy mặt trời đang tà tà lưu luyến nép mình vào rặng núi. Buổi chiều tà thê lương, nhưng vào giờ phút này trong mắt cô, nó lại tràn đầy niềm hi vọng vô hạn

Bởi vì ngày mai, còn có ngày mai! Ngày mai sẽ làm một ngày sáng rực, tràn đầy khát vọng mới!

Bởi vì, cô đã chờ đợi từ rất lâu, rốt cuộc cũng đã đợi được niềm hạnh phúc của mình!

Bởi vì, tam giác tình yêu khiến cô thoát thai hoá cốt [Thoát thai hoá cốt = lột xác], rốt cuộc đã bước đến vạch kết thúc.

_____ Hoàn _____

Bạn đang đọc truyện *Cuộc Đấu Tình Yêu Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.